IACOBI GRETSERI
SOCIETATIS IESV

INSTITVTIONVM
LINGVÆ GRÆCÆ.

Liber Primus.

DE OCTO PARTIBVS ORATIONIS.

SVPERIORVM PERMISSV.

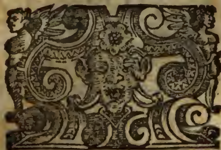

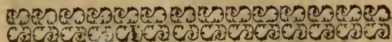
ROMÆ,
Ex Typographia Aloysij Zannetti.
M D XCVII.

AD STVDIOSAM IVVENTVTEM.

QVid Graium penitas iuuat explorare latebras?
Quid Graium indagas abdita sensa, puer?
Niteris incassum, cæcisq. ambagibus hæres,
Te nisi Grammatice Duxq. comesq. regat.
Grammatice tibi fila potis Minoidos instar
Tendere, quæ neuit Musa Pelasga soror.
Grammatice Authorum Labyrinthos mille docebit;
Mille per anfractus conscia pandet iter.
Ergo age, Grammaticen sociam ne desine uictus
Quærere; quærendi tædia uincet amor.

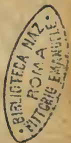

NOBILI ET MAGNIFICO DOMINO D.

IOANNI GEORGIO HERVVARDO AB HOHENBVRG,

I. V. D. Serenifs. Bauariæ Ducis, &c. GVILHELMI Confiliario intimo, & fupremo Cancellario.

IACOBVS GRETSERVS Societatis IESV S. D.

RAECAM linguam longè omnium effe pulcherrimam atq; vtilifsimam, Magnifice & clarifsime Domine Cancellarie, cōmunis & vera eft eruditorum perfuafio, teftata totius fuperioris memoriæ teftimonio. Pulchram enim & maximorum commodorum feracem effe oportet, quæ Græciæ terminis

nequaquam inclusa, Asiam prope vniuersam, Italiam, Galliã, ac reliquas orbis terrarũ partes iam olim peruasit, atque extra anni solisq. vias, super & Garâmantas & Indos protulit imperium, vt ne Alcides quidem tantũ telluris obiuerit, quantum hæc lingua:

Fixerit æripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.

vt ait Poëtarum optimus. Quamobrem nihil a ratione alienũ facturus videtur, si quis illam cum Orphei lyra, aut cum Amphionis testudine comparet. vt enim hæc saxa mouere sono poterat, & lenire tigres, rabidosq. leones, & prece blanda ducere quo vellet; ita Græca lingua non tantum veteres Romanos rerum Dominos, omni humanitatis genere perpolitos, sed & Asiaticos, Scythas, Brachmanas, Gallicanos Druidas, aliasque multas immanitate barbaras gentes excoluit, & cum ad eloquentiæ, tum ad Philosophiæ studia rerumq. cœlestium contemplationem erudiuit. Nostro etiam seculo, quo refloruerunt ac propemodum renatæ sunt literæ, Græcis Musis æquè suus constat honos atque Latinis, quippe sororibus & quas disiungere sine certa & præsenti iactura minime

me

me poſsis, ſiue Poëtices, ſiue Rhetorices, ſiue Philoſophiæ, ſiue alterius maiorum gentium ſcientiæ deſiderio, & amore tenearis. tametſi plures nunc quam temporibus anteactis reperias, qui nihil ſibi cum Græcis diſciplinis negotij eſſe velint. Sed quid mirum? ſuo æuo tam felici & docto exclamabat Theocritus.

Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἠῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως;

Interea tamen melior, ſi non maior, numerus, libenter cum eodem vate canit.

Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ
Ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδὰ,
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος.

De his igitur, quibus tantum ſui amorem in pectore Græca lingua incuſsit, præclarè mereri illos, qui prima rudimenta eius linguæ tradunt, Grammaticaſq. inſtitutiones conſcribunt, non inuitus fatebitur, qui nos eo loco ac tẽpore natos meminerit, quo, ſine præſidio præceptionum ad cognitionem Græcæ literaturæ ne aſpirare quidem licet. Prodierunt autem adhuc Grammatici, non vnus, ſed vt ille ait, μυρίοι, ὡς οὐκ αἴ πο

 ἀει-

ἀειθεραδέως ἀγορεύσαι θνητὸς ἐών. Post quos omnes prodit itidē hæc Grammatica tribus suis partibus perfecta & absoluta, in gratiam potissimum iuuentutis, quàm varijs in locis fidei nostrę commissam bonis moribus & literis informamus. Hoc autem quidquid est operis, tibi, Nobilis & Magnifice Domine, dedicare placuit, non certe, vt te tantæ eruditionis ac dignitatis virum ad hæc primæ ętatis ludicra crepundia reuocem, sed vt illustri tuo nomine liber insignitus aliquid lucis accipiat, gratiorq. atq; acceptior accidat cum alijs omnibus tū maxime studiosis adolescentibus: quibus, quam ego viam perueniendi ad edita doctrinæ Græcæ templa demonstro regulis; eam tu ostendes opere ipso & exēplo, cum eas in Græcis progressiones feceris, vt honestissimarum disciplinarum Candidati, rectissime facturi sint, si in te vnum intueantur, te imitari & ad tuum exēplum totis viribus properare conentur. Monebat Bias: ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. βεβαιότερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων. Cui consilio quam diligenter parueris; exitus ipse probat. quod enim genus sapientiæ tibi non comparasti, velut dulce

maturioris ætatis ipsiusq. senectutis præsidiū atque viaticum? Nam Græcis, Latinis, Hebraicis literis, & antiquitatis peritia non contentus, Mathematicas itidē disciplinas tibi perdiscendas putasti: ita tamen, vt scientiam Iuris & æqui, quam parit ars & perficit vsus, præcipuo quodam semper fueris amore complexus. Ergo te ad tantos dignitatum gradus euectum, & post Cameræ Spirēsi vtilissimam nauatam operam, post plurima tua in Rempublicam merita, Bauaricæ Cancellariæ summa cum potestate præfectum esse, neque nouum neque inusitatum videri debet: est enim doctrina parens honorum fæcunda, præsertim cum virtute morumq. integritate coniuncta, qualis tua, Nobilis & Magnifice Domine. Et quamuis nemo sit qui omne virtutum genus in te non suspiciat: iustitia tamen tua Rectiq. amor æquabili tenore perennis, & neq; gratia neq; pretio flecti potis, omnium animos mirifice sibi conciliat, vt inter viros iustos & propositi tenaces, quos Horatius elegantissime depingens, ne illabētis quidem mundi ruina loco motū iri canit, omnes vno ore te numerent. Accessit altera quoque ratio hunc tibi li-

brum inſcribendi. Par erat extare aliquod grati animi monumentum, quo tuæ in Societatem noſtram ſingulari beneuolentiæ, plurimiſq. officijs qualem qualem vicem rependeremus. Nihil aliud in præſenti occurrit, præter hoc opus, quod tibi acceptum fore, eo minus dubitamus, quo certius ſcimus, viros eruditos, eruditorumq. amātes, etiam tenuiſsimum munus, dummodo ſit literarium, nequaquam aſpernari. Ne huic quidem loco Dij immortales deſunt, dicebat Heraclitus, neſcio quibus fumoſam caſam ingredi recuſantibus. Vt ergo Philoſophus hic in loco, quantumuis iudicio hominum abiecto, diuinum Numen agnouit, ita & tu in hoc tam exili dono gratæ mentis notas, & alia quæ placeant, facile agnoſces. Vale. Ingolſtadij Kalen. Iulij 1593.

AD

AD LECTOREM.

TRES Libros harum Institutionum, collegimus, beneuole Lector, in gratiam & commodum iuuentutis, quæ nostris in Scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neque vero nullas suscepti laboris causas habuimus. Primum enim vtile videbatur fore, si vnius authoris de re Grammatica opus integrū & perfectum exstaret, ne cogeremur quotannis tres quatuorve diuersos Grammaticos in nostra gymnasia introducere, non magno eorum, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, a Varennio Syntaxin, & a Vergara Prosodiam discūt. Licet enim hic omnes Grammaticæ partes sit persecutus: non tamen tanti videbatur, vt relicto Clenardo & Varennio, ipse solus ius in scholis diceret. Nam in prima parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secunda, Varennio, sine omni dubi-

dubitatione longe est inferior: vt taceam ordinem perturbatum atque implicatũ, ex quo te nõ certius & citius sine duce, quam ex Labyrintho expedias. Ipse vero Clenardus solus & sine commentarijs breuior est, quàm vt auditorem ad lectionem cuiusuis Auctoris præparet, vt de methodo & dispositione nihil dicam, quam non omnibus placere, docet non semel atque iterum, sed sæpius præpostero & inuerso ordine editus Clenardus; cum Antesignano autem prolixior est, quam vt iuuentuti compendiorum auidæ, & in Græciam breuissima via festinanti Dux præire queat. Accedit, quod in singulos annos nouus quodammodo prodit Clenardus, nouis notis, notationibus, animaduersionibus, paralipomenis & censuris, quasi vinculis & compedibus onustus, stigmatias factus ex libero & ingenuo, sicut & scholiastes eius Antesignanus: quem, vt ille Deiphobum:

Lacerum crudeliter ora,
Ora manusq. ambas, populataq. tempora raptis.
Auribus & truncas inhonesto vulnere nares,

iure interroges,

Quis tam crudeles optauit sumere pœnas?
Cui tantum de te licuit?

Vt igitur his alijsq. incommodis mederentur, qui nostris scholis præsunt, voluerunt, vt hæ Institutiones, non vnam, sed omnes Grammaticæ

partes

partes complexæ in lucẽ prodirent, ordine ac diſpoſitione ab Emmanuele noſtro, quam fieri poteſt, minimè diuerſa, præſertim in ſecundo ac tertio libro, neq; breuitate nimia adſtricta, neque ſuperflua prolixitate fuſa, ſed mediocritate, quæ ad iacienda linguæ Græcæ fundamenta cuiuis ſatis ſit, grata & accepta. Dialectos porro non in vnum cumulum, vt ita loqui liceat, coniecimus: ſed ſuo quaſque loco collocauimus imitati Anteſignanum. Nam vt membrum in corpore, corpus ornat, ſi ſuum locum obtineat: ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore. Qui verò diuerſa conſilia ſecuti, Dialectos propria ſtatione auulſas, in vnum caput congerunt, illi mihi πανσπερμίαν *quandam Anaxagoræ moliri videntur, cui iure optimo adſcribant duo illa Elogia:*

Πᾶν ἐν παντὶ μέμικται,

Et,

Rudis indigeſtaq. moles.

Quis enim non videat, & ad memoriam aptius, & ad confuſionem vitandam accommodatius futurum, ſi illis ſtatim ſubijciantur Dialecti, quibus vt accidentia accidunt, ſiue, vt euenta eueniunt? Adde quod multi felicioris ingenij adoleſcentes, dum regulas & paradigmata diſcũt, vltro etiam & ſine præceptorum auſpicijs Diale-

ctos

ctos regulis & paradigmatis adiunctas discunt, quas abiunctas ne aspicerent quidem. Nolumus tamen vt professor auditoribus latinæ Syntaxeos, quibus prima huius Grammatices pars elaborata est, Dialectos, aut illa etiam, quæ passim annotationibus continentur, explanet. Nam pleraque horum maioris sunt operæ ac difficultatis, quam vt illis iuuentus, eo tempore ac loco, sit oneranda: & multa plenioris vberiorisq. docrinæ gratia adferri solent, quæ si à discipulis exigas, parum decore feceris. Delectum igitur & iudicium adhibebit hic eruditus Magister. qua in re multum iuuabitur typorum & characterum varietate, qua passim regulas ab annotationibus, Dialectisq. distinximus. Ac, Dialectos quidem Doctori humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus, cum nouis discipulis repetitione Grammatices per aliquot dies instituta, rationem quoque aliquam Dialectorum tradet. quamuis pro certo habendum sit, Dialectos melius & expeditius non disci, quam lectione poëtarũ aliorumque, qui suis monumentis huiuscemodi idiomata inseruerunt. Cum ergo Magister poëtas interpretabitur, monebit identidẽ, quo capite Grammatices hanc vel illam vel illius similem Dialectum Auditores, atque adeo quæ Annotationibus

continen-

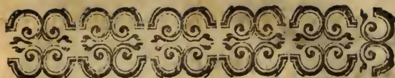
continentur, ſint reperturi. Neceſſarium porro eſt, vt ex prima Grammaticæ Schola, nullis ad Humanitatis claſſem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehenſam probe nō teneant. quod difficile non erit, ſi ex tertia & ſecunda Grammaticæ Schola non mittantur ad primam omnino rudes, ſed Epitomes ex hoc libro confectæ iam periti. ita enim gradatim ad Græcæ linguæ cognitionem quaſi euecti, iucundè & hilariter ad ea procedent, de quibus in maioribus Scholis non immerito deſperaſſent: quid enim ſperet ille, cui in Humanitate & Rhetorica adhuc cum τύπτω *&* τύπτομαι *luctandum eſt? non nego reperiri, qui victoriam conſequantur; ſed eos paucos eſſe & plures* ῥιψάσπιδας καὶ πάλιν μαχησομένους *effici, quotidie videmus. Itaque quod Arceſilaus olim:* οὐδεὶς πόνον εἰς γναφεῖον φέρει, *& alius,* παρ᾽ ἐμοὶ οὐ πόνος κνάπτεται, *vel vt quidam legunt,* γναφεύεται, *id iure ſuo Magiſtri ſuperiores occinant illis, quos Grammatices ignaros in ludum ſuum cooptari velle vident.* Τάξις γάρ ἐστιν, ὥσπερ ἑτέρων ἐργασίας, οὕτω καὶ μαθημάτων διδασκαλίας, καὶ οὐδεὶς οὔτ᾽ ἀναγινώσκειν διδάσκεται, πρὶν πάσας ἐκμαθεῖν τὰς συλλαβάς, οὔτ᾽ αὐτάς, πρὶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς φωνῆς, *vt veriſſime ſcripſit Galenus. Hoc igitur docendi ordine obſeruato,*

haud

haud fallemur sperato fructu, præsertim si ad grammaticas praeceptiones accedat itidem assidua bonorum scriptorum explicatio, frequens disputatio & concertatio, repetitio, scriptio, sedula Doctoris ad laudem & decus cohortatio, denique aliqua etiam librorum supellex, quod genus, Lexica, Nomenclatores, Phraseologiæ, Calligraphiæ, Meditationes, seu Thematum explanationes, formulæ loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctissimi iamdudum vtilem operam iuuentuti nauarunt; vt facile si uelint adolescentes habere possint, vnde & ad scriptores propria industria peruolutandos, & ad solutam vinctamq. orationem scribendam subsidium atque opem petant.

INDEX

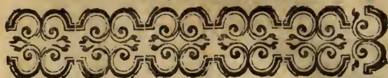

INDEX CAPITVM LIBRI PRIMI.

Caput

Caput

Caput Primum.

DE GRAECORVM LITTERIS EARVMQVE DIVISIONIBVS, ET AFFECTIONIBVS.

Litteras habent Græci viginti quatuor, quarum figuras, nomina, potestatesque subiecta tabula ostendit.

Α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Vita	u, b
Γ γ Γ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἐψιλὸν	Epsilon	e tenue
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η η	ἦτα	Ita	i
Θ θ ϑ	θῆτα	Thita	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c, k
Λ λ	λάμβδα	Lambda	l

Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ὀ μικρὸν	o micron	o paruum
Π ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ ϱ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ ꟸ	ταῦ	Tau	t
Υ υ	ὐψιλὸν	Ypſilon	y tenue
Φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω ω	ὠ μέγα	O mega	o magnum.

ANNOTAT.

1 *Quemadmodum certum eſt olim apud Latinos aliam fuiſſe litterarum & ſyllabarum, &, vt vno verbo dicam, Latinæ linguæ pronunciationem, quam ſit hodie: ita certum eſt, Græcos longè aliter multas litteras pronunciaſſe, quàm nos hoc tempore pronunciemus. Qua de re integri quorundam extant libri. Porro ſicut natiua, & genuina Latini ſermonis pronunciatio intercidit, ita & Græci: ac proinde inutile fuerit curiosè nimis veterem pronunciationem ſequi, quam nunquam ſis aſſecuturus, cum non plane conſtet qualis fuerit.*

2 *Efferantur ergo litteræ & voces eo ſono & modo, qui doctis pleriſque probatur, & quem in ſuperiori elemen-*

torum

torum Græcorum descriptione, Latinis ex altera parte respondentibus, efformatum cernis; cum etiam huius ætatis Græci ab illa pronunciatione nihil vel perparum discrepent; maxime quod attinet ad tres istas literas ζ, η, υ, de quibus potissimum certatur.

DIVISIO LITERARVM.

DIuiduntur literæ generali diuisione in vocales, & consonantes.

II. Vocales sunt septē α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

III. Vocales natura longæ sunt, η, ω. Breues ε, ο. Ancipites, vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTAT.

Vocales natura longæ corripiuntur nonnunquam a poëtis Græcis, & breues producuntur non tantum positione, sed aliis quibusdam modis vel potius licentiis, vt suo loco ostendemus.

2 *Ancipites non ideo hoc nomen habent, quòd in quauis dictione arbitrio vsurpantis breues sint, aut longæ, sed quòd in diuersis. Nam α & ι, in his vocibus,* σῶμα, os, μέλι, mel, *semper corripiuntur; sicut & υ, in his,* φυγὴ, fuga, γυνὴ, mulier. *At in voce* λαὸς, populus, *α semper longum est; & ι, in* τιμὴ, honos, νίκη, victoria: *& υ, in nomine* μῦθος, sermo, fabula, ψυχὴ, anima, χρυσὸς, aurum, θυμὸς, animus, ira.

3 *Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modo producant, modo corripiant; vt* Ἄρης, Mars, ἀνὴρ, vir, καλὸς, pulcher, φίλος, amicus, ἴσος, æqualis, ὕδωρ, aqua.

IIII. Diuiduntur rurſus vocales in præpoſitiuas, & ſubiunctiuas, ſeu in principes, & ſubditas.

V. Præpoſitiuæ ſunt, quæ in compoſitione diphthongorum præponuntur, vt α, ε, η, ο, ω. Poſtpoſitiuæ quæ poſtponuntur, vt ι, υ.

ANNOTAT.

Quia tamen ex his ipſis duabus ſubditis vocalibus diphthongus impropria vι conficitur, fit, vt υ reſpectu ſui comparis, etiam præpoſitiua dici poſsit.

DE DIPHTHONGIS.

Onſtituuntur ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum ſex vocantur propriæ, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. Sex impropriæ, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.

II. Illæ dicuntur propriæ, quòd duplicem edant ſonum, ſi rectè pronuncientur. Hæ verò impropriæ, quòd ſimplici efferantur.

ſono

ſono. Nam ᾳ pronunciatur vt α ſimplex, ſimiliter ῃ & ῳ. Numerantur tamen in diphthongis, quòd ſub ſe vocalem contineant, in quam quoque ad latus adſcriptam reſolui poſſunt, ᾅδης, *infernus*, ἀΐδης, λῃστὴς, *latro*, ληϊστής.

III. Quando vocalis poſterior diphthongi, duobus ſupernè punctis notatur; tunc fit diæreſis, & quælibet vocalis propriam ſyllabam conſtituit πάϊς, *puer*, εὔφωνος, *ſonorus*.

ANNOTAT.

1 *Habent diphthongi hoc nomen a duplici ſono.*

2 *Nonnulli eas biuocales latine appellant, vel quòd duplici conſtent vocali, vel quòd ſonum edant geminum. Quare etiam biſonæ vel biſonantes dici poſſent, ad eum modum, quo aliquæ literæ a conſonando dictæ ſunt conſonantes vel conſonæ; & vocales a veteribus ſonæ; & mutæ, Inſonæ, teſte Iſidoro lib.1.Etym cap.4.*

3 *Nec mireris ſi hodie diphthongi tum apud Latinos, tum apud Græcos ſint monophthongi; quia vera pronunciatio deeſt: quam tamen colligere aliquantulum licet ex veſtigijs, quæ apud Latinos ſuperſunt. Nam αι, ferè efferebatur, vt apud Latinos illud Virgilij,* Aulai, pictai, *& apud Lucretium*, Aquai, patriai, *itemque* Aiax, Maia.

4 *Αυ pronunciabatur vti nunc in his vocibus*, Aura Aurum, Taurus, Thesaurus.

Ει sonabat, vt audis in his versibus Ouidij.

Flebilis indignos Elegeia solue capillos:

Et:

Exigit indicij memorem Cythereia pœnam.

Vtrobique est diphthongus ει, sed soluta. Nulla tamen diæresi facta antiqui non vt nos Elegia, sed elegeia dicebant, vtraque videlicet diphthongi parte sonante; Vt fit in penultima illius versus 1. Aeneid.

Quarum quæ forma pulcherrima Deiopeia.

Et in vocabulo eia, grecè εἶα.

5 *Ευ eum habebat sonum, quem habet in his vocabulis* Eurus, euge, Eucharistia. *οι talem qualis est, in* Troia, Troianus. *ου efferebatur vt a Gallis*, Nous, Vous.

6 *Diphthongi illæ ηυ, ιυ, ωυ, sunt diphthongi propriæ, quippe duplicis soni, si legitima obseruetur pronunciatio. Numerauimus tamen illas inter diphthongos impropriàs, secuti alios Grammaticos, qui eas, quod essent κακόφωνοι & duriusculæ, improprijs adscripsisse uidentur. Quamuis Lascaris, ηυ & ωυ, omnino non numeret in diphthongis. In prioribus diphthongis improprijs non subscribebatur olim iota vocalibus, sed ad latus adiungebatur αι, ηι, ωι. Quæ consuetudo postea desiit, tantum in litteris capitalibus seu maiusculis remansit*, ΑΙ, ΗΙ, ΩΙ.

DE

Onsonantes sunt duplices: Mutæ & semiuocales.

Mutæ diuiduntur in { Tenues π,κ,τ. Medias β,γ,δ. Aspiratas φ,χ,θ. }

ANNOTAT.

1 *Ex tribus his classibus, prima & vltima extremæ sunt, & oppositæ: Media conuenit cum vtrisque. Nam β accedit aliquo modo ad π, & aliquo modo ad φ. γ vero ad κ & χ: δ autem ad τ & θ.*

2 *SOLENT porro sæpe tenues cum aspiratis, & hæ cum illis in oratione, & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione permutari, vt in progressu huius libri constabit.*

II. Semiuocales diuiduntur in liquidas seu immutabiles λ,μ,ν,ρ. Et in duplices ζ,ξ,ψ. sic dictas, quòd duabus aliis consonantibus æquentur.

Valet autem { ζ δσ, vel vt quidam σδ. ξ κσ, γσ, χσ. ψ πσ, βσ, φσ. }

III. Diuiduntur quoque consonantes in præpositas, & subditas.

IIII. Præpositæ dicuntur illæ, à quibus di-

ctio poteſt inchoari; cuiuſmodi ſunt omnes Græcorum conſonantes.

V. Poſtpoſitæ illæ, quæ Græcas dictiones finiunt, quales tantum ſunt ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ in dictionibus ἐκ & οὐκ. Nulla enim vocabula Græca in aliam conſonantem exeunt. Nam illa Ἰωσὴφ, Δαβὶδ, Μιχαὴλ, Σὴθ, *Ioſeph*, *Dauid*, *Seth*, *Michael*, & ſimilia, quæ paſsim in diuinis libris Græcè ſcriptis occurrunt, non ſunt Græca, ſed peregrina. Illud autem οὐχ pro οὐχὶ, mutilatum eſt per Apocopen, quod aliqui etiam tradunt de οὐκ, quaſi ſit pro οὐκί.

VI. γ ante γ, ξ, χ ſonat vt ν, ἄγγελος, *Angelus*. λύγξ, *lynx*, *ſingultus*, vel *lynx*, *fera*. ἔγχος, *haſta*.

VII. Idem fit, cum γ ante κ ponitur, ſed ipſum κ, induit tum ſonum τοῦ γ, πέφαγκα, pephanga, à φαίνω, *appareo*.

VIII. ν ante β, μ, π, plerique pronunciãt vt m. τὸν βίον, Tom vion, *vitã*, τὴν μερίδα, Tim merida *partem*, τὸν πίθον, tom bithon, *dolium*.

IX. π poſt μ pronunciandum cenſetur à pleriſque, vt B latinum πέμπω, pembo *mitto*, etiam poſt ν in diuerſis dictionibus, τὸν πίθον, tom bithon, *dolium*.

X. Τοῦ

X. Ταῦ post ν, vt d latinum plerique efferunt tum in eadem dictione, tum in diuersis, τὸν τάνταλον, ton dandalon, *Tantalum*.

DE ACCENTIBVS.

AD rationem legendi spectat quoque accentus; qui triplex est.
Acutus θεός, λόγος, τύπτομαι.
Grauis, τιμὴ.
Circumflexus, μοῦσα, ποιῶ.

ANNOTAT.

1 *Acutus attollit, grauis deprimit, circumflexus vt nomen ipsum præ se fert, partim attollit, partim deprimit syllabam: constat ex acuto & graui. sonus eius hodie incertus est, vt rectè dixit in sua prosodia noster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus nunc vt acutas. Nec plura hic de accentibus: Nam vtrum in illo vocabulo τιμὴ, grauis sit an acutus; explicandum est Cap. 22.*

2 *Tantum obseruetur accentum & quantitatem syllabarum apud Græcos distingui, & in pronunciatione non quantitatis, sed accentus rationem haberi. Contra fere fit apud Latinos.*

DE

DE SPIRITIBVS.

Spiritus duplex eſt.	Aſper ſiue denſus, ἅμα, *ſimul.* Lenis ſiue tenuis, ἐγὼ, *ego.*

II. Locus ſpirituum eſt vocalis aut diphthongus initio dictionis, itemq. conſonans ρ, quæ in principio vocis aſpiratur. ῥώμη, *robur*: in medio autem ſi duplicetur, priore loco lenem, poſteriore aſperum ſpiritum habet, πόῤῥω, *procul*, ἄῤῥωστος, *infirmus.*

ANNOTAT.

1 *Spiritus aſper pronunciatur vt aſpiratio Latina H, ſubitque eius vicem apud Græcos.*

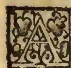
2 *Spiritus lenis moderatius efferebatur olim, vt ipſum nomen ſignificat, ſed vſus eius iam penitus exoleuit. Omnes enim Græcum pronomen* ἐγὼ *efferunt, vt Latinum illud* ego. *Aut certe tum leni ſpiritu pronunciari cenſetur vocabulum, cum non pronunciatur aſpero.*

3 *Cæterum* ρ *ſi in medio non duplicetur; nullo notatur ſpiritu,* φιλοκερδὴς, amans lucri: *niſi alterum* ρ *ſit abiectum, quod poetæ interdum verſus gratia faciunt* ἄρεκτον pro ἄῤῥεκτον, infectum. *quamuis hoc non fiat ſemper,* ῥάπτω ſuo, ἔῤῥαπτον, pro ἐῤῥαπτον, ſuebam.

4 *Quo autem ſpiritu quæuis dictio afficiatur, non præcepto-*

ceptorum multitudine, sed vsu & obseruatione discendum est. Si quis tamē regulas desiderat; libellum Antesignani de spirituum ratione adeat. Illud notetur, in maiusculis litteris à multis neque spiritum, neque accentum scribi, ab alijs lenem ita notari -ι⁻'Α, *asperum contra* ι-Α'⁻.

DE APOSTROPHO.

Postrophus est nota reiectæ vocalis ferè breuis, aut diphthongi, cum sequens dictio a vocali aut diphthongo inchoatur.

II. Eliduntur ex vocalibus, ε, ο. Item α, & ι, cum corripiuntur.

III. Ex diphthongis αι & οι, βέλομ' ἐγὼ, *volo ego*, pro βέλομαι ἐγὼ. οἴμ' ἐγὼ, pro οἴμοι ἐγὼ, *Heu mihi*: Nam hæ duæ diphthongi finales habentur breues in accentibus.

IIII. Quod si vocalis aut diphthongus alterius dictionis aspiretur; tunc tenuis præcedens mutatur in aspiratam, ἀφ' ȣ̃, pro ἀπὸ ȣ̃, *à quo*. νύχθ' ὅλω, pro νύκτα ὅλω, *totam noctem*.

V. Consonantes præcedētis vocabuli pertinent ad vocalem proximam dictionis sequentis, non ad vocalem dictionis antecedentis; vt νυ-χθ' ὅλω.

ANNO-

ANNOTAT.

1 *Apud Homerum Iliad. β. eliditur etiam* η. *τρέφ' ἐνὶ μεγάρῳ*, *pro τρέφη vel ἐτρέφη ἐνὶ μεγάρῳ*, Nutritus est in domo. *Alij tamen legunt τρέφε, posito actiuo pro passiuo. Alij τρέφον ἐν μεγάρῳ, ne cogantur dicere* η *abijci. Sed quid dicent ad hoc Odyss. α. εἰλαπίν' ἠὲ γάμος:* Epulæ sunt an nuptiæ? *Certè hic* η *eliditur, vt & α longum apud Anacreont. Ode. 15. εὐδί' ἐστὶ*, serenitas est, *pro εὐδία, & ου siue ω in hoc Sapphus carmine; ἀπ' ὠρανῶ αἰθέρος διὰ μέσσω.* de cœlo, æthera per medium, *pro ἀπ' ὠρανῶ siue οὐρανοῦ siue ὠρανῶ.*

2 *Interdum abijcitur vocalis apud Poetas fere, quamuis sequatur consonans in altera dictione tum in compositione, tum extra, παρ' θεῷ*, apud Deum, *κάτθεο pro κατάθεο*, depone.

3 *Interdum non vltima præcedentis vocabuli, sed prima sequentis litera eliditur. Vt ἡ 'γαθὴ, pro ἡ ἀγαθὴ*, bona, *ἡ 'ρετὴ pro ἡ ἀρετὴ*, Virtus. *Quæ tamen ab alijs ad aphæresin potius, quàm ad apostrophum referuntur.*

4 *Reliqua de Apostropho, & similibus nominum affectionibus ad prosodiam reseruamus: vbi etiam allatis exemplis ostendetur, non semper abijci breuem vocalem aut diphthongum. Quid, quod ne abijci quidem possunt perpetuò sine absurditate? quis enim in soluta oratione dicat? κ' ἦλθε pro καὶ ἦλθε. κ' ἄνθρωπος, pro καὶ ἄνθρωπος. ἐμ' ἔδωκας, pro ἐμοὶ ἔδωκας. Adhibendum est ergo iudicium, vbi, & quando Apostropho sit vtendum. Censent etiam viri docti non tantum in carmine, sed & in soluta oratione sine piaculo scribi: νύκτα ὅλην.*

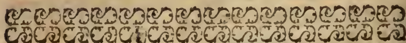
Onueniunt Græci cum Latinis in commatis ſeu inciſis punctiſque, quibus periodus terminatur. at in illis interpunctionibus, quæ colon & ſemicolon dicuntur, diſcrepant. Nam quod ſignum eſt Latinis ſemicolon; hoc Græcis eſt nota interrogationis: & colon non duobus, ſed vno ad ſuperiorem literæ partem puncto pingunt. quæ omnia in ſequentibus Anacreontis & Homeri verſibus videre licet.

Τόδ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;
Quis cras futura nouit?
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Quid prælijs mihiq́;?
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Quid conferat mihi aurum?
Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Ita quidem Troiani cuſtodias agebant; ſed Achiuos
Diuinitus immiſſa tenebat fuga, timoris frigidi ſocia.

II. Huc quoque pertinet Hypodiaſtole, ſignum inter duas dictionis cuiuſpiã ſyllabas

interiectum, distinctionis gratia: ὅ,τι, ὅ, τε & τό, τε articuli. secernuntur enim hac nota, a coniunctione ὅτι, *quòd*, & ab aduerbijs temporis ὅτε, *quando*, & τότε, *tunc*.

III. Literas verò maiusculas, quarum formam prima columna Alphabeti refert, adhibent Græci, more Latinorum, dictionibus proprijs hominum, locorum, regionum, fluminũ, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur. quãquam in his tam religiosi non sunt Græci quã Latini. Neque opus est plura de interpungendi ratione dicere.

Caput Secundum.

DE PARTIBVS ORATIONIS APVD GRAECOS, ET PRIMVM DE ARTICVLO.

Artes orationis apud Græcos sunt octo: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Aduerbium, Præpositio, Coniunctio.

II. Casus

II. Casus quinque: Rectus seu Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Ablatiuo carent Græci.
III. Numeri tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali vtimur cum de duobus sermo est; quamuis id non semper seruetur.
IIII. In Duali eadem est nominatiui, accusatiui, & vocatiui vox & terminatio; itidemque genitiui & datiui: In plurali autem vocatiuus semper est similis nominatiuo.

DE ARTICVLO.

Rticulorum alius est *præpositiuus*, qui præter cætera officia, declinandis nominibus præponitur, vt apud Latinos *hic, hæc, hoc*. Alius est *subiunctiuus*, qui vocabulis subiungitur, vt relatiuum *qui, quæ, quod*, cui etiam significatione respondet.

II. Carent articuli vocatiuo, cuius vicem explet aduerbium vocandi ὦ, per omnia genera & numeros articuli præpositi.

DECLINATIO PRÆPOSITIVI articuli.

Mascul. Sing. ὁ, τοῦ, τῷ, τὸν, ὦ.
Dual. Nom. & Accus. τὼ. Gen. & Dat. τοῖν. Vocat. ὦ. Plur. οἱ, τῶν, τοῖς, τοὺς, ὦ.
Fem. Sing. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν, ὦ.
Dual. τὰ, ταῖν, ὦ.
Plural. αἱ. τῶν, ταῖς, τὰς, ὦ.
Neut. Sing. τὸ, τοῦ, τῷ, τὸ, ὦ.
Dual. τὼ, τοῖν, ὦ.
Plural. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ, ὦ.

II. Sic declinantur quoque composita ὅδε, ἥδε, τόδε, & ὅγε, ἥγε, τόγε. Attici pro ὅδε & τόδε, dicunt ὁδὶ & τοδί.

ANNOTAT.

Hæc declinatio diligenter est memoriæ mandanda. Inde enim non tantum articuli subiunctiui, sed etiam nominum primæ, secundæ, ac tertiæ declinationis simplicium inflexio pendet. Nam λόγος, *verbi gratia, eandem in omnibus obliquis terminationem habet quam articulus præpositiuus masculinus,* τιμὴ *quam fœmininus, & cum eodem articulo fœminino conueniunt saltem in duali, & plurali nomina primæ simplicium. Qua conuenientia, & similitudine animaduersa, faciliùs multo ediscentur, & memoria retinebuntur sequentium declinationum paradigmata.*

OFFICIA ARTICVLI præpoſitiui.

Primum vſurpatur plerumque à Grecis, cum rem certam, & definitam ſignificant ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*, nempe *illum certum*. ὁ ἄνθρωπος ἧκε, *venit homo*, non *quiuis*, ſed *certus*. ſic ὁ ποιητὴς, *ille poëta, Homerus ſcilicet, qui propter excellentiam commune poëtarum nomen fecit ſuum*.

II. Secundo ponitur interdum pro demonſtratiuo pronomine, τὸν pro τοῦτον, adiunctis præſertim particulis δὲ, γε, ὅγε, ἥγε, τόγε, per omnia genera & caſus. Demo. de corona εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. *Si hoc & hoc feciſſet ille homo, non mortuus eſſet, pro* εἰ τοῦτο καὶ τοῦτο.

III. Tertio vſurpatur pro interrogatiuis in genitiuo, & datiuo ſingulari, τοῦ pro τίνος *cuius*, τῷ pro τίνι, *cui?*

IIII. Quarto pro infinitis, εἴ τῳ pro εἴ τινι, *ſi cui*, ἀγνοῶ τῷ χρὴ πιστεῦσαι. Lucian. *Neſcio cui credere debeam*.

V. Quinto adhibetur diuiſionibus cum voculis μὲν & δὲ, vt ὁ μὲν ὁ δὲ, *hic ille*. Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί: *hominum alij boni, alij mali*.

ANNOTAT.

Vſurpatur etiam articulus præpoſitiuus maſculinus pro ſubiunctiuo ὅς, *idque apud poetas; &* ὅπερ *pro* ὅσπερ. *Quamuis ſint qui putent, non eſſe articulum præpoſi-*

tum, sed subditum qui litteram ε amiserit. Sed quid quid sit de hac sententia; in hoc certe Homeri versu Iliad. 1. locum subditi occupat præpositiuus, ἣν διὰ μαντοσύνην τὴν οἱ πόρε φοῖβος ἀπόλλων, τὴν pro ἣν, propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. *Alia sunt huius articuli munera, sed satius est vt & in hoc, & in sequenti de constructione libro, suo quæque loco explicentur, quam vt huc omnia congerantur.*

DECLINATIO ARTICVLI subiunctiui.

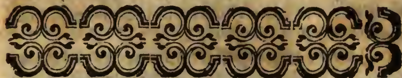
Mascul. Sing. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν. quis vel qui, cuius &c.
Dual. ὥ, οἷν.
Plur. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fem. Sing. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν.
Dual. ἅ, αἷν.
Plur. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. Sing. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ.
Dual. ὥ, οἷν.
Plur. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Eodem modo inflectuntur composita huius articuli ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, & ὅστις, ἥτις, ὅ, τι.

ANNOTAT.

Articuli præpositiui & postpositiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quam secunda declinatio sim-

ſimplicium, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam inflectitur maſculinus. Quare ex illis, quæ infra de harum declinationum dialectis dicemus, facile intelligentur dialecti articulorum.

Caput Tertium.

DE DIALECTIS IN GENERE.

VM articulo, quem iam explicauimus, & reliquis partibus orationis, quas iam aggreſſuri ſumus, variæ dialecti accidant; operæ pretium erit in hoc capite exponere generatim Primum, quid ſit dialectus. Deinde, quot ſint dialectorum genera magis celebria, & trita. Tertio quidnam vnaquæque dialectus proprium, & peculiare potiſſimum habeat: Dialectos autem ſingularum declinationum, & coniugationum ſuis quaſque locis enumerabimus. ita enim, & confuſio vitabitur laborque diſcentium minuetur.

QVID SIT DIALECTVS.

D*IALECTVS nihil eſt aliud, niſi vnius & eiuſdem linguæ nota, & differentia, non omni-*

bus qui illa vtuntur, sed aliquibus tantum vsitata: quorum ratione dialectus idioma, seu proprietas dici solet, siue differentia hæc consistat in solis litteris eiusdem vocabuli, litterarumque affectionibus, siue in sola pronunciatione, siue in verbis integris, siue in syntaxi, & constructione. His enim quatuor partibus contineri videtur tota dialectorum varietas.

2 Quamuis autem apud Græcos vna, & eadem omnium esset lingua: suos tamen modos loquendi, & pronunciandi certorum locorum incolæ habebant (quod ipsum hodie quoque in quauis lingua videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longe lateque fundebantur; multas quoque mutationes illorum linguam subire, variasque dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præ cæteris maxime erant, & nunc quoque sunt insignes dialecti, Dorica, Aeolica, Ionica, Attica.

3 Lingua communis non est numeranda in dialectis, cum dialecti sint linguæ communis affectiones quædam siue accidentia. Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, vt qui ea vteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Aeolibus neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolute. vt nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, qua qui vtitur, nullius certi loci indigena agnoscitur sed simpliciter Germanus, aut Italus, aut Gallus. Neque desinit propterea lingua aliqua esse communis, quod paucculas quasdam certorum locorum dialectos insperfas habeat. Quare At-

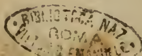
tice, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis rebus cum Atticis conueniebant, in alijs dissidebant: sed illi, qui in Atticismis omnino cum Atticis congruebant. Celebrauit porro scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dialectum Theocritus, & Pindarus, & Pythagorei philosophi, quorum fragmenta apud Laertium, & Stobaeum extant: Ionicam Hippocrates, & Herodotus: Atticam Aristophanes, & Demosthenes. Aeolicam hinc inde insperserunt, prout occasio, & lex carminis exigebat.

4 *Sed vt distinctius intelligatur, quidnam quæque e quatuor prædictis dialectis proprium sibi vindicet; singularum pro prietates insigniores ordine sunt adferendæ, ducto initio à Dorica, quæ litteræ* A, *amans, sæpe illam pro alijs subijcit, vt in consequentibus exemplis vides.*

A pro η: ἁμέρα, φάμα, πλαγὰ, μαχανὰ, ἁδονὰ, μᾶλον, μάτηρ. *pro* ἡμέρα, dies, φήμη, fama, πληγὴ, plaga, μηχανὴ, machina, ἡδονὴ, voluptas, μῆλον, malum; μήτηρ, mater. *Dores Latini imitati sunt*, fama, plaga, machina, malum, mater.

A pro ε: ἄρταμις *pro* ἄρτεμις, Diana, πιάζω *pro* πιέζω, premo, crucio, τράχω *pro* τρέχω, curro, φρασὶ *pro* φρεσὶ, mentibus, à φρὴν, mens.

Item γα, κα *pro* γε, κε, ἐγώγα *pro* ἔγωγε, αἴκα *pro* αἴκε, *vel* εἴκε ἅτερος, *pro* ἕτερος, alter, *& similia multa.*

A < pro > ω <

Μουσᾶν pro μουσῶν. Fit hoc in genitiuo plurali primæ, & secundæ declinationis simplicium: immo etiam in quinta, vt apud Theocritum Idill.8. ὦ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ. Αἲξ *profecto non primæ, non secundæ, sed quintæ declinationis est.* Legi*tur etiam apud Euripidem alicubi* γυναικᾶν.

Accidit hoc idem participijs circumflexorum in ων, γελᾶν *pro* γελῶν, ri*dens* dens *teste Corintho.*

πρᾶτος *pro* πρῶτος, *primus apud Theocr. Idyl.8.9. & alibi.*

Interdum ω, *genitiui retinetur quidẽ, sed interiecto* α, μουσάων, πασάων, πολλάων, *& hoc in prima, & secunda declinatione simplicium, quamuis Callimachus etiã* νησάων *dixerit à* νῆσος, insula, *tertiæ declinationis.*

Faciunt hoc poëtæ vel versus explendi causa, vt Hesiod.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
Pleiadibus orientibus incipe metere,
Arare verò occumbentibus.

Vel maiestatis, & grauitatis gratia. multò enim grandius & sonorius est μουσάων *quàm* μουσῶν.

α ου Αἰνεία *pro* Αἰνείου, *fit hoc in genitiuis*

primæ

ει *primæ ſimplicium.*
κλαξῶ *pro* κλείσω, claudam, κλᾶδας
ει *pro* κλεῖδας, claues, *apud Theocr.*
δωρισδεν *pro* δωρίζειν, Dorem agere.
τύπτες *pro* τύπτεις, verberas.
α ὅρη *pro* ὅρα, *vide.*
α ζῆν *pro* ζᾶν. γελῆς, γελᾷς, rides, πεινῆς, πεινᾷς, eſuris, διψῆς, διψᾷς, ſitis; *Alij tamen* ζῆν, πεινῆς, διψῆς, *ſcribunt, & pro* α *ſubſtituunt* η.
ει κοσμῆν *pro* κοσμεῖν, ornare. καθεύδην *pro* καθεύδειν, dormire, *apud Theocrit. Idyll.* 15.
ει λαβῶ *pro* λαβεῖν, accipere.
pro ου μῶσα *pro* μοῦσα, βωκόλος, βουκόλος, bubulcus. τὼς λύκως *pro* τοὺς λύκους, lupos. λόγω *pro* λόγου, ſermonis.
ο ὤρεα, ὄρεα *ſeu* ὄρη, montes.
ε ὤνεκα, ἕνεκα, propterea.
ου τὼς λύκος *pro* λύκους, τὰς παρθένος *pro* τὰς παρθένους, virgines, *apud Theocrit. Idyll.* 1. & 4.
ει *Vt* αἰ *pro* εἰ, & αἴθε *pro* εἴθε, vtinam.
ου τείχως *pro* τείχους, muri, ποθεῦνται *pro* ποθοῦνται, *deſiderant, vel deſiderantur,* φιλεῦντι *pro* φιλοῦσι, *amant.*
Fit hoc cum ου *ex* εο *vel* ου *contrahitur vt in allatis exemplis, vel cum* ου *in verbis circumflectitur, quamuis nō*

pro

oritur ex contractione, vt ἀλλοῦμαι*, salio, fut. med.* ἀλοῦμαι*, Dorice,* ἀλεῦμαι*. Quod Dores non tantum in futuro medio, sed etiam in primo faciunt: cum enim futurum actiuum primum ipsi circumflectant, vt à* λανθάνω, lateo, λησῶ *seu* λασῶ*, fit, vt secundum ipsos futurum primum medium non sit* λήσομαι *vel* λάσομαι*, sed* λασεῦμαι *pro* λασοῦμαι*, vt apud Theocrit. Idyl. 4. Id tamen non est perpetuum. Nam apud Theocritum Idyll. 14. legitur* πλευσοῦμαι, nauigabo *à* πλέω*, fortasse cacophoniæ vitandæ causa, quæ necessario erat incurrenda, si poëta dixisset* πλευσεῦμαι*. Neque vero semper circũflectũt futurũ. hinc* ἄσομαι, canã *apud Theocr.* τύπτοισα*, pro* τύπτουσα*, verberans. fit hæc mutatio non tantum in participijs fœmininis Barytonorum, sed etiam in nominibus & verbis:* μοῖσα *pro* μοῦσα*,* ὑπάκοισον *pro* ὑπάκουσον*, audi,* ὑπακοίσω *pro* ὑπακούσω*,* auscultabo*, apud Theocritum Idyll. 7. & 11. Eodem modo Aeoles* ωι, ευ, οι*, pro* ου *ponunt.* κωμάσδω *pro* κωμάζω*,* lasciuio, συρίσδω *pro* συρίζω*,* cano fistula.

τὼ

τ | σ | τὺ pro σὺ, tu, sic ὑφίνπ pro ὑφίνσι, submittit.

σ | θ | σεὸς uel σιὸς pro θεὸς, Deus. Hinc Lacedæmonij per Dioscoros iurabant. νὴ τὼ σιὼ, ut refert Plutarchus in Apopht. Laconicis.

ς | ν | τύπτομες pro τύπτομεν, fit hoc in primis personis pluralibus, & alibi, ut ἦμες pro ἦμεν, seu εἶναι esse, & μὲς pro μὲν teste Corintho.

ξ | σ | κλαίσω. κλαξῶ, claudam; ἐργαξῆ pro ἐργάσῃ, laborabis. Accidit hoc in futuris quæ sigma habent.

τ | κ | τῆνος pro ἐκεῖνος uel κεῖνος ille.

κ | τ | πόκα, ὅκα seu ὄκκα, pro ποτὲ, seu πότε & ὅτε seu ὁτὲ, quando & aliquando. indefinite, & interrogatiue. Cuius rei obuia sunt in Theocrito exẽpla.

Vtuntur etiam Dores literis geminatis, vbi alij simplicibus contenti sunt, ὅττι pro ὅτι, quod. ὅππη pro ὅπη, vbi.

Vsurpant quoque casus plurales pro fœmininis singularibus καλαὶ pro καλή, pulchra.

Dicuntur etiam Dores omittere iota subscriptum in ῃ,ῳ; sed hoc non fit semper, vt apud Theocritum videre licet.

Quod ad uocabula attinet, dubium non est, quin multa habuerint Dores in sua lingua, quorum nullus apud alios fuerit usus. quod ipsum hodie in quauis ciuium cuiusuis linguæ dialecto accidit, ut ψὲ pro σφᾶς, uel

vel αὐτὺς, *uel* ὠυτὰς, τὶν *pro* σοὶ, νὶν *pro* αὐτὸν, ἠνιδὲ *pro* ἰδὲ, ecce. ὀλπις *pro* ἁλιεὺς, piſcator. κρῆς, caro. ἆτος, delubrum σρῶξ, ros, ſeu gutta αἱμακυρία, inferiæ. *& duabus vocibus in vnam coëuntibus*, ὦξ *pro* ὁ ἐξ. ὥτερος *pro* ὁ ἕτερος. ὡ πόλοι *pro* οἱ αἰπόλοι, *& alia huius generis.*

9 *Cæterum vt Doribus ſua quædam erant vocabula; ita quoque illos quoſdam loquendi modos habuiſſe certum eſt.*

10 *Pronũciatione Dores agnitos fuiſſe intelligitur ex Theocrito Idyll. 15. vbi hoſpes quidam mulieres nonnullas Dorice nimis garrulas reprehendens ſimul & irridens ait:*

Παύσασθ' ὦ δύσανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

11 *Vnde intelligitur Dores* πλατυάζειν, *id eſt, lato, & diducto ore loqui ſolitos, maxime cum ſuum illud* α *efferrent, cui rei fidem quoque facit interpres Theocriti in illum locum:* οἱ Δωριεῖς, *inquit*, πλατυστομοῦσι, Dores os diducunt, & explicant inter loquendum. *Atque hæc de Dialecto Dorica.*

DIALECTVS ÆOLICA.

IN *multis cum Doribus conueniunt Aeoles. Imo credibile eſt multa Doribus adſcribi, quæ fuerint Aeolum: cuiuſmodi ſunt genitiui illi* μυσάων, πασάων. *Itẽq. mutatio* ου *in* ω, μῶσα *pro* μοῦσα. λείπωσα *pro* λείπουσα. ἰδῶσα *pro* ἰδοῦσα.

2 Ω *enim amaſſe videntur Aeoles præ cæteris literis,*

ſicut

ſicut Dores α & Iones η; Hinc etiam ὤμοιος *pro* ὅμοιος, *& quæ apud Theocritum occurrunt*, ὦρεα *pro* ὄρεα, montes, κώρη *pro* κόρη, puella, κῶρος *pro* κόρος, puellus

3 *Interdum vſurpant* ο *pro* ω: *vt* ἔρος, γέλος, ὀτειλὴ, ὄρα, *pro* ἔρως, amor, γέλως, riſus ὠτειλὴ, vulnus, ὥρα, hora.

4 ππ *pro* μμ: *vt* ὄππατα *pro* ὄμματα, oculi.

4 η *pro* ει: ἔλθην *pro* ἐλθεῖν, *retracto accentu. ipſorum enim eſt accentum in priores ſyllabas retrahere, vt* κάλος *pro* καλὸς, pulcher, πόταμος *pro* ποταμὸς, fluuius.

6 *Aſpiratas dictiones efferunt ſpiritu tenui*: ἄλιος, ſol: *pro* ἥλιος, ἄμμες *pro* ἡμᾶς nos. *quod etiam in compoſitis obſeruant vt* ἀπῆκε *pro* ἀφῆκε, dimiſit.

7 β *ponunt ante* ρ, βρόδον *pro* ῥόδον roſa. βράκη *pro* ῥάκη, ἀ ῥάκος, cento βρίζα *pro* ῥίζα, radix.

8 *Dictionibus in* ας *inſerunt* ι, καλαὶς *pro* καλὰς, μέλαις *pro* μέλας, niger, τάλαις *pro* τάλας, miſer.

9 E *pro* α: θέρσος *pro* θάρσος, audacia, κρέτος *pro* κράτος, vis.

10 θεν *pro* θα, τυπτόμεθεν, λεγόμεθεν *pro* τυπτόμεθα & λεγόμεθα, *& ſimilia apud Corinthum, & alios.*

11 *Aoriſtus optatiuus Aeolicus omnibus ſcriptoribus valde frequens eſt, de quo ſuo loco.*

12 *Voces Aeolum propriæ iſtæ adferuntur*, ἴα *pro* μία, vna ψάφαξ, *pro* ψῆφος, calculus, ſeu ſuffragium φέρων, vir ἀκιρὸ, debilis πέζα pes, *& aliæ nonnullæ. De pronunciatione nihil certi liquet, niſi quod à Dorica non multum diſcrepaſſe videtur.*

DIA-

DIALECTVS IONICA

IONICA *Dialectus η fere ponit, ubi Dorica α,* μούση, θεὴ, φιλίη, ἱστορίη, musa, dea, amicitia; historia.

2 *Amant præterea ε, hinc* ἀδελφεὸς, ἐὼν, παρεὼν, *pro* ἀδελφὸς frater, ὢν qui est, παρὼν præsens. *Item* μνέα *pro* μνᾶ, mina ὁρέω *pro* ὁράω, video, *&* γελέω *pro* γελάω, rideo. *Hinc apud Theocritum* γελεῦσα; *contractum quasi à* γελέουσα. ἀληθέως, verè, εὐσεβέως, piè. *Et genitiui plurales primæ, & secundæ declinationis,* δεσποτέων, μουσέων, *&* γέμμα *pro* γράμμα. τέσσερες *pro* τέσσαρες quatuor, ἔρσην *pro* ἄρσην, vir.

3 A *pro* ε, μέγαθος *pro* μέγεθος, magnitudo. τάμνω *pro* τέμνω, seco. τράπομαι *pro* τρέπομαι, vertor.

4 K *pro* π. κῶς *pro* πῶς, quomodo.

Π *pro* φ, ἀπαιρεῦμαι *pro* ἀφαιρεῦμαι, auferor. *Fit hoc in compositione in qua retinent Iones* π, κ, τ, *ubi mutatio in aspiratas* φ, χ, θ, *facienda esset. Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus, ut* δέκομαι *pro* δέχομαι, capio, suscipio, δεκόμεθα *pro* δεχόμεθα.

5 *Abstinet Dialectus Ionica à contractionibus,* ποιέω, βοάω, *sicut contra ijs maxime gaudet Dialectus Attica.*

6 *Voces quoque, & modos loquendi proprios habuerunt, vt aliæ Dialecti; de quibus consuli poterit Corinthus, & Vergara libr. 5. cap. 4. Et passim occurrunt in Herodoto. Pronunciationem Ionum iucundam, & mollem fuisse, communis est omnium persuasio.*

ATTI-

ATTICA DIALECTVS.

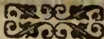
Σ *vertunt in* ξ *in præpositione* σὺν. *Hinc* ξυμφέρον *pro* συμφέρον, vtile. ξύμβολον, *pro* σύμβολον, symbolū.

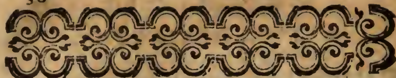
2 *Duplex* ττ *pro duplici* σσ, θάλαττα *pro* θάλασσα, mare. γλῶττα *pro* γλῶσσα, lingua. *sic* τήμερον *pro* σήμερον, hodie. *Hinc iudicium vocalium, elegans apud Lucianum Dialogus, vbi sigma consonanti tau diem dicit, & litem intendit, ob multas dictiones iniuste occupatas.*

3 Ρ *pro* σ, θαῤῥεῖν *pro* θαρσεῖν, confidere. *sic* ἄῤῥην, *pro* ἄρσην, vir. πόῤῥω *pro* πόρσω, procul.

4 *Voces Atticorum proprias inuenies apud scriptores supra citatos; modos proprios loquendi habebis in syntaxi.*

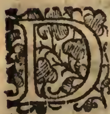
5 *Pronunciationem Atticam fuisse elegantissimam, & pulcherrimam nemo est qui dubitet, imo potior pars huius dialecti in pronunciatione videtur fuisse sita, vt apparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab anu quadam peregrinus iudicatus fuerit, cùm verba nonnulla minus Attice pronunciasset. Atque hæc de dialectis in genere. Nam quæ dialecti cuiuis declinationi vel coniugationi accidant; suis semper locis adnotabitur.*

Caput Quartum.

DE NOMINE ET DECLINATIONIBVS SIMPLICIBVS.

Eclinationes diuiduntur in simplices & contractas.

II. Simplicium quinque sunt, quarum quatuor priores appellantur parisyllabæ, quod obliqui syllabis Rectum æquent, si vocabula declinentur sine dialectis & licentijs poeticis; vt Αἰνείας, Αἰνείου. τιμὴ, τιμῆς. λόγος, λόγου. alias istæ declinationes imparisyllabæ erunt, cum æque atq; in quinta, obliqui nonnulli nominatiuum numero syllabarum superent, Αἰνείας, Αἰνείαο. λόγος, λόγοιο. sed dialectorum hic nulla est habenda ratio.

PRIMA DECLINATIO SIMPLICIVM.

Ontinet hæc declinatio maſculina tantùm in ας & ης, ὁ αἰνείας, *Aeneas*, ὁ λῃστής, *latro*, ὁ χρύσης, *chryſes*.

ANNOTAT.

Audiendi non ſunt, qui huic declinationi communia tribuunt. λῃστὴς *enim (quod ipſi exemplum adferunt) generis maſculini duntaxat cenſeri debet; vt apud Latinos* latro. *Nam nemo* λῃστὴς γυνὴ, *vt nec latine,* mala latro *dixerit: quia illa nomina communis generis habenda tantum ſunt, quæ adiunctum, ſeu adiectiuum virile & muliebre admittunt. Quod ſi cum ſolo appoſito maſculino iungantur; generis maſculini erunt, quidquid tandem ſignificent. Qua de re lege, ſi placet, Emmanuelem in Grammatica. Neque refert, quod Heſiodus* ἀήτας *fœminino genere vſurparit. non enim reſpexit ad maſculinum,* ἀήτης, *ſed ad fœmininum* ἀήτη, *quod item ventum ſignificat.*

PARADIGMA DECLINATIOnis Primæ.

Sing. Nom. ὁ αἰνείας, *Aeneas*, τοῦ αἰνείου, τῷ αἰνείᾳ, τὸν αἰνείαν, ὦ αἰνεία.

Dual. Nom. & Accuſ. τὼ αἰνεία, Gen. & Dat. τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

Plur.

Plur. αἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, ταῖς αἰνείαις, τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

Sing. ὁ χρύσης, *Chryses*, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση.

II. In duali & plurali sicut αἰνείας.

III. Genitiuus singularis desinit in ου.

IIII. Multa tamen nomina in ας, recepto iam more, genitiuum formant in α, θωμᾶς, λουκᾶς, μηνᾶς, κηφᾶς, φωκᾶς, κοσμᾶς, *Thomas, Lucas, Menas, Cephas, Phocas, Cosmas*, & πᾶς, πᾶ, πάππας, πάππα, *pater*, πάπας, πάπα, *papa*.

V. Item appellatiua quædam, πατραλοίας, *parricida*, μητραλοίας, *matricida*, ὀρνιθοθήρας, *auceps*, θυννοθήρας, *thynnorum venator*, δευτερείας, *secundas*; tametsi nonnulla horum in ου & α exeunt, πυθαγόρα & πυθαγόρου: ἀρχύτου & ἀρχύτα: πατραλοίου & πατραλοία.

ANNOTAT.

Cum Doricus hic genitiuus in linguam communem transierit in prædictis aliisque huiusmodi vocabulis; fit vt quidam genitiuo primæ declinationis duplicem positionem, nempe ου & α tribuendam putent, sed parum refert, siue vnicam dumtaxat admittamus tanquam legitimam, & ordinariam, alteram autem pro aduentitia habeamus, siue vtramque ordinariam esse arbitremur.

Attice

VI. Attice vocatiuus similis est nominatiuo in omni declinatione.

VII. Vocatiuus huius declinationis communi lingua exit in α & η, pro terminatione recti, à quo etiam fit, ablato σ.

EXCEPTIONES.

1 Excipiuntur primò nomina in της, horum enim vocatiuus desinit in α, siue sint propria, siue appellatiua, ὁ ἱππότης. ἱππότα, *eques*. ὁ τοξότης, τοξότα, *iaculator*. ὁ προφήτης, προφῆτα, *Propheta*.

ANNOTAT.

H retinent hæc tria, αἰήτης, Æeta, αἰναρέτης, Ænareta, καλλιπέτης, Callipeta, *quibus Antesignanus addit,* φιλοθερσίτης, Philothersites, *cum tamen uocatiuus huius uocis* θερσίτης *desinat in* τα. *Iliad.* 2.

2 Excipiuntur secundò gentilia, vt ὁ σκύθης, *Scytha*. ὦ σκύθα, ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, *Persa*.

3 Et poëtica in πη, ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα, *impudens*: & quæ similis sint compositionis.

4 Et nomina in σης, ὀρέστης, ὀρέστα, *Orestes*. θυέστης, θυέστα, *Thyestes*, πελταστής, πελταστά, *peltatus* seu *cetratus*. ἀκοντιστής, ἀκοντιστά *iaculator*. λῃστής, ὦ λῃστά, *latro*. licet hæc alterum quoque vocatiuum in η admittant.

5 Prædictis adde, ὁ λάγνης, *lasciuus*, ὁ πυράχμης, *Pyrachmes*, ὁ μενάιχμης. *Menachmes*, ὦ λάγνα. ὦ πυράχμα, ὦ μενάιχμα.

6 Excipiuntur tertiò nomina composita a verbis μετρῶ, τρίβω, πωλῶ, *metior, tero, vendo*, ὁ γεωμέτρης, γεωμέτρα, ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα.

ANNOTAT.

1 *Hos vocatiuos in* α, *vsurpant Attici & poëtæ pro nominatiuis Hom. Iliad.* 2.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε θυέστ' ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,

Et Iliad. 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

Vbi θυέστα *&* νεφεληγερέτα *ponuntnr pro nominatiuis* θυέστης καὶ νεφεληγερέτης. *quorum imitatione dicunt Latini:* Propheta, Poëta, Geta, Scytha, Bibliopola, *licet etiam* Prophetes, Scythes, *dici possit, sed minus vsitatè.*

2 *Neque hoc Latini olim in his tantum vocatiuis, sed in aliis quoque sibi permittebant. Hinc* Sosia, Pelia, Aenea, Anchisa, *& similes nominatiui à vocatiuo Græco, pro* Sosias, Pelias, Aeneas, Anchises. *Vide Emmanuelem in prima nominum declinatione.*

3 *Multa nomina huius primæ declinationis Græcorũ, sequuntur apud Latinos primam & tertiam declinationem, vt* Orestes, Pylades, Pelides, & similia.

DE DIALECTIS PRIMÆ declinationis.

Dorice declinatur χεύτης, vt Αἰνείας: Ionice verò Αἰνείας, vt χεύτης.

2 *Genitiuus singularis exit in ου communiter, Dorice in α, Aeolice in αο, Ionice in εω, accentu in antepenultima, si nominatiuus sit paroxytonus, πηλείδης, πηλείδεω; si vero sit oxytonus, tum genitiuus Ionicus erit paroxytonus: ποιητής, ποιητοῦ, ποιητέω. poetice in ω, per crasin Ionici genitiui, πηλείδω, βορέω, apud Hesiodum in Theogonia ponitur per syncopen pro βορέεω, a Ionico nominatiuo βορέης pro βορέας,* Boreas.

3 *Genitiuus pluralis Dorice exit in ᾶν, πηλειδᾶν, Aeolice in αων,* Ionice in *εων.*

4 *Datiuus Ionice in ῃς, πηλείδῃς, quia αι communis mutatur in η. Attice, & Ionice πηλείδαισι vel πηλείδῃσι. Nam datiuis pluralibus in σ additur iota.*

5 *Accusatiuus Ionice nonnunquam habet εας, δεσπότεας, a Ionico singulari δεσπότεα. vertunt enim Iones η accusatiui in α abiecto ν. hinc apud Herodot. legimus ξέρξεα pro ξέρξην.*

6 *Est autem eadem Dialectorum ratio in duali, & plurali secundæ declinationis. quæ dialectorum uarietas & pro poëtis intelligendis, & pro carminibus pangendis diligenter est notanda, simulq. (ut hoc obiter addamus) pro carminum dimensione obseruandum, illud ε Ionicum in singulari & plurali fere semper συνίζησιν pati, ut in primo statim Homeri uersu:*

Μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος.

Et Iliad. 2.

Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν.

Id tamen non est perpetuum; sæpe enim constituit illud ε per se syllabam.

PARADIGMA SECVNDAE declinationis Simplicium.

I. Tantum feminina habet in α & η, ἡ μοῦσα, *Musa*. ἡ ἁγία, *sancta*. ἡ καθαρὰ, *pura*. ἡ τιμὴ, *honor*. ἡ νίκη, *victoria*.

Nom. Sing. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Dual. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα.

Plur. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Sic ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

II. Finita in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est, quæ ante α habent vocalem, aut diphthongum, retinent α in toto singulari. Vt λήδα, λήδας, λήδα, λήδαν, *Leda*. μάρθα, μάρθας, μάρθα, *Martha*. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, *dies*. φιλία, *amicitia*. φιλίας, φιλία, φιλίαν. His adde ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, μνᾶ, contracta ex ἀθηνάα, ναυσικάα, μνάα, *Minerua*, *Nausicaa*, *Mina*.

DE DIALECTIS SECVNDÆ declinationis.

GEnitiuus, & datiuus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitiuus & datiuus primæ. Cætera nota sunt ex supradictis.

2 *Poetæ multa huius declinationis nomina augent adiectione syllabæ φι uel φιν, idque non modo in recto, sed etiam in obliquis: neque in singulari tantum, sed in plurali quoque, abiecta consonante, si qua in obliquis occurrat.*

3 *Sunt autem huiusmodi nomina indeclinabilia: eorumq. casus & numeri fere sola orationis sententia dignosci possunt. Et nonnulla quidem in α, uertunt suum α in η, more Ionico: alia ipsum retinent, ut uides in subiectis exemplis.*

ἑτέρα,	altera,	ἑτέρηφι.
νευρὴ,	neruus,	νευρῆφι.
θύρα,	ianua,	θύρηφι.
βία,	vis,	βίηφι.
οὐρανία,	Vrania,	οὐρανίαφι.
ἐσχάρα,	focus,	ἐσχάραφι.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέληφι.
ἔννη,	prima mensis,	ἔννηφι.
εὐνὴ,	cubile,	εὐνῆφι.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum.

4 *Dixi autem in obliquis abijci consonantem, ut hic in quibusdam cernere licet:* ἀπὸ νευρῆφι *pro* ἀπὸ νευρᾶς. *Ilia.* θ. è neruo. ἐξ εὐνῆφι *pro* ἐξ εὐνῆς, è cubili, *Odyss.* β. ἅμ'

ἠοῖ φαινομένηφι *pro* φαινομένη. *Odyss.* ζ. cum aurora. ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι. *Odyss.* ο. *pro* δεξιτερῇ *uel* δεξιτερᾷ, *in* manu dextra. ἄυριον ἐς ἔννηφι *pro* ἐς ἔνην, *Hesiod. in* perendinum.

5 *Videtur interdum* α *mutari in* ο; ἐπ' ἐσχαρόφι *pro* ἐπ' ἐσχάρᾳ. *Odyss.* ε. super foco, *&* *Iliad.* ν. παρ' αὐτόφι *pro* παρ' αὐταῖς, apud ipsas.

6 *Quædam uocabula huius declinationis apocopen patiunrur.* γλῶ *pro* γλήνη, pupilla, κρῖ *pro* κριθὴ, hordeum.

TERTIA DECLINATIO Simplicium.

COntinet masculina, feminina, & communia in ος, ὁ ἄνθρωπος, *homo*. ἡ ὁδὸς, *uia*. ὁ καὶ ἡ ὄνος, *asinus*. ἵππος, *equus*. Et ex adiectiuis ὁ καὶ ἡ χρήσιμος, *utilis*. φρόνιμος, *prudens*, & similia.

II. Neutra habet in ον, τὸ ξύλον, *lignum*. τὸ ζῶον, *animal*.

III. Excipe ἄλλο, *aliud*, τηλικοῦτο, *tantum*, τοιοῦτο *tale*, τοσοῦτο, *tantum*. Et ex pronominibus, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, quæ neutra cum sint, non desinunt in ν, sicut ex articulis τὸ καὶ ὅ.

ANNOTAT.

Legimus non rarò apud Isocratem, & alios τοιοῦτον, tale, & τοσοῦτον, tantum, *potissimum sequente uocali.*

Repe-

Reperitur etiam sæpe apud Aristotelem, & alios ταυτὸν, idem, *pro* τὸ αὐτὸ, *& apud Aristophanem*, τουτονὶ *pro* τουτί.

PARADIGMA TERTIAE declinationis.

Sing. ὁ λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε.

Dual. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω.

Plural. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι.

Sic ἡ ὁδὸς, *via.* ὁ καὶ ἡ ἔνδοξος, *gloriosus.*

Neutrum τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον.

Dual. vt in maſculino.

Plur. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα.

Neutrorum tres caſus ſemper ſunt ſimiles, Nominatiuus, Accuſatiuus, & Vocatiuus, qui in plurali in α exeunt.

DIALECTI HVIVS declinationis.

G*Enitiuus ſingularis Ionice* οιο, λόγοιο, *Dorice* ω, τῶ λόγω. *Genitiuus Dualis*, οιïν, λόγοιïν. *Datiuus pluralis*

pluralis, οισι, λόγοισι. *Accusatiuus Dorice*, ως *&* ος, τοὺς λόγως, καὶ λόγος.

2 *Additur quoque nonnullis huius declinationis uocabulis in* ος *&* ον, φι *seu* φιν, *abiectis prius litteris* σ *&* ν, *suntq. indeclinabilia in omnibus casibus & numeris, & paroxytona, quorum exempla quædam hic subiecimus.*

στρατὸς,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιὸς,	dexter,	δεξιόφι.
χαλκὸς,	æs,	χαλκόφι.
πόντος,	mare,	πόντοφι.
ὀστέον,	os, ossis,	ὀστεόφι.
Δάκρυον,	lachryma,	δακρυόφι.
ἴκριον,	tabulatum,	ἰκριόφι.

EXEMPLA OBLIQVORVM.

ἐκ ποντόφι	pro	ἐκ πόντου,	ex mari. *Odyss.ω.*
ἀπὸ στρατόφι		ἀπὸ στρατοῦ,	*ab* exercitu. *Iliad.κ.*
ἐπ' ἰκριόφι		ἐπὶ ἰκρίῳ,	*in* tabulato. *Odyss.ς.*
ἀπ' ὀστεόφιν		ἀπὸ τῶν ὀστῶν,	*ab* ossibus. *Odyss.ξ.*
τοῖς δακρυόφι		δακρύοις,	lachrymis. *Odyss. ε.*
ἀμφ' ὀστεόφιν		ἀμφὶ τὰ ὀστᾶ,	circa ossa. *Odyss.π.*

Quædam nomina huius declinationis patiuntur quoque apocopen, ἄλφι *pro* ἄλφιτον, farina. κάρη *pro* κάρηνον, caput. εἶρι *pro* εἴριον, lana. γλάφυ *pro* γλαφυρὸν, antrum.

QVARTA DECLINATIO Simplicium.

HAec declinatio Atticorum propria eſt. Eadem continet genera, quæ tertia.

II. Terminationes ως & ων: quarum hæc neutrorum eſt, ὁ μενέλεως, *Menelaus*, ἡ ἅλως, *area*, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*, τὸ εὔγεων, in plurali, τὰ εὔγεω.

III. Vocatiuus vbique ſimilis eſt nominatiuo. Omnes caſus deſinunt in ω. Vertitur enim ο & α tertiæ in ω. οι, in ῳ iota ſubſcripto ου in ω, abiecto υ.

PARADIGMA QVARTAE.

Sing. ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως.

Dual. τὼ μενέλεω, τοῖν μενέλεῳν.

Plural. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεῳ.

Sic ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ.

ὁ καὶ ἡ εὔγεως, *fertilis*, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω.

τὸ εὔγεων, *fertile*. Plural. τὰ εὔγεω.

IIII. Vnum eſt neutrum in ως, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*. pro quo dicimus etiã τὸ χρεὼν; accentu in vltima; & duo in ω, ἀγήρω, *ſeniȷ expers*, & ἐπίπλεω, *plenum*, illud apud Philonem, hoc apud Plutarchum.

V. Quin-

V. Quinque formant Accusatiuum sine ν, ὁ ἄθως, τὸν ἄθω, *Atho mons.* ἡ ἕως, τὴν ἕω, *aurora.* ἡ κέως, τὴν κέω, *Ceos insula.* ἡ κῶς, τὴν κῶ, *Cos insula.* ὁ λαγὼς, τὸν λαγὼ, *lepus.* Quædam tamē ex his, imo pleraque admittunt ν in accusatiuo: τὸν ἄθων, apud Herod. & τὸν λαγὼν, apud Plutarch. & alia apud alios.

ANNOTAT.

1 *Prædictis addunt nonnulli* ὁ καὶ ἡ ἵλεως, τὸν καὶ τὴν ἵλεω propitius ὁ καὶ ἡ ἀγήρως, τὸν καὶ τὴν ἀγήρω, senij expers ὁ πλέως, τὸν πλέω, plenus *cum compositis* ἔκπλεως, ἀνάπλεως, ὑπόπλεως. *Item* τὸν μενέλεω, τὸν τυνδάρεω. *Et in sacris litteris Ruth. cap. 3.* τὸν ἅλω. *ponitur enim eo loci* ἅλως & ἅλων, *masculine. His annumerant aliqui* τὸν γέλω *pro* γέλων *à* γέλως, risus: *quamuis quæ per quintam declinationem etim inflectuntur, videantur potius ex apocope nata, vt* τὴν *vel* τὸν ἅλω *pro* ἅλωνα, τὸν γέλω *pro* γέλωτα, *& sic de reliquis.*

2 *Genitiuus singularis desinit poëtice in* ωο, ὁ μίνως, μινῶο, Minos, ὁ ἀνδρόγεως ἀνδρογεῶο, Androgeos. *quidam subscribunt iota,* μινῷο, ἀνδρογεῷο.

3 *Pertinent autem ad hanc declinationem præcipue composita à* κέρας, cornu. γέα *seu* γαῖα, terra, χρέως, debitum, & κρέας caro, ὁ καὶ ἡ δίκερως bicornis, ὁ καὶ ἡ πολύκερως multicornis, ὁ καὶ ἡ μονόκερως, vnicornis ὁ ῥινόκερως, Rhinoceros. ὁ καὶ ἡ βαθύγεως, profundam terrā habens. ὁ καὶ ἡ εὔγεως, fertilis. τὸ ἀνώγεων. cænacu-

naculum, quasi ἄνω τῆς γῆς supra terram. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus ὁ ὑπόχρεως debitor. ὁ καὶ ἡ ἡδύχρεως, suauem carnem habens.

4 Ναὸς, templum λαὸς, populus, *cum suis compositis tertiæ declinationis, mutant hic α longum in ε,* λεὼς, νεὼς, μενέλεως, νικόλεως

5 *Seruant porro Latini interdum casus huius declinationis Atticæ, Æneid.6.* In foribus lætum Androgeo. *Et 1. Georg.*

Aut Atho aut Rhodopen aut alta ceraunia telo.

Deijcit.

Et 1. Corint. 1. Ego quidem sum Pauli, ego verò Apollo. vbi Apollo genitiuus Atticus est à Recto ἀπολλὼς *de quo Act. 18. vsurpauit Mela lib. 2. datiuum Atho, & Plinius accusatiuum, Athon.*

6 *Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud Latinos per tertiam declinationem, Atho, Athonis. Cicer.2. de finibus. Hellesponto iuncto, Athone perfosso, maria ambulasset. Vide Emmanuelem Annotat. ad secundam declinationem.*

QVINTA DECLINATIO simplicium imparisyllaba.

1 Complectitur hæc declinatio omnia genera & terminationes plurimas, cuius hoc est commune paradigma.

Nom. Sing. ὁ τιτὰν. τοῦ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν.

Dual.

Dual. τὼ πιτᾶνε, τοῖν πιτάνειν, ὦ πιτᾶνε.

Plural. οἱ πιτᾶνες, τῶν πιτάνων, τοῖς πιτᾶσι, τοὺς πιτᾶνας, ὦ πιτᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali, τὰ καὶ ὦ ἄστεα, *vrbes*.

ANNOTAT.

1 *Vt terminationes huius declinationis & formationes genitiui facile percipiantur, & memoria retineantur, diligenter initio proponendæ; & cognoscendæ sunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur nouem: quatuor vocales, α, ι, υ, ω: quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne ergo nomen Græcum quintæ declinationis, im aliquam ex istis exit. Nam barbara, & peregrina hic non moramur,* Γαβριήλ, Μιχαήλ, Αδὰμ.

2 *Consuletur verò non parum memoriæ, si ordinem alphabeti sequamur, non tantum in litteris vltimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proxime terminalem consonantem antecedunt. Quamquam hæc non tam artificio memoriæ quam vsu perdiscuntur.*

A

A, ατος: τὸ βῆμα, βήματος, *gradus, tribunal*. ἄλφα, βῆτα, γάμμα, & similia litterarum nomina indeclinabilia sunt.

ANNOTAT.

Non raro tamen audias viros doctos duo gammata; vel sigmata dicere.

,υ, ο, ω, *declinantur ratione adiectiui adiuncti,* *est* ψιλὸν, μικρὸν, μέγα. τοῦ ἐψιλοῦ, τῷ ἐψιλῷ *&c.*
ndeclinabilia quoque sunt nomina in α, *ex apocō-* *ta:* τὸ ἄλειφα *pro* ἄλειφαρ, pinguedo, ὕφα *pro* τὸ α, textura σκέπα, *pro* τὸ σκέπασμα, tegmen.

I

ιτος: τὸ μέλι, μέλιτος, *mel*, cum compositis, οἰνόμελι, *vinum mulsum*. ὀξύμελι, *acetum mulsum*. ὑδρόμελι, *aqua mulsa*.

Adiectiua neutra in ι, sequuntur leges masculinorum, εὔχαρι, εὐχάριτος, φιλόπατρι, *amans patriæ*, φιλοπάτριδος, sic τὶ, τινὸς, aliquod vel aliquid.

ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*. Hoc tamen aiunt esse non Græcum, sed barbarum, sicut etiam κόμμι, κιννάβαρι &c. πέπερι.

ANNOTAT.

in ι, *ex apocope indeclinabilia sunt*, ἄλφι *pro* ἄλφιτ-rina, puls. τρόφι *pro* τρόφιμον, alimentum præ-. ἔρι *pro* ἔριον, lana. *Neque spectant ad quintam tertiam. Sunt autem omnia nomina quintæ in* ι *generis neutri.*

υος: τὸ γόνυ γόνυος, *genu*. δόρυ, δόρυος, *hasta*.

εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*. ἡδὺ, ἡδέος, *suaue*. τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium*.

ANNO-

ANNOTAT.

1 *Quæ in* νος, *quæ vero in* εος, *genitiuum forment; vsu discendum est. Nam quod aiunt substantiua in* υ *penultimam corripientia, habere* νος, *penultimam vero producentia* εος, *verum quidem est: sed quid facies, si vox cum vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat, vt* δάκρυ, lachryma? *Certe ad usum hic confugiendum erit, qui te docebit vocem hanc formare genitiuum in* νος, τὸ δάκρυ, δάκρυος.

2 *Hinc quoque reÿcienda sunt ex apocope facta, vt* γλάφυ *pro* γλαφυρὸν, rotundum. *Non enim huc pertinent.*

Ω, όος: ἡ λητὼ, λητόος, λητοῦς, *Latona.*

ANNOTAT.

Pertinent hæc ad quartam contractorum & ferè sunt nomina propria mulierum, ἡ μαντὼ, μαντόος. ἡ σαπφώ. ἡ καλυψώ. *Reÿce hinc illud* δῶ, domus pro δῶμα.

Αν { ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, *Paan.* ὁ τιτὰν, τιτᾶνος, *Titan.* ὁ πὰν, πᾶνος, *Pan, Deus pastorum,* & neutra, μέλαν, *nigrum,* τάλαν, *miserum.*

αντος: τὸ τύψαν, τύψαντος, *quod verberauit,* & similia participia Aoristi primi, vel præsentis temporis, & Aoristorum secundæ coniugationis verborum in μι, στὰν, στάντος, *quod stetit,* cum nomine, πᾶν, παντὸς, *omne.* }

ενος : τέρεν τέρενος, *terenum*.
εντος : χαρίεν, χαρίεντος, *gratiosum*. sic participia in εν : θυφθὲν, τυπὲν, *verberatum*. τιθὲν, θὲν, *ponens, quod posuit*. Omnia in εν sunt generis neutri.

ηνος : ὁ ἕλλην, ἕλληνος, *Græcus*. ἡ σειρὴν, σειρῆνος, *Siren*.
ενος : ὁ ποιμὴν, *pastor*, ποιμένος. ἡ φρὴν, *mens*, φρενὸς. ὁ τέρην, τέρενος, *tener*.
ινος : ὁ δελφὶν, δελφῖνος. ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, *delphinus, radius*.

ονος : τὸ μεῖζον, *maius*, μείζονος. Neutra hæc sunt à masculinis comparatiuis in ων.
οντος : τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans*, præsentis temporis, vel Aoristi secundi, vel futuri primi barytonorum vocis actiuæ, vel præsentis temporis, & Aoristi secũdi verborum in μι tertię coniugationis.
οδος : τὸ δίπουν, δίποδος, *bipes*.
ουντος : τὸ τυποῦν, τυποῦντος, *verberaturum*.
Neutra sunt omnia.

υνος :

υν ⟨
- υνος : ὁ μόσυν, μόσυνος, *turris vel domus lignea*.
- υντος : τὸ ζευγνὺ, ζευγνύντος, *iungens*, præsentis temporis, quartæ coniugationis verborum in μι.

ων ⟨
- ωνος : ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*, ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *aeuum*, ὁ πλάτων, πλάτωνος, *Plato*.
- ονος : ὁ πρίων, πρίονος, *serra*. ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo*. & communia ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὔδαιμον, *fœlix*. sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*.
- ῶντος : ὁ ξενοφῶν, ξενοφῶντος, *Xenophon*. ὁ βοῶν, βοῶντος, *clamans*.
- οῦντος : ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, & alia participia futuri secundi barytonorum, & circumflexa præsentis primæ & tertiæ circumflexorũ, ὁ ποιῶν, *faciens*, τοῦ ποιοῦντος, ὁ δηλῶν, τοῦ δηλοῦντος, *manifestans*.
- οντος : δράκων, δράκοντος, *draco*. & participia Barytonorum præsentis temporis : ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*, & circumflexorum non contracta. ὁ φιλέων, τοῦ φιλέοντος, *amans*.

κος :

ξ <
- *κος*: ὁ θώραξ, θώρακος, *thorax*. ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*. ἡ ἀλώπηξ. ἀλώπεκος, *vulpes*, mutato *η* in *ε*.
- *γος*: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*.
- *χος*: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, substituto *τ* pro θ, quod fit propter sequentem aspiratam χ. In datiuo plurali rursus assumit θ, θριξί. non enim sequitur aspirata, sed ξ.
- *κτος*, ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *Rex*. ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*.

αρ <
- *αρος*: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*. ἡ δάμαρ, *vxor*. τὸ νέκταρ, *nectar*.
- *ατος*: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar*. τὸ δέλεαρ, *esca*. Indeclinabilia sunt ὁ μῶμαρ, *stultus*, & τὸ ὄναρ, *somnium*.

Ειρ, ειρος: ὁ φθείρ, φθειρὸς, *pediculus*. ἡ χεὶρ, *manus*. ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

ANNOTAT.

Sed vtrum sit communis generis ἀντίχειρ, *non conuenit inter omnes. sunt enim qui putent* ἀντίχειρ, *cum pollicem significat, potius esse masculinum, quàm femininum, subaudito nomine* δάκτυλος, digitus. *sic* ὁ καὶ ἡ πολύχειρ, multimanus.

Ηρ{ ηρος: ὁ σὴρ, σηρὸς, *Ser populus*, & *vermis nens sericum.* ὁ λυτὴρ, λυτῆρος, *peluis.* τὸ κῆρ, κηρὸς, *cor.* ἡ κὴρ, κηρὸς, *sors, fatum.*
ερος. ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther.* ὁ πατὴρ, *pater.* πατέρος, πατρὸς. ἡ μήτηρ, *mater*, μητέρος, μητρὸς, ἡ γαστὴρ, γαστέρος, γαστρὸς, *venter.* & similia, quæ syncopen patiuntur, è quibus etiam est ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir.* }

Ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἦτορος, *cor, animus*, & quod inde componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, *magnanimus.*

Υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis.* τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis.*

Ωρ{ ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur.* ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *humor, sanies*, τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *captura.*
ορος: ὁ νέστωρ, νέστορος, *Nestor.* ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre.* ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre.* Excipe τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua*, quasi ab ὕδας. Est enim heteroclitum. }

Ας{ αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax.* ὁ πᾶς, παντὸς, *omnis*, cum compositis, ἅπας, σύμπας, *omnis.* ὁ τύψας, τύψαντος, *qui verberauit.* ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, *stans.* στὰς, στάντος, & similia participia. }

Ας { αρος: ὁ μέλας, μέλανος, *niger*. ὁ τάλας, τάλανος, *miser*.
αδος: ἡ λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*. ἡ μονὰς, μονάδος, *vnitas*.
ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*. τὸ κέρας, κέρατος, *cornu*.
αος: ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, *lapis*. ὁ λᾶς, *lapis*. λαός. }

Αις { αιτος: ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium*. τὸ σταὶς, σταιτὸς, *farina aqua subacta*.
αιδος: ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, *puer, puella*, cum compositis, ἄπαις, *sine liberis*, εὔπαις, *fœlix liberis*. }

Αυς, αος: ἡ ναῦς (Ionice νηῦς, & diæresi, νηΐς, Genit. νηὸς) ναὸς, *nauis*, vel νεὼς: quamuis alij hunc genitiuum forment a Recto νεῦς. sic γραῦς, *anus, vetula*.

Ες, εος: τὸ ἀληθὲς, ἀληθέος, *verum*.

Εις { ενος: ὁ κτεὶς, κτενὸς, *pecten*. sic εἷς, ἑνὸς, *vnus*, cum compositis μηδεὶς, οὐδεὶς, *nullus*.
εντος: ὁ σιμόεις, σιμόεντος, *Simois*, *nomen fluuij*. ἡ ὀπόεις, ὀπόεντος, *Opus*, *nomen vrbis*. ὁ χαρίεις, χαρίεντος, *venustus*. ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *qui verberatus est*. ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens*. ὁ τεθεὶς, τεθέντος, *positus*. }

Excipe ἡ κλεὶς, *clauis*. τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν, & in plurali κλεῖς, *claues*, Matth.16.

Ευς,εος: ὁ βασιλεὺς, βασιλέος, *rex*, Ionice, βασιλῆος, Attice, βασιλέως.

Ης
- ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes* ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *vestis*. ἡ κακότης, κακότητος, *malitia*.
  ἡ ἀστειότης, ἀστειότητος, *vrbanitas*, ἡ δριμύτης, δριμύτητος, *acrimonia*, & similia infinita.
- ηντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*. ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, *laureus*, quæ sunt contracta ex τιμήεις, δαφνήεις.
- εντος: ὁ κλήμης, κλήμεντος, *Clemens*.
- εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demosthenes*, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus*, *vera*: & similia plurima adiectiua.

Ις
- ιος: ἡ πόλις, πόλιος, *ciuitas*, ὁ λὶς, λιὸς, *leo*.
- ιδος: ὁ πάρις, πάριδος, *Paris*. ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepido*, ἡ θέμις, θέμιδος, *Themis*.
- ιτος: ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*, cum compositis: εὔχαρις, *gratus*, ἄχαρις, *ingratus*.

ιθος:

ιθος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *auis*.

Ις ἶσος: ἡ θέμις, θέμισος, *fas*, sic χάρις, χάρισος, & χάριδος, præter χάριτος, *gratia*.

ANNOTAT.

Rident nonnulli Antesignanum propter duos hos genitiuos nominis χάρις· sed cum Lascaris & alij non ignobiles authores illos agnoscant; non est cur ridentes magnopere curemus.

Ις, ινος: ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis*, indefinitum: τίς, τίνος, interrogatiuum, *quis*. sic ὁ δελφὶς, δελφῖνος, ἡ ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *Delphinus*, *radius*.

ANNOTAT.

1 *Cum articulo postpositiuo ὅς componitur τὶς per omnes numeros, casus, & genera;* ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, quis, quæ, quod, οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, *atque ita per omnes casus.*

2 *Declinatur autem vtraque pars compositionis; recipitque* ὅστις, *præter Dialectos tertiæ & secundæ declinationis etiam peculiares quasdam. Nam pro* οὗτινος *&* ᾧτινι, *dicunt Attici,* ὅτου *&* ὅτῳ, *& Iones,* ὅτεο, ὅτεῳ, *poetæ* ὅττεο, *&* ὅυ, *Dores* ὅτευ, *Genit. Plural.* ὅτεων, *Dat.* ὁτέοισι. *vsurpant etiam poëtæ pro* αἱ *&* οἱ, ταὶ *&* τοί.

ειος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus*.

Ος οτος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *quod verberauit*; & similia participia.

ους
- οος : ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, *bos.*
- ουντος : ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta.*
- οντος : ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens*, ὁ δοὺς, δόντος, *qui dedit.*

οὖς, *auris*, ὠτὸς. Alij dicunt οὖς esse indeclinabile. Sed pari ratione dicerent etiam ὕδωρ esse indeclinabile.

υς
- υος : ὁ μῦς, μυὸς, *mus.* ὁ ἰχθὺς, vel ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis.*
- εος : ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus*, ὁ ἡδὺς, ἡδέος, *suauis.*
- εως : ὁ πῆχυς, πήχεως, *Atticè*, *cubitus.* ὁ πρέσβυς, *senex* seu *legatus*, ὁ πέλεκυς, *securis.*
- υδος : ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys.* ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *aduena.*
- υθος : ἡ κόρυς, κόρυθος, *galea.*
- υντος : ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*, & similia participia quartæ in μι.

ως
- ωτος : ὁ γέλως, γέλωτος, *risus.* τὸ φῶς, φωτὸς, *lux.*
- οος : ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor, verecundia.* ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.*
- οτος : ὁ τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit*, & similia participia præteriti

actiui generis Mascul.
ως { ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Troianus*. ὁ ἥρως, ἥρωος, *Heros*.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *sal*, ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare*.
Νς, νθος: ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus*.
Ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος, *beatus*.

ψ {
πος: ὁ ὢψ, ὠπὸς, *visus*, ὁ κύκλωψ, κύκλωπος, *Cyclops*.
βος: ὁ ἄραψ, ἄραβος, *Arabs*. ἡ φλὲψ, φλεβὸς, *vena*.
φος: ὁ κίνυψ, κίνυφος, *nomen fluuij*, ἡ κατῆλιψ, *scala*.

Et hæc de formationibus genitiui quintæ declinationis.

Non fuerit autem inutile omnes terminationes Recti, à quibus genitiuus deducitur, hic in vnum colligere, ordine alphabeti seruato. Sunt igitur istæ: α, ι, υ,
ω, αν, εν, ην, ιν, ον, ουν, υν, ων, ξ, αρ, ειρ, ηρ,
ορ, υρ, ωρ, ας, αις, αυς, ες, εις, ευς,
ης, ις, ος, ους, υς, ως,
λς, νς, ρς,
ψ.

DE ACCVSATIVO quintæ declinationis.

Accuſatiuus exit in α.

EXCEPTIONES.

I. Nomina in ις & υς, quorum genitiuus habet ος purum, accuſatiuum in ν formant; ὁ ὄφις, *ſerpens*, ὄφιος, vel ὄφεως, ὄφιν. ὁ βότρυς, *racemus*. βότρυος, βότρυν. ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὀξέος, ὀξὺν. quamuis hæc quoque α habeant, τὸν βότρυα, τὸν ὀξέα, maximè apud poëtas.

II. Barytona in ις & υς, quæ non habent ος purum α & ν, ſortiuntur. ἡ ἔρις, ἔριδος, ἔριδα, & ἔριν, *contentio*. ὁ νέηλυς, νεήλυδος, νέηλυν, νεήλυδα, *aduena*. ὁ πάρις, πάριδος, πάριν, πάριδα, *Paris*.

ANNOTAT.

Cauſa huius duplicis accuſatiui eſt, quod hæc vocabula Ionicè per ος *quoque purum inflectantur, non ſecus atque* ὄφις. *Quare merito vtraque terminatione finiuntur. In oxytonis hoc non fit, ſolum enim* α *habent*, ἡ ἐλπὶς, ἐλπίδος, ἐλπίδα, ſpes. ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα, chlamys.

III. Finita in αῦς, ἡ ναῦς, ναῦν, *nauis*. ἡ γραῦς, γραῦν, *vetula*, ſubſtituto ν in lo-

cum σ nominatiui, vt & in βοῦς, βοῦν, accidit.

ANNOTAT.

Legimus tamen νᾶα, *& Dorice* νᾶν, *& poetice* τὴν νάα, *vel* νῆα, *vel* νῆυν, nauim. *sic* ὁ λᾶς lapis, λᾶα λᾶν, λᾶν.

DE VOCATIVO.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

EXCEPTIONES.

I. Nomina, quæ declinantur per ντος; ablato τος, vocatiuum formant: ὁ Αἴας, αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax.* ὁ θόας, θόαντος, ὦ θόαν, *Thoas.* ὁ πολυδάμας, πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμαν, *Polydamas*, ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo.* ὁ γέρων, *senex*, γέροντος, ὦ γέρον.

ANNOTAT.

1 *Exceptio hæc intelligenda est de nominibus non de participijs. Hinc* τύψας, τύψαντος, ὁ ἱστὰς, ἱστάντος, ὁ στὰς, στάντος, *vocatiuum similem nominatiuo habent, vt &* ὁ τύπτων, τύπτοντος, *& huius generis alia participia, siue sint contracta, siue non.*

2 *Secundo intelligenda est de nominibus non contractis. Hinc* ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ὁ σημοῦς, σημοῦντος, *cum sint contracta, vocatiuum non faciunt in* ον, *sed secundum aliam quãdam regulam (de qua postea) in* ου, *quamuis*

nis non desint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vocatiuos illos, ὦ σιμῦν, ὦ πλακῦν, agnoscant. Ego tamen non video, quomodo hæc illorum sententia cum eorundem verbis cohæreat, cum aiunt: Nota in contractis prædictam exceptionem non habere locum. *certe σιμῦς & πλακῦς contracta sunt. nisi quis dicat πλακῦν & σιμῦν, esse vocatiuos contractos, pro πλακόεν, σιμόεν.*

3 *Quamobrem nec τιμῆς, nec δαφνῆς, licet flexa per ντος, formabunt suum vocatiuum ablato τος, sicut nec χλήμης, χλήμεντος, nec ὑάλης, ὑάλεντος, sed tantum nomina in αντος, & οντος, qualia ante descripsimus. licet non ignorem esse nonnullos, inter quos Lascaris, qui vocatiuos τιμῆ & δαφνῆ afferant, qui tamen potius videntur contracti ex τιμῆεν & δαφνῆεν.*

4 *Solent porrò poetæ ex huiusmodi vocatiuis litteram ν abijcere, ὦ Ἄτλα, ὦ Θόα, ὦ Λαοδάμα, quos Latini imitati dixerunt, ô Palla, Aeneid. 11. à Pallas, Pallantis. ô Calcha apud Senecam Troad. Vide Emmanuelem in tertia declinatione.*

II. Excipe secundò alia quædam nomina, quæ ablato genitiui τος vel ος, formant suum Vocatiuum, vt adiectiua in ην & εις, quorum neutra in εν, & barytona in ωρ, & in ας, αιος, & in ων, ονος. vt ὁ καὶ ἡ τέρην, *tener, tenera*, τέρενος, ὦ τέρεν. ὁ καὶ ἡ ἄρσην, *masculus, mascula*, ἄρσενος, ὦ ἄρσεν. ὁ χαρίεις, *venustus*, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. ὁ τιμήεις, *honorabilis*, τιμήεντος, ὦ τιμῆεν.

μῆεν. ὁ δαφνήεις, *laureus*, δαφνήεντος, ὦ δαφνῆεν. ὁ πλακόεις, *latus instar crustæ*, πλακόεντος, ὦ πλακόεν, & substantiuum, ὁ σιμόεις, *Simois, nomen fluuij*, σιμόεντος, ὦ σιμόεν. ὁ νέστωρ, νέστορος, ὦ νέστορ, *Nestor*. ὁ ἕκτωρ, *Hector*, ἕκτορος, ὦ ἕκτορ. ὁ παντοκράτωρ, *omnipotens*, παντοκράτορος, ὦ παντοκράτορ. ὁ μέλας, *niger*, μέλανος, ὦ μέλαν. ὁ τάλας, *miser*, τάλανος, ὦ τάλαν. ὁ δαίμων, *dæmon*, δαίμονος, ὦ δαῖμον, passim apud Orpheum. ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων, *misericors*, ἐλεήμονος, ὦ ἐλεῆμον. ὁ καὶ ἡ οἰκτίρμων, *misericors*, οἰκτίρμονος, ὦ οἰκτῖρμον.

ANNOTAT.

Non comprehenduntur hac exceptione participia in εις, ut ὁ τυφθεὶς, verberatus. θεὶς, ponens. τεθεὶς, positus. *Idem est enim horum Rectus, & Vocatiuus. Illa in εις formant etiam Vocatiuum in ει ablato ς Recti*, ὁ χαρίεις, ὦ χαρίεν. *Quod si in prædictis dictionibus aliquando Vocatiuus est similis Nominatiuo, id per Atticismum, vel poeticam licentiam fieri censendum est.*

III. Excipe tertiò cõposita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocatiuum faciunt in ον, licet quædam illorum forment Genitiuum in ωνος, retracto accentu in antepenultimã, ὁ ἀπόλλων, *Apollo*, ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. ὁ ποσειδῶν, *Neptunus*, ποσειδῶνος, ὦ πόσειδον. ὁ ἀγαμέμ-

μέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, *infelix*, κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. Idem comparatiuis accidit, ὁ βελτίων, ὁ ἀμείων, *melior*, ὦ βέλτιον, ἄμειον.

ANNOTAT.

Composita polysyllaba quorum genitiuus exit in ονος nihil differunt in formatione vocatiui à simplicibus in ων, ονος, de quibus in secunda exceptione; nisi quod accẽtum in antepenultimam retrahunt: quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim ἡ λακεδαίμων, Lacedæmon, λακεδαίμονος, ὦ λακεδαῖμον. ὁ παλαίμων, Palæmon, παλαίμονος, ὦ παλαῖμον. ὁ καὶ ἡ δαΐφρων, prudens, δαΐφρονος, ὦ δαΐφρον. ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρων, lenis, mitis, ἀγανόφρονος, ὦ ἀγανόφρον. *non retracto accentu.*

IIII. Excipe quartò grauitona in ηρ, hęc enim ερ habent, ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ. ἡ θυγάτηρ, *filia*, ὦ θύγατερ, ἡ δημήτηρ, *ceres*, ὦ δήμητερ. quod in his quoque oxytonis fit, ὁ πατήρ, *pater*, ὁ σωτήρ, *saluator*. ὁ δαήρ, *leuir*. ὁ ἀνήρ, *vir*. ὦ πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ, quibus etiam accentus retrahitur.

ANNOTAT.

Inuenitur tamen aliquando ὦ σωτήρ. *Legem hanc barytonorum, teste Gaza lib. 2. non sequitur hoc barytonum* ὁ πίηρ, πίερος, ὦ πίηρ, Pier.

V. Excipe quinto nomina in ευς & ους, quæ ς deponunt, ὁ βασιλεύς, *rex*, ὦ βασιλεῦ. ὁ βοῦς, *bos*,

bos, ὦ βῦ. ὁ πλακοῦς *panis crustaceus*, *placenta*, ὦ πλακοῦ. præter, ὁ πούς, *pes*, ὦ πούς. ὁ ὀδούς, *dens*, ὦ ὀδούς. ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer*, *puella*, cum suis compositis. ὁ καὶ ἡ ἄπαις, *sine liberis*. ὁ καὶ ἡ εὔπαις, *felix liberis*.

ANNOTAT.

Non videtur idem dicendum de compositis a πούς, *vt* δίπους, τρίπους, πολύπους. *Nam Statius poeta latinus aliquoties vtitur vocatiuo*, μελάμπους, *ad imitationem certè Græcorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione. Quod si* πούς *suū* σ *in vocatiuo retinet, vt distinguatur ab aduerbio* ποῦ, *causa nulla erit, cur id in vocatiuo composita retineant.*

VI. Excipe sextò grauitona in ις & υς. amittunt enim σ in vocatiuo, ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, *botrus*, ὦ βότρυ.

Idem accidit adiectiuis oxytonis in υς, ὁ ὀξύς, *acutus*, ὦ ὀξύ. Et monosyllabis, ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ. ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ. & poëtice oxytonis in ις, ἡ ἀμαρυλλίς, ὦ ἀμαρυλλί, *Amaryllis*.

ANNOTAT.

1 *Idem fit apud Latinos in huiusmodi oxytonis. Virg.*
Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

Vide Emmanuelem proximè nominato loco.

2 *Substantiua oxytona in υς, vt* χλαμύς, chlamys, & *lingua communi omnia oxytona in ις, retinent* σ *in Vocatiuo*, ἡ ἐλπίς, ὦ ἐλπίς, spes.

Excipe

μέμνων, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων, infelix, κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. Idem comparatiuis accidit, *ὁ βελτίων, ὁ ἀρείων, melior, ὦ βέλτιον, ἄρειον.*

ANNOTAT.

Composita polysyllaba qu rum genitiuus exit in ονος nihil differunt in formatione voca'iui à simplicibus in ων, ονος, de quibus in secunda exceptione; nisi quod accẽtum in antepenultimam retrahunt: quod tamen non fit in omnibus. Dicimus enim ἡ λακεδαίμων, Lacedæmon, *λακεδαίμονος, ὦ λακεδαῖμον. ὁ παλαίμων*, Palæmon, *παλαίμονος, ὦ παλαῖμον. ὁ καὶ ἡ δαΐφρων*, prudens, *δαΐφρονος, ὦ δαΐφρον. ὁ καὶ ἡ ἀγανόφρων*, lenis, mitis, *ἀγανόφρονος, ὦ ἀγανόφρον. non retracto accentu.*

IIII. Excipe quartò grauitona in ηρ, hęc enim ερ habent, *ἡ μήτηρ, mater, ὦ μῆτερ. ἡ θυγάτηρ, filia, ὦ θύγατερ, ἡ δημήτηρ, ceres, ὦ δήμητερ.* quod in his quoque oxytonis fit, *ὁ πατήρ, pater, ὁ σωτήρ, saluator. ὁ δαήρ, leuir. ὁ ἀνήρ, vir. ὦ πάτερ, σῶτερ, δᾶερ, ἄνερ*, quibus etiam accentus retrahitur.

ANNOTAT.

Inuenitur tamen aliquando ὦ σωτὴρ. Legem hanc barytonorum, teste Gaza lib. 2. non sequitur hoc barytonum ὁ πίηρ, πίερος, ὦ πίηρ, Pier.

V. Excipe quinto nomina in ευς & ους, quæ ς deponunt, *ὁ βασιλεύς, rex, ὦ βασιλεῦ. ὁ βοῦς, bos,*

bos, ὦ βῦ. ὁ πλακοῦς *panis crustaceus*, *placenta*, ὦ πλακοῦ. præter, ὁ ποὺς, *pes*, ὦ ποὺς. ὁ ὀδοὺς, *dens*, ὦ ὀδοὺς. ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer*, *puella*, cum suis compositis. ὁ καὶ ἡ ἄπαις, *sine liberis*. ὁ καὶ ἡ εὔπαις, *felix liberis*.

ANNOTAT.

Non videtur idem dicendum de compositis a ποὺς, *vt* δίπους, τρίπους, πολύπους. *Nam Statius poeta latinus aliquoties vtitur vocatiuo,* μελάμπους, *ad imitationem certè Græcorum. Vide Emmanuelem in tertia declinatione. Quod si* ποὺς *suũ* σ *in vocatiuo retinet, vt distinguatur ab aduerbio* ποῦ, *causa nulla erit, cur id in vocatiuo composita retineant.*

VI. Excipe sextò grauitona in ις & υς. amittunt enim σ in vocatiuo, ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, *botrus*, ὦ βότρυ.

Idem accidit adiectiuis oxytonis in υς, ὁ ὀξὺς, *acutus*, ὦ ὀξύ. Et monosyllabis, ὁ μῦς, *mus*, ὦ μῦ. ἡ δρῦς, *quercus*, ὦ δρῦ. & poëtice oxytonis in ις, ἡ ἀμαρυλλὶς, ὦ ἀμαρυλλὶ, *Amaryllis*.

ANNOTAT.

1 *Idem fit apud Latinos in huiusmodi oxytonis. Virg.*
Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

Vide Emmanuelem proximè nominato loco.

2 *Substantiua oxytona in* υς, *vt* χλαμὺς, chlamys, & *lingua communi omnia oxytona in* ις, *retinent* σ *in Vocatiuo,* ἡ ἐλπὶς, ὦ ἐλπὶς, spes.

Excipe

VII. Excipe septimò vocabula in ης primæ contractorum, quorum Vocatiuus in ες; & nomina in ω & ως quartæ, quorum Vocatiuus in οι exit, δημοσθένης, ὦ δημόσθενες, *Demosthenes*, ἀληθὴς, *verus*, ὦ ἀληθὲς, ἡ λητὼ, ὦ λητοῖ, *Latona*.

DE DATIVO PLVRALI.

I. Fit à datiuo singulari, posito σ ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, reiectisque litteris δ, θ, ν, τ, si occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι, ταῖς λαμπάσι, ὄρνιθι, ὄρνισι, πθένπ, πθᾶσι, λέβηπ, λέβησι.

II. Quod si reiecta aliqua ex prædictis litteris, datiuus pluralis corriperetur, cum longus fuerit positione in singulari; diphthongus facienda est adscita vocali, λέοντι, λέουσι, non λέοσι, πθένπ, πθᾶσι, non πθέσι.

ANNOTAT.

1 *Causa huius rei est, quod Datiuus pluralis eiusdem quantitatis esse debeat, cuius singularis. si hic breuis sit, vt τείχει, λαμπάδι, breuis erit & ille, τείχεσι, λαμπάσι. si verò sit longus, longus erit & ille, πτάνι, πτᾶσι, πθένπ, πθᾶσι. ἱστάντι, ἱστᾶσι.*

2 *Accidit tamen aliquando, vt datiuus singularis sit breuis, pluralis longus. idque potissimum in vocabulis ι in obliquis habentibus. potest enim pluralis datiuus*

maior esse quantitate quam singularis, sed nunquam minor, ὁ ῥήτωρ, ῥήτορι, ῥήτορσι, Rhetor. ὁ μάρτυς, μάρτυρι, μάρτυρσι, Martyr, testis. ὁ ἅλς, sal, ἁλὸς, ἁλὶ, ἁλσί.

EXCEPTIONES.

I. Excipe primò nomina in ξ, ψ, & in diphthongum desinentia. Hæc enim datiuum pluralem a nominatiuo singulari formant adiecto iota, ὁ κόραξ, κόραξι, *coruus*. ὁ ἄραψ, ἄραψι, *Arabs*. ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεῦσι. βοῦς, *bos*, βουσί. At ὁ πούς, *pes*, τοῖς ποσί. τὸ οὖς, ὠσὶ, *auris*. ὁ υἱεὺς, *filius*, υἱέσι. ὁ δρομεὺς, *cursor*, δρομέσι. Neque inuenitur υἱεῦσι, δρομεῦσι, vt testatur Antesignanus.

II. Excipe secundò nomina in ηρ in obliquis syncopen pati solita; hæc enim datiuum pluralem in ασι faciunt, ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ, ὁ ἀνὴρ, πατέρι πατρὶ, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι. ἡ θυγάτηρ, θυγατράσι, sic ὁ υἷς, *filius*, τοῖς υἱάσι, inserto α pro υἱσι. γαστὴρ tamen, *venter*, facit γαστῆρσι, vt quidam volunt, & σωτὴρ, *seruator*, σωτῆρσι.

DE

DE DIALECTIS QVINTÆ declinationis.

Vocatiuos omnium nominum in ων, *etiam oxytonorum, quæ per* ονος *declinantur, formant Aeoles in* ον, *ablato ſcilicet* ος *genitiui*, ἡ ἀηδὼν, luſcinia, ἀηδόνος, ὦ ἀηδὸν, *communiter* ὦ ἀηδών. ἡ χελιδὼν hirundo, χελιδόνος, ὦ χελιδὸν, *communiter* ὦ χελιδών.

2 *Additur quoque nonnullis nominibus quintæ declinationis ſyllaba* φι *vel* φιν. *& in neutris quidem in* ος, *vertitur* ο *in* ε. *In fœmininis verò in* ων *formato genitiuo abijciendum eſt* σ, *& in alijs alia mutanda ſunt, vt in his exemplis vides.*

τὸ σῆθος,	pectus,	σήθεσφι.
τὸ ὄρος,	mons,	ὄρεσφι.
τὸ ὄχος,	currus,	ὄχεσφι.
ἡ κοτυληδὼν,	coxa,	κοτυληδόνος, κοτυληδόνοφι.
ἡ χελιδὼν,	hirundo	χελιδόνος, χελιδόνοφι.

3 *Inueniuntur etiam Iliad.9.* ἐξ ἐρέβεσφιν *pro* ἐξ ἐρέβους, ex Erebo, *genitiuus a nomine* τὸ ἔρεβος. *Et Iliad.12.* παρὰ ναῦφιν *pro* ἀπὸ νηῶν, à nauibus.

4 *Accidit quoque huic declinationi apocope;* δῶ *pro* δῶμα, domus. *id quod fit in omnibus caſibus ſingularis numeri, vt in hoc ſchemate cernis.*

In Nom. τὸ	σκέπα	*pro*	σκέπασμα,	tegmen.
	ὕφα		ὕφασμα,	textum.
	δῶ		δῶμα,	domus.
In Genit. τοῦ	Αἴαν	*pro*	Αἴαντος	*Vel etiam* Αἴα,
	θόαν		θόαντος	θόα, *vt placet*
				Laſcari.

In

In Dat. τῇ	δαΐ	pro	δαΐδι,	pugnæ.
	θέτι		θέτιδι,	Thetidi.
	μάστι		μάστιγι,	scuticę.
	παρακοίτι		παρακοίτιδι,	vxori.
	τῷ ἱδρῶ		ἱδρῶτι,	sudori.
In Accus. τὸν	Ἀπόλλω	pro	Ἀπόλλωνα,	Apollinem.
	ποσειδῶ		ποσειδῶνα,	Neptunum.
	ἱδρῶ		ἱδρῶτα,	sudorem.
In Vocat. ὦ	λαοδάμα	pro	λαοδάμαν,	Laodamas.
	πολυδάμα		πολυδάμαν,	Polydamas.
	Αἶα		Αἶαν,	Aiax.
	θόα		θόαν,	Thoas.

5 Genitiuus, & datiuus duales crescunt interdum additione vnius syllabæ: ποδοῖιν *pro* ποδοῖν.

6 Datiuum pluralem formant poëtæ à nominatiuo plurali addito iota, Αἴαντες, αἰάντεσι, λέβητες, λεβήτεσι, *& duplicato* σ, λεβήτεσσι, *prout ratio, & carminis necessitas exigit,* ϐήματα, ϐημάτεσι, σώματα, σωμάτεσι, *mutato* α *in* ε, *& addita syllaba* σι.

7 Cæterum nominibus, participiis & verbis in ι *vel* ε *desinentibus, adiici solet consonans,* ν, *sequente, in altera dictione, vocali vel diphthongo,* τύπτουσιν ἐκεῖνον, verberant illum λέουσιν ἐκείνοις, leonibus illis ἔτυπτεν αὐτὸν verberabat illum, *quod poëtæ faciunt versus gratia, etiam si consonans sequatur. Atque hæc de declinationibus simplicibus.*

Caput Quintum.

DE DECLINATIONIBVS CONTRACTIS.

QVinque sunt huiusmodi declinationes ortæ à quinta, & ita appellatæ, quòd in nonnullis casibus contrahantur, duabus syllabis in vnam coalescentibus. Et prima quidem declinatio continet masculina, fœminina, & communia in ης, & neutra in ες & ος. ὁ δημοσθένης, *Demosthenes.* ἡ τριήρης, *triremis.* ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus, vera, verum.* τὸ τεῖχος, *murus.*

PARADIGMA PRIMAE declinationis.

Sing. ὁ δημοσθένης, *Demosthenes.* τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους, τῷ δημοσθένεϊ, σθένει. τὸν δημοσθένεα, σθένη. ὦ δημόσθενες.

Dual. τὼ & ὦ δημοσθένεε, σθένη. τοῖν δημοσθενέοιν, σθενοῖν.

Plural. οἱ & ὦ δημοσθένεες, σθένεις. τῶν δημοσθενέων,

θενέων, θενῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, θένς.

Sic ἡ τριήρης, triremis. τῆς τριήρεος, τριήρους. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, verus. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ τεῖχος, murus. τοῦ τείχεος, τείχους. τῷ τείχεϊ, τείχει.

I. Neutra in plurali contrahuntur in η, τὰ τείχεα, τείχη, τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ.

II. Datiuus pluralis in nulla declinatione contrahitur.

ANNOTAT.

1 *Accusatiuus in εα contrahitur in η; sed quorum Rectus desinit in ης purum, contrahitur etiam in α, vt* εὐφυὴς, ingeniosus τὸν εὐφυῆ, *vel* εὐφυᾶ, *sic* ὑγιὴς, sanus *Quamuis sint qui velint in his vnum accusatiuum in α esse vsitatum.*

2 *Quædam nomina primæ contractorum habent nonnunquam terminationes primæ simplicium,* τὸν δημοσθένην, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Σωκράτην & ὦ Σωκράτη. οἱ Ἀριστοφάναι, καὶ τοὺς ἀριστοφάνας. *De quibus plura, cum agemus de Heteroclitis. Neutra tamen in ες & ος ad primam contractorum dumtaxat referuntur, participijs exceptis.*

3 *Ne mireris, inquit Priscianus lib. 6. si quando apud Latinos legeris, ô Socrate: Nam Attici propria nomina primæ declinationis contractorum vt* σωκράτης, *accusandi & vocandi casu, instar nominum primæ declinationis declinant,* τὸν σωκράτην, ὦ σωκράτη. *Cicero in Protag. apud eundem Priscianum eodem libro. Quædam*

neutra dualis numeri contrahuntur etiam in ει, τὼ σκέλεϊ, σκέλει, καὶ σκέλη, crura. *Interdum alterum* ε, *per apocopen tollitur*, ὄσσε *pro* ὄσσεε, oculi. *Quamuis casus huius declinationis dicto modo contrahantur, & contracti fere tum Attice, tum communiter vsurpentur: vsurpant tamen scriptores solutæ orationis subinde casus non contractos, vt in duali* συγγενέε cognati κερδέων, lucrorum ἀνθέων, florum ὀρέων, montium.

DE COMPOSITIS à nomine κλέος.

ANNOTAT.

1 *Duplicia ab hoc nomine manãt vocabula quædã adiectiua, & communia,* ὁ καὶ ἡ εὐκλεὴς, gloriosus, gloriosa ὁ καὶ ἡ ἀκλεὴς, inglorius & ingloria. *Quædam propria* ὁ σοφοκλέης, Sophocles ἡρακλέης, Hercules ἰφικλέης, Iphicles, *& alia plurima.*

2 *Priora eandem habent declinationem, quam* δημοσθένης, ὁ εὐκλεὴς, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς, τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. *posteriora quæ propria sunt, varie contrahuntur vt vides in hoc exemplo.*

PARADIGMA.

Nom. ἡρακλέης, ἡρακλῆς, *Hercules.*

Gen. τοῦ ἡρακλέεος, ἡρακλέους, ἡρακλοῦς. Et Ionicè ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος.

Dat. ἡρακλέεϊ, ἡρακλέει, ἡρακλεῖ, ἡρακλέϊ καὶ ἡρακλῆϊ.

Accus. ἡρακλέεα ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέη, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλέην, ἡρακλῆν.

Vocat.

Vocat. ὦ ἡράκλεες, ἡράκλεις, ἥρακλες, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τὼ & ὦ ἡρακλέεε, ἡρακλέε, ἡρακλέη, ἡρακλῆ.

Gen.& Dat. τοῖν ἡρακλεέοιν, ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν, ἡρακλήοιν.

Plur. Nom. οἱ ἡρακλέεες, ἡρακλέεις, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆες.

Gen. τῶν ἡρακλεέων, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλήων.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡράκλεσι, ἡρακλῆσι.

Accus. τοὺς ἡρακλέεας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆας, ἡρακλᾶς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

Eodem modo declinantur θεμιστοκλέης, *Themistocles*, σοφοκλέης, *Sophocles*, περικλέης, *Pericles*, & similia.

SECVNDA DECLINATIO.

EST masculinorum & fœmininorum, & communium in ις, & neutrorum in ι, ὁ ὄφις, *serpens*, ἡ πόλις, *ciuitas*, ὁ καὶ ἡ νῆστις, *ieiunus*, *ieiuna*, τὸ σίνηπι, *sinapi*.

PARADIGMA SECVNDAE declinationis.

Sing. ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος. τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τὸν ὄφιν. ὦ ὄφι.

Dual. τὼ & ὦ ὄφιε. τοῖν ὀφίοιν.

Plural. οἱ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὀφίων. τοῖς ὄφισι. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις.

Sic ἡ πόλις, πόλιος, τέρψις, τέρψιος, *delectatio*, & similia.

Neutrum τὸ σίνηπι. Plural. τὰ καὶ ὦ σινήπια, σινήπι.

II. Crasis huius declinationis tantùm fit in ι longum, in ijs videlicet casibus, quos tibi paradigma exhibet.

DIALECTI HVIVS. declinationis.

1 *Ὁ ὄφις, Genit. ὄφεος Ionice, ὄφεως Attice. sic πόλις πόλεος, πόλεως, & πόληος, apud Poetas πόλυς, seu πόλῳς qui est genitiuus contractus Doricus ab illo Ionico τῆς πόλεος. Dat. τῷ ὄφεϊ. ὄφει. Nam in his Ionicis casibus eadem est contractio, quæ in prima declinatione, sic in duali τὼ ὄφεε, ὄφη. οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις. τοὺς ὄφεας, ὄφεις. Reliqui casus non contrahuntur.*

2 *Sunt autem casus ita contracti vsitatiores quam communes aut Ionici. πόλει enim exempli causa apud Atticos, & πόλις apud Demosthenem, & eius similes reperitur:*

ritur: νὸ πόλι *vel* πόλεϊ *nec* πόλιες, πόλεες, πόλιας, πόλεας *nisi apud Herodotum, Hippocratem, & alios, qui Ionice loquuntur.*

3 *Genitiuus; & datiuus dual's Atticus,* ὀφέων, *Plural.* ὀφέων *accentu in antepenultima.*

4 *Cæterum ab illo genitiuo* πόληος, vrbis *fit Dat.* πόληϊ *Accus.* πόληα. *Et in duali* πόλεε. *In plurali* πόληες, τῶν πολήων, πόλησι, πόληας. *Quos omnes casus confirmat Lascaris poëtarum testimonijs.*

5 *Neutra quoque per* εος *flectuntur,* σίνηπι, σινήπεος, *& in plurali* σινήπεα, σινήπη. *Et hæc ex communi Grammaticorum sententia.*

ANNOTAT.

Alij putant terminationes illas πόλιος, ὄφιος, ὄφει *quæ pro communibus attulimus, non esse communes, sed Ionicas, cũ ijs vtatur Herodotus, Ionicus scriptor, apud quem* πόλιος *& contractus datiuus* πόλι, *& Nom. Plur.* πόλις, *& accusatiuus* πόλιας *legitur. Neque credibile est, inquiunt, eum qui ex instituto Ionicam Dialectum sectabatur, communem hic linguam vsurpare voluisse. vt vt sit, non videtur à communi Grammaticorum opinione recedendum esse.*

III. Vocabulum ὁ vel ἡ ὄϊς, *ouis*, peculiarem contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur. ὄϊς, ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν. οἶς, οἶος, οἶι, οἶν. Et in plurali αἱ & αἱ ὄϊες, καὶ τὰς ὄϊας, crasi ὄϊς, & facta contractione οἶς. Dicitur etiam ὄϊς, ὄϊδος, ὄϊδα.

TERTIA DECLINATIO
Contractorum.

CONtinet masculina in ευς. Genit. εος communis. Atticè εως. Ionicè ηος, contrahitur in ijs casibus, quos in hoc paradigmate cernis.

Sing. *ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ, τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ.*

Dual. *τὼ καὶ ὦ βασιλέε, λῆ, τοῖν βασιλέοιν.*

Plur. *οἱ καὶ ὦ βασιλέες, λεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, λεῖς.*

II. Genitiuus Ionicus, *τοῦ βασιλῆος. τῷ βασιλῆϊ, τὸν βασιλῆα.* Et ita deinceps per omnes casus vbi *η* commune est, ibi Ionicè est *η*.

ANNOTAT.

Sunt qui velint genitiuum in εος, non esse communem sed in εως, qui simul sit communis, & Atticus, illum autem in εος, volunt esse genitiuum Ionicum.

III. Genitiuus in *εως* non contrahitur.

IIII. Excipiuntur nomina illa, quæ ante *εως*, vocalem aut diphthongum habent, *ὁ πειραιεὺς, Piræus, τοῦ πειραιέως, πειραιῶς. ὁ στειρεὺς, στειρέως, στειρῶς, Stirteus. ὁ χοεὺς, congius, τοῦ χοέως, χοῶς.* Eadem accusatiuum contrahunt in *ᾶ, τὸν πειραιᾶ, τὸν στειρᾶ, τὸν χοέα, χοᾶ.*

DE

DE DIALECTIS HVIVS declinationis.

GENItiuus Doricus βασιλεῦς. facta crasi ex εος in ευς, deinde ε in ευ verso, & accentu circumflexo.

2 Lascaris huius nominis Ἀχιλλεὺς hos omnes genitiuos adfert: Ἀχιλλέος, Ἀχιλλέως Attice. Ἀχιλλῆος Ionice, Ἀχιλλῆος apud recentiores Iones. ἀχίλληος apud antiquos Aeoles. ἀχίλλεος apud recentiores. ἀχιλλίος Bœotice. ἀχιλλεῦς Doricè. ἀχιλλεὺς Aeolicè.

3 Accusatiuus βασιλῆ, poetice, ab Ionico βασιλῆα ablato α, vel per contractionē βασιλέα, βασιλῆ. Nominatiuus pluralis βασιλῆες vel βασιλῆς. Datiuus in ῆσι, a Ionico singulari βασιλῆϊ interposito σ, βασιλῆσι, poëtice βασιλέσι, a datiuo singulari βασιλεῖ, sic υἱεὺς, υἱέως, υἱεῖ, υἱέσι, filius ὁ δρομεὺς, δρομέσι, cursor.

4 Nomina huius declinationis efferūt Dores per ης, teste Pris. lib. 6. ὀρφεὺς, ὄρφης. τυδεὺς, τύδης. ἀχιλλεὺς, ἀχίλλης. ὀδυσσεὺς, ὀδύσσης, per primam simplicium. Hinc τὸν ὄρφην, τύδην, ὦ ὄρφη, τύδη, ἀχίλλη. Et apud Latinos o Achille, ò Vlysse. Alias per secundam latinorum declinationem & nonnulla etiam per tertiam inflectuntur; Vlysses Vlyssis, Achilles Achillis: vel Vlysseus, Achilleus: id que vel tribus, uel quatuor syllabis. Similiter in obliquis Vlyssei, Achillei; quatuor syllabis. Vt apud Horat, 1. Odar. Nec cursus duplices per mare Vlyssei. Vel tribus, vt apud Virgilium lib. 1. Aeneid. Immitis Achillei, vel Achilli.

5 Vocatiui Græci Perseu, Tydeu, Theseu, vsitatissimi sunt. nec inusitatus est accusatiuus Græcus, Orphea,

Thesea. *Vide Emmanuelem in secunda declinatione*.

QVARTA DECLINATIO.

Est femininorum in ω & ως. Prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum, ἡ λητὼ, *Latona*. μαντὼ, γοργὼ, σαπφὼ, & appellatiua φειδὼ, *parsimonia*, πειθὼ, *suada*. ἠχὼ, *Echo*, & similia. Posterioris generis duo: ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς, *pudor*, *verecundia*, quorum hoc est paradigma.

Sing. ἡ λητὼ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ. ὦ λητοῖ.

II. Dualis & pluralis vt in tertia simplicium, τὰ λητὼ, αἱ λητοὶ, nec fit vlla in duali & plurali contractio.

ANNOTAT.

Aliqui accusatiuum circumflectunt τὴν λητόα, λητῶ sed alij rectius acuunt, vt & illum à nominibus in ως, τὴν αἰδόα, αἰδῶ, Ionice desinit accusatiuus in οῦν, σαπφοῦν & Aeolice in ῶν, sicut genitiuus Aeolice, & Laconice in ῶς.

QVINTA DECLINATIO.

COmplectitur tantum neutra in ας, Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica ως; vt vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, *caro*. τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως. τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέα. τὸ καὶ ὦ κρέας.

Dual. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα. τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῶν.

Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ & ὦ κρέατα, κρέαα, κρέα, vt in nominatiuo.

ANNOTAT.

1 *Videtur* κρέας *etiam contrahi in nominatiuo Dorice, in* κρῆς *apud Theocritum Idyll.* 1.

2 *Substituunt quoque Iones interdum* ε *in locum* α. *Hinc apud Herodotum* γέρεα *pro* γέρα *a* γέρας, munus.

3 *Datiuum pluralis poëtice* γέρασσι *&* *aliquando* γερέεσσι, *a* γέρα *quasi esset* γέρες.

Thesea. Vide *Emmanuelem in secunda declinatione.*

QVARTA DECLINATIO.

EST femininorum in ω & ως. Prioris generis multa sunt, & omnia fermè propria mulierum, ἡ λητὼ, *Latona*. μαντὼ, γοργὼ, σαπφὼ, & appellatiua φειδὼ, *parsimonia*, πειθὼ, *suada*. ἠχὼ, *Echo*, & similia. Posterioris generis duo: ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς, *pudor*, *verecundia*, quorum hoc est paradigma.

Sing. ἡ λητὼ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητὼ. ὦ λητοῖ.

II. Dualis & pluralis vt in tertia simplicium, τὼ λητὼ, αἱ λητοὶ, nec fit vlla in duali & plurali contractio.

ANNOTAT.

Aliqui accusatiuum circumflectunt τὴν λητόα, λητῶ sed alij rectius acuunt, vt & illum à nominibus in ως, τὴν αἰδόα, αἰδῶ, Ionice desinit accusatiuus in οῦν, σαπφοῦν & Aeolice in ῶν, sicut genitiuus Aeolice, & Laconice in ῶς.

COmplectitur tantum neutra in ας, Genitiuus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica ως; vt vides in hoc exemplo.

Sing. τὸ κρέας, *caro*. τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως. τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέα. τὸ καὶ ὦ κρέας.

Dual. τὼ κρέατε, κρέαε, κρέα. τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, κρεῷν.

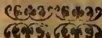
Plur. τὰ κρέατα, κρέαα, κρέα. τῶν κρεάτων, κρεάων, κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ & ὦ κρέατα, κρέαα, κρέα, vt in nominatiuo.

ANNOTAT.

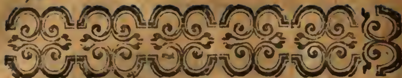
1 Videtur κρέας *etiam contrahi in nominatiuo Dorice, in* κρῆς *apud Theocritum Idyll. 1.*

2 Substituunt quoque Iones interdum ε *in locum* α. *Hinc apud Herodotum* γέρεα *pro* γέρεα *a* γέρας, *munus.*

3 Datiuum pluralis poëtice γεράεσσι *&* *aliquando* γεράεσι, *a* γέρα *quasi esset* γέρες.

Caput

Caput Sextum.

DE NOMINIBVS SIMPLICIVM DECLINATIONVM

contrahi solitis.

IN omnibus declinationibus simplicibus, præter quartam, inueniuntur nomina, quæ vel in omnibus, vel certis quibusdam casibus contrahi solent, vt in prima, ὁ ἑρμέας vel ἑρμείας, ἑρμῆς, *Mercurius*, ἑρμέου, ἑρμοῦ. ἑρμέᾳ, ἑρμῇ, τὴν ἑρμέαν, ἑρμῆν. Et ita deinceps per omnes numeros & casus. ἑρμέα, ἑρμᾶ, in duali; ἑρμέαι, ἑρμαῖ, in plurali.

2 Sic ὁ ἀπελλέης, *Apelles*, ἀπελλῆς, τοῦ ἀπελλέου, ἀπελλοῦ, ἀπελλῇ. Nam circumflexa in ης, vt multis placet, formant genitiuum ablato σ.

3 Contractio secundæ simplicium fit in ᾶ & ῆ. In ᾶ dupliciter, primò ex άα, vt μνάα, *mina*, μνᾶ. Ἀθηνάα, *Minerua*, Ἀθηνᾶ. Ναυσι-

κάα,

κάα, *Nausicaë*, Ναυσικᾶ. Secundò ex έα, si ante ε præcedat vocalis aliqua, aut liquida ρ: vt ἐρεέα, *lanea*, ἐρεᾶ. ἀργυρέα, *argentea*, ἀργυρᾶ. πορφυρέα, *purpurea*, πορφυρᾶ.

4 Contractio in ῆ itidem fit dupliciter. Primum ex έα, si ε præcedat alia consonans quàm ρ: vt γέα, γῆ, *terra*, χρυσέα, *aurea*, χρυσῆ. λεοντέα, *leonina*, nempe *pellis*, λεοντῆ. Secundò ex όη, vt ἁπλόη, *simplex* vel *simpla*, ἁπλῆ. διπλόη, *duplex* vel *dupla*, διπλῆ, & alia huius modi. contrahuntur autem in omnibus numeris & casibus.

5 Nomina in οος tertiæ declinationis per omnes casus & numeros contrahuntur: ὁ νόος, νοῦς, *mens*. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ.

Dual. τὼ καὶ ὦ νόω, νώ, acuto accentu, τοῖν νόοιν, νοῖν.

Plural. οἱ καὶ ὦ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς.

6 Sic composita ἄνοος, ἄνους, *amens*. εὔνοος, εὔνους, *beneuolus*. ἀνόου, ἀνοῦ.

7 Eadem est ratio huius vocis ῥόος, *fluxus*, πλόος, *nauigatio*, χνόος, *lanugo*, χρόος, *cutis*, seu *corpus amictum cute*, cum compositis, κατάρροος, κατάρρους, *defluxus*, καλλίρροος, *pulchra fluenta ha-*

ta habens. ἔκπλοος, *enauigatio*, ἐπίπλοος, *nauigatio aduersus aliquem*. ἄχνοος, ἄχνους, *expers lanuginis*. ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, *roseo colore infectus*. Quibus adde ἁπλόος, *simplex*, ἁπλοῦς. ἁπλόη, ἁπλῆ. ἁπλόον, ἁπλοῦν. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ, sic διπλόος, *duplex*, διπλόη, διπλόον: τριπλόος, *triplex*, τετραπλόος, *quadruplex*. Et composita ex Ionico μνέα pro μνᾶ, *mina*. δίμνους, τρίμνους, τετράμνους, *duarum, trium, quatuor minarum*.

8 Huc etiam spectant χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, *aureus, argenteus, areus*. χρυσοῦς, ἀργυροῦς, χαλκοῦς. σιδήρεος, σιδηροῦς, *ferreus*. φοινίκεος, φοινικοῦς, *puniceus*. ὑάλεος, ὑαλοῦς, *vitreus*, & alia multa in εος.

Fem. χρυσέη, χρυσῆ. χρύσεον, χρυσοῦν. ἀργυρέα, ἀργυρᾶ. ἀργύρεον, ἀργυροῦν.

9 Excipe ὄγδοος, ὀγδόη, ὄγδοον, *octauus*. Nusquam enim contrahitur.

10 Σάος, *saluus, integer*, contrahitur contractione Attica in nominatiuo singulari, σάος, σῶς, & in accusatiuo plurali σάους, σῶς: & in neutro τὸ σάον, σῶν, *saluum*. In plurali τὰ σάα, σᾶ, apud Suidam. Dicitur etiam pro σάος, σῶος, καὶ τὸ σῶον. In plurali σῶοι, per contractionem σοῖ, teste Suida. In accusatiuo plu-

rali generis fœminini σῶς pro σώας, teste Thoma in Eclogis Atticis. At verò σόος, non contrahitur; nisi quis illa τὰ σᾶ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit pro σόα & σόας.

11 Contrahuntur præterea in tertia declinatione neutra in εον, idque ad hunc modum.

Sing. τὸ καὶ ὦ ὀστέον, ὀστοῦν, os, ossis, τοῦ ὀστέου, ὀστοῦ. τῷ ὀστέῳ, ὀστῷ.

Dual. τὼ καὶ ὦ ὀστέω, ὀστώ, accentu acuto: τοῖν ὀστέοιν, ὀστοῖν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ὀστέα, ὀστᾶ. τῶν ὀστέων, ὀστῶν. τοῖς ὀστέοις, ὀστοῖς.

12 In quinta declinatione contrahuntur in nominatiuo & reliquis casibus: ὁ πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta*. ὁ σιμόεις, *Simois*. σιμοῦς, σιμοῦντος. sic ἡ ὀποῦς, *Opus*. ἡ ἀμαθοῦς, *Amathus*. Item ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à τιμήεις, *honestus*, & *similia*.

13 Itém participia præsentis tẽporis à verbis circumflexis, ποιέων, ποιῶν, ποιέον, ποιοῦν, *faciens*. His adde circumflexa in ηρ, τὸ ἔαρ, *ver*, ἦρ. τὸ στέαρ, στῆρ, *adeps*. τὸ κέαρ, κῆρ, *cor*, *animus*. Genitiuus ἔαρος, ἦρος. στέαρος, στῆρος. κέαρος, κῆρος, accentu circumflexo in penultima.

Contra-

Contrahuntur etiam ὁ λᾶας, *lapis*, λᾶς. τοῦ λάαος, λᾶος. τῷ λάαϊ, λᾶϊ.

ANNOTAT.

Legimus tamen κηρὸς: σηρὸς, *acuto in vltima, & sunt genitiui ab illis Rectis*, κῆρ, σῆρ: *horum enim regularis genitiuus est* κηρὸς, *sicut huius* θὴρ, fera, θηρὸς: *at* ἡ κὴρ, τῆς κηρὸς, sortem & fatum & mortem *significans, non est contractum. sic* λᾶς *contractum declinatur etiam more non contractorum*, τοῦ λαὸς, λαῒ, λᾶν.

14 Syncopen patiuntur nonnulla oxytona & barytona quintæ in plerisque obliquis; ὁ πατὴρ, *pater*, πατέρος, πατρὸς, πατρὶ, πατέρα tantùm, non πάτρα, vt differant a Dorico nomine, πάτρα pro πάτρη, quod patriam significat. Sic ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, μητέρα. & ἡ γαστὴρ, *venter*, γαστέρος, γαστρὸς, γαστέρα, *tantùm*, vt distinguantur à nomine ἡ μήτρα, μήτρας, *matrix*, & ἡ γάστρα (quod & γάστρη) *vas amplum* & *capax*.

15 Eodem modo syncopen subeunt, ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, ἀνέρες, ἄνδρες. ἀνέρων, ἀνδρῶν. ὁ vel ἡ κύων, *canis*. κύονος, κυνὸς. κύονι, κυνί. ἡ θυγάτηρ, *filia*, θυγατέρος, θυγατρὸς. θυγατέρι, θυγατρὶ. θυγατέρα, θύγατρα. ὦ θύγατερ. Atque ita in alijs numeris.

ANNO-

ANNOTAT.

Πατὴρ, γαστὴρ, μήτηρ, tantùm habent syncopen in genitiuo & datiuo singulari; vt plerique rectè volunt: licet, vt ait Renatus Guillonius, sint qui dissentiant, asserentes, posse dici in duali, τὼ & ὦ πατέρε, πάτρε, πατέροιν, πατροῖν, & in plurali πατέρες, πάτρες. In genitiuo & accusatiuo πατέρων & πατέρας tantùm, vt differant a genitiuis & accusatiuis nominis πάτρα, patria. *Eademque ratio est nominum μήτηρ & γαστήρ.*

16 Neutra in υ per εος contrahuntur in datiuo singulari; ἄστυ, *vrbs*, ἄστεος, ἄστεϊ, ἄστει, & in accusatiuo plurali ἄστεα, ἄστη, apud Isocratem in Paneg. & apud Euripidem in suppl.

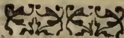
17 Acuta in υς, εος, contrahuntur in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali masculini generis, ὁ ἡδὺς, ἡδέος, ἡδέϊ, ἡδεῖ, ἡδέες καὶ ἡδέας, ἡδεῖς, *suauis*; sic ὀξὺς, *acutus*, ὁ δριμὺς, *acerbus*, & similia. Neutra horum non contrahuntur in plurali.

18 Nomina in υς, υος, contrahuntur in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες, βότρυας, βότρυς, crasi facta in ῡ. sic στάχυς, *spica*, νέκυς, *mortuus*. In ijsdem casibus contrahitur

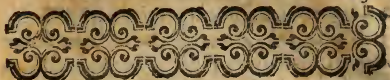
βοῦς, οἱ καὶ ὦ βόες, τοὺς βόας, βοῦς, & Dorice βῶς. Item ναῦς, *nauis*, αἱ καὶ ὦ καὶ τὰς ναῦς, *naues*. sic γραῦς, *anus, vetula*.

19 Comparatiua in ων contrahuntur in accusatiuo singulari masculini, & fœminini generis, & in nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo plurali, & in genere neutro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*. τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω. οἱ αἱ καὶ ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Aliquando truncantur per syncopen; ὁ χερείων, *deterior*. Dat. χερείονι, χέρει, & mutato ε in η, χέρηι. Iliad. 1. ἀνδρὶ χέρηι *viro deteriori, inferiori*. Sic χέρηα, pro χερείονα.

20 Cæterum nomina, quæ in omnibus casibus contrahuntur, appellant Grammatici ὁλοπαθῆ, quæ verò tantùm in quibusdam, ὀλιγοπαθῆ.

Caput

Caput Septimum.

DE HETEROCLITIS.

Vædam Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam aliis modis.

2 Genere variant hæc: δεσμὸς, *vinculum*, ἐρετμὸς, *remus*, ζυγὸς, *iugum*, κύκλος; *circulus*, λύχνος, *lucerna*, μοχλὸς, *vectis*, νῶτος, *dorsum*, σαθμὸς, *statio*, τράχηλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt; neutra in plurali, τὰ δεσμὰ, ἐρετμά.

ANNOTAT.

Vsurpantur tamen in masculino quoque genere, οἱ δεσμοὶ, ἐρετμοὶ, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοὶ, τράχηλοι. *Leguntur etiam apud poëtas* μηρὰ *pro* μηροὶ, femora, δόρπα *pro* δόρποι, cænæ. *Masculinis prædictis addendum est* ὁ δίφρος, currus, biga. *quamuis multi velint esse femininum.*

3 Femininum, κέλευθος, *via*, & commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος, neutra sunt in plurali, κέ-

 λευθα,

λᾶθα, ταρ́ταρα. Inuenias etiam κελᾶθοις.

3 Ἡ γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χείρ, *mulier, via, ciuitas, manus*, masculina sunt in nominatiuo, & accusatiuo dualis numeri, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

ANNOTAT.

Idem in aliis quoque accidit: legimus enim τὼ φύσει, τὼ ἡμέρα, τὼ τέχνα, *imo Euripides in singulari* τοῦ δόξης *& Synesius,* τοῦ συμφορᾶς, *& Sophocles* τοῦ σάλπιγγος *dixit. Quidam putant hæc & similia vocabula verè esse & manere generis fœminini; ac tantùm in articulo esse mutationem generis. Atticos enim vsurpare articulum masculinum* τὼ *pro fœminino* τά.

4 Heteroclita quæ declinatione variant, aut vnius sunt in nominatiuo terminationis aut diuersæ.

Vnius terminationis: ὁ δάρης, δάρου, δάρητος, *Dares*. ὁ λάχης, λάχου, λάχητος, *Laches*. ὁ θαλῆς, θαλοῦ, vel θάλης, θάλητος, *Thales*. sic ὁ χρέμης, *Chremes*, ὁ μύκης, *fungus*. ὁ Ἄρης, ἄρου Ionice Ἄρεω, *Mars*. Ἄρης, ἄρητος. Ἄρης, ἄρεος, ἄρειος, ἄρους, ἄρδυς. ὁ νοῦς, *mens*, τοῦ νοῦ, καὶ τοῦ νοὸς, νοΐ. ὁ δίπους, δίπου, δίποδος, *bipes*.

Vnius terminationis

τρίπους, τρίπου, τρίποδος, *tripes*. sic cætera a ποῦς composita, vt οἰδίπους, *Oedipus*, οἰδίπου, οἰδίποδος, dicitur etiam ὁ οἰδιπόδης. ὁ μίνως, *Minos*, τοῦ μίνω, μίνωος. ὁ γέλως, *risus*, γέλω, γέλωτος. ὁ πάρις, *Paris*, πάριδος & πάριος. τὸ γάλα, *lac*, γάλακτος, ab inusitato γάλαξ.

ἡ γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, ὦ γύναι. Dat. Plur. γυναιξὶ ab inusitato γύναιξ, *Mulier*.

Μέγας & πολὺς *magnus* & *multus*, accipiunt suos obliquos per omnia genera, omnesq. numeros ab inusitatis, μεγάλος & πολλὸς, præter accusatiuum singularem masculinum, nominatiuum & accusatiuum neutrum, ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν.

Fęmin. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ, τὴν μεγάλην.

Neut. τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου.

ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, τὸν πολύν.
Fœ. ἡ πολλή, τῆς πολλῆς &c. vt τιμή.
Neut. τὸ πολύ, τοῦ πολλοῦ. Vsurpant tamen poëtæ rectos, πολλὸς & πολλόν. iidem regulariter declinant ὁ πολύς, τοῦ πολέος. Hinc accusatiuus τοὺς πολέας, *multos*.

ἡ χείρ, *manus*, χειρός, poëtice χερός. Vnde datiuus pluralis χερσί, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν.

Vnius terminationis

ὁ ζεύς, διός, διΐ, δία, ὦ ζεῦ, *Iupiter.*
τὸ ὕδωρ, ὕδατος, *aqua.*

ὁ Ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνεος, τὸν ἀριστοφάνην, οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. Nam quædam propria nomina primæ contractorum, habent interdum casus parisyllabicos primæ simplicium, vt diximus cap. 5. quod etiam accidit compositis ab ἔτος, *annus*, ἑπταέτης, *septennis*. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. διέτης, *bimus*.

τετ-

Vnius terminationis { τριέτης, *trimus*. ἑξέτης, *sexennis*, vel διετὴς, τριετὴς. Vtroque enim modo a doctis scribitur.

ANNOTAT.

1 *Propter hanc diuersitatem Heteroclitorum sub vna terminatione, nascitur etiam apud Latinos quædam diuersitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem, Daretem, seu Dareta, & o Dares, vel Dare vsurpant. Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis, Chremetis. Idem iudicium esto de alijs horum similibus.*

2 *Sic composita nonnulla a* πούς, *dupliciter declinant, Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis, polypus, polypi, polypodis.*

Heteroclita diuersæ terminationis hæc sunt.

ὁ { Μωσῆς, τοῦ μωσοῦ, *Moyses*.
μωϋσῆς, τοῦ μωϋσοῦ.
μωσεὺς, τοῦ μωσέως.
μωϋσεὺς, μωϋσέως.

τὸ { γόνυ, γόνυος, *genu*, & metathesi, γυνός.
γόνας, γόνατος.
Δόρυ, *hasta*, δόρυος, metathesi δρυός.
δόρας, δόρατος.
δοῦρας, δούρατος.
δόρος, δόρεος, δόρους.

ὁ { λᾶας, *lapis*, λάαος, & crasi λᾶος.
λᾶος, τοῦ λάου, τὸν λᾶον.
λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ, per primam simplicium.

τὸ λᾶος, τοῦ λάεος, ὁ λᾶϊς, λᾶϊος, ὁ λᾶς, τοῦ λαός.

ὁ { υἱός, τοῦ υἱοῦ, *filius*.
υἷς, τοῦ υἷος, υἷος.
υἱεύς, τοῦ υἱέως.

ὁ { μάρτυρ, μάρτυρος, *Martyr*, *testis*.
μάρτυρος, μαρτύρου.

ὁ { ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*.
ψίθυρος, ψιθύρου.

Sæpe enim a genitiuo imparisyllabo formatur nominatiuus, qui declinetur parisyllabicè: genere nonnunquam diuersus. ἡ κάλυξ, κάλυκος, ἡ καλύκη, καλύκης, *calyx*, *flos rosæ non expansus*, *folliculus*. ὁ χιτὼν, χιτῶνος, ἡ χιτώνη, *tunica*. τὸ δάκρυ, *lachryma*, τοῦ δάκρυος, τὸ δάκρυον.

5 Tribus casibus flectitur, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. Femin. ἀλλήλων, ἀλλήλαις, ἀλλήλας. Neut. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἄλληλα. Exponitur per aduerbia, *Inuicem*, *mutuò*; per nomina, *alter alterum*, *alij alios*. *inter se*.

6 Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cum idem significenr, duplicem tamen terminationem, & sæpe duplex genus habent, ὁ θρῆ-

νος, θρήνυ, *luctus*. τὸ θρῆνος, θρήνεος. τὸ δῶμα, δώματος, ὁ δόμος, δόμυ, *domus*. ἡ νείκη, ης, τὸ νεῖκος, εος, *rixa*. ὁ ἀσπασμὸς, καὶ τὸ ἄσπασμα, *salutatio*. Et alia huius notæ.

ANNOTAT.

Ζεὺς, τοῦ διὸς, sunt qui decem huius nominis nominatiuos adferant, ζεὺς, ζὴν, τοῦ ζηνὸς, ζὰν, τοῦ ζανὸς. ζὴς, ζὰς, Δεὺς, Σδεὺς, δὶς, a quo proprie διός. Δὴν, Δὰν.

DE LICENTIIS POETICIS circa mutationes declinationum.

1 *Poetæ datiuum singularem secūdæ declinationis simplicium, & datiuum singularem & pluralem tertiæ, & accusatiuum singularem eiusdem per metaplasmum sæpe immutant, vt in subiectis exemplis cernere licet.*

τῇ	ὑσμῖνι	pro	ὑσμίνῃ,	ὑσμίνη, bellum, pugna.
τῇ	ἀλκὶ	pro	ἀλκῇ,	ἀλκὴ, robur.
τῷ	κλαδὶ	pro	κλάδῳ,	ὁ κλάδος, ramus.
τῷ	πολυπλάταγι	pro	πολυπλατάγῳ.	πολυπλάταγος, multistrepus.
τῷ	μελίκρατι	pro	μελικράτῳ	μελίκρατον, mulsum.
τῷ	τῇ παρθένι	pro	παρθένῳ,	παρθένος, virgo.
τῷ	λιτὶ	pro	λιτῷ,	λιτὸν, pannus lineus.
τῷ	τὸν ἴκτινα	pro	ἴκτινον,	ἴκτινος, miluus: reperitur tamē ὁ ἰκτίν.

τοῖς	ἄστρεσι	pro	ἄστροις,	ἄστρον, sidus.
	ἐγκάτεσι		ἐγκάτοις,	ἔγκατον, intestinum.
	προβάτεσι		προβάτοις,	πρόβατον, ouis.

τοῖς	πετάλεσι	pro	πετάλοις,	πέταλον, folium.
	ἀνδραπόδεσι		ἀνδραπόδοις,	ἀνδράποδον, mancipium.
	προσώπεσι		προσώποις,	πρόσωπον, persona.
	δένδρεσι		δένδροις,	δένδρον, arbor.
	χλάδεσι		χλάδοις,	ὁ χλάδος, ramus.

2 *Reperitur quoque* τὰ κρίνεα, lilia, à κρίνον, τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, personæ, facies, à πρόσωπον, τῶν μηλάτων, *pro* μῆλον, ouis, *seu* malum.

3 *Aetoli pro datiuis quintæ, vsurpant datiuos tertiæ,* τοῖς γερόντοις, *pro* γέρουσι, senibus, τοῖς διλημμάτοις, παθημάτοις, *pro* διλήμμασι, παθήμασι. *Quos Latini videntur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigrammatis.*

4 *Quædam nomina nullam declinationem sequuntur, vt diminutiua circumflexa in* ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν, Camylus, ὁ διονῦς, Bacchulus, & Sacrosanctum nomen, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, ὦ Ἰησοῦ.

Ac de Heteroclitis quidem hactenus.

Caput

Caput Octauum.

DE FORMATIONIBVS ADIECTIVORVM.

Asculina in ος, faciunt feminimum in η, neutrum in ον, ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *pulcher, pulchra, pulchrum.*

2 Excipe finita in ος purum, aut ρος, hæc enim habent femininum in α, ὁ ἅγιος, *sanctus*, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθηρὸς, *floridus*, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *præter* ὁ ὄγδοος, *octauus*, ἡ ὀγδόη, τὸ ὄγδοον, ὁ ἁπλόος, *simplex*, ἡ ἁπλόη, τὸ ἁπλόον, & reliqua a πλόος composita.

3 Excipe secundò, ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *alius*, & alia nonnulla, quorum neutrum in ο exit, de quibus supra cap. 4.

ANNOTAT.

Aliqui excipiunt etiam ὁ χρύσεος, aureus, ἡ χρυσέη, τὸ χρύσεον. ὁ χάλκεος, æreus, ἡ χαλκέη, τὸ χάλκεον. *Verum alij recte volunt, non esse communes terminationes, sed Ionicas;* χρυσέα *enim &* χαλκέα *sunt commu-*

nia

nia feminina: Illa verò χρυσῆ, aurea, ὑαλῆ, vitrea, χαλκῆ, ærea, *& similia, regularia sunt a contractis* χρυσοῦς, χαλκοῦς, ὑαλοῦς.

4. Apud Atticos nomina in ος, habentur cõmunia, præsertim si sint composita, & deriuata, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *Philosophus*. πάμφιλος, *omnibus charus*. εὔπορος, *parabilis, diues*. ὁ καὶ ἡ κόσμιος, *modestus*, à κόσμος, *mundus*. ὁ καὶ φρόνιμος, *prudens*, χρήσιμος, *vtilis*, ἔνδοξος, *gloriosus*.

ANNOTAT.

Poëtæ plus sibi permittunt. prædictis enim non contenti, pleraque etiam simplicia vsurpant tanquam communia, sub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ κλυτὸς, illustris, inclytus & inclyta. φαῦλος, ignauus, κοινὸς, communis. δυσηνότατος, miserrimus & miserrima, *apud Euripidem in suppl.*

5 Quartę declinationis commune ως, neutrum habet ων, ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile*.

6 Nomina quintæ in ας, fęmininum habent in αινα, neutrum in αν, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, τάλας, τάλαινα, τάλαν, *miser*.

7 Excipe cum compositis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. Et participia in ας, τύψας, τύψασα, τύψαν. ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστάν. μέγας, tertiæ simplicium, femininum habet, μεγάλη, neutrum, μέγα.

8 Nomina in ην, femininum εινα, neutrum εν, ὁ τέρην, ἡ τέρεινα, τὸ τέρεν, *tener*. Quamuis sub eadem terminatione, ὁ καὶ ἡ ἄρσην seu ἄῤῥην vsurpetur, neutrum, τὸ ἄῤῥεν, sicut etiam ὁ καὶ ἡ τέρην.

9 Participia passiua & actiua in εις, femininum εισα, neutrum εν; τυφθεὶς, τυφθεῖσα, τυφθέν. τυπεὶς, τυπεῖσα, τυπέν, *verberatus*. τιθεὶς, τιθεῖσα, τιθέν. θεὶς, θεῖσα, θὲν, *ponens*.

10 Commune in ης, neutrum ες, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*.

11 Masculina εις, femininum εσσα, neutrum εν; ὁ χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *elegans*. τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, *honestus*, *pretiosus*. Et per contractionem τιμῆς, τιμῆσσα, τιμῆν. μελιτοῦς, μελιτοῦσσα, μελιτοῦν, *melleus*, pro μελιτόεις, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἷς, μία, ἕν; *vnus, vna, vnum*.

12 Commune ις, neutrum ι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, *amans patriæ*. ὁ καὶ ἡ τὶς, τὶ, *quis, quæ, quid*.

13 Participia præteriti temporis actiua vel media in ως, femininum in υια, neutrum in ος, τετυφὼς, *qui verberauit*, τετυφυῖα, τετυφός. τετυπὼς, τετυπυῖα, τετυπός.

14 Masculina in υς, femininum εια, neutrum υ, ὁ γλυ-

υ, ὁ γλυκὺς, γλυκεῖα, γλυκύ, *dulcis* & *dulce*. ὀξὺς, ὀξεῖα, ὀξύ, *acutus*. ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ, *dimidius*.

15 Commune ις, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, *sine lachrymis*, τὸ ἄδακρυ.

16 Commune ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, *fœlix*, τὸ εὔδαιμον.

17 Sic comparatiua ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior*, *maius*. ὁ καὶ ἡ καλλίων, καὶ τὸ κάλλιον, *pulchrior*. ἄκων tamen facit ἄκουσα, τὸ ἆκον, *inuitus,a,um*. ſic ἑκὼν, *lubens*, ἑκοῦσα, ἑκόν.

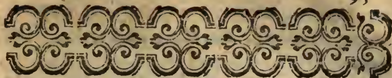
18 Commune ους, neutrum ουν, ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. ſic ὁ καὶ ἡ εὔνους, τὸ εὔνουν, *beneuolus*.

19 Commune ωρ, neutrum ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, *sine patre*, τὸ ἀπάτορ, ſed hoc neutrum rarum eſt. ὁ καὶ ἡ φιλόπαις, *amans liberorum*, & ſimilia, carent neutro.

20 Omnis generis ſub vna terminatione dicitur eſſe, ὁ, ἡ, τὸ, μάκαρ, *beatus*.

21 Alij putant nulla huius generis reperiri. Apud Orpheum legitur femininum μάκαιρα.

Caput

Caput Nonum.

DE FORMATIONE SVBSTANTIVORVM.

A Substantiuis quibusdam masculinis formantur quædam substantiua feminina, idque in pluribus declinationibus.

2 A nominibus primæ simplicium hæc & similia in ια, ὁ ψάλτης, *cantor*, ψάλτρια, *cantatrix*, ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια, *poëtria*, vel ἡ ποιητὶς, ποιητίδος, *poëtis*, *poëtidos*. ὁ τυμπανιστὴς, *qui tympana pulsat*, ἡ τυμπανίστρια. ἀυλητὴς, *tibicen*, ἡ αυλήτρια, vel ἀυλητρὶς, *tibicina*.

3 Vel in τις, ὁ προφήτης, *Propheta*, ἡ προφῆτις, ιδος, *Prophetissa*, *Prophetis*. ὁ παρακοίτης, *maritus*, ἡ παράκοιτις, *uxor*. ὁ δεσπότης, *dominus*, ἡ δεσπότις, *domina*. ὁ μαίτης, *vates*, ἡ μαίτις, *vates mulier*. ὁ σκύθης, ἡ σκυθὶς, *mulier ex Scythia*.

4 Vel in εια, ὁ προφήτης, ἡ προφητεία, *prophetia*,

tia. λάτρης, *cultor*, *seruus*, λατρεία, *seruitus*, *cultus*, δεσπότης, *dominus*, δεσποτεία, *dominatio*.

Vel in αινα & οινα: ἰχθυοπώλης, *piscium venditor*, ἰχθυοπώλαινα, *piscium venditrix*. δεσπότης, δέσποινα, *herus*, *hera*.

5 A nominibus tertiæ simplicium fiunt hæc & similia in αινα, ὁ μάγειρος, *cocus*, μαγείραινα, *coqua*. ὁ σκόρπιος, ἡ σκορπίαινα, *scorpius*. θεὸς, *Deus*, θέαινα, *dea*. λύκος, λύκαινα, *lupus*, *lupa*, vel in α, & η, θεὸς, *Deus*, θεὰ, *dea*. δοῦλος, *seruus*, δούλη, *serua*. vel in ις, ἀμνὸς, *agnus*, ἀμνὶς, *agna*. κυνηγὸς, *venator*, κυνηγὶς, *venatrix*.

Vel in εια, ὁ Δοῦλος, δουλεία, *seruus*, *seruitus*. ὁ μοῖχος, μοιχεία, *adulter*, *adulterium*.

6 A nominibus quintæ declinationis hæc & alia huiusmodi, in αινα, ὁ τέκτων, τέκταινα, *fabricator*, *fabricatrix*: ὁ λέων, λέαινα, *leæna*. ὁ θεράπων, *famulus*, θεράπαινα, *famula*, vel θεραπαινὶς. ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, *Lacæna*.

Vel in σα, ὁ ἄναξ, *rex*. ἄνασσα, *regina*. πένης, *pauper*, ἡ πένησσα, *pauper*. Et gentilia, ὁ θρᾷξ, ἡ θρᾷσσα, *Thraßa* vel *Threßa*. κρῆς, κρῆσσα, *Cretensis*, *Cressa*. λίβυς, λίβυσσα, *Libys*, *Libyßa*. φοίνιξ, φοίνισσα, *Phœnix*, *Phœnissa*.

Vel

Vel in ειρα, ὁ δοτὴρ, *dator*, ἡ δότειρα, *datrix*, quamuis etiam formari posſit à δότης.

6 A Nominibus tertiæ contractorum varia quoque formantur ſubſtantiua: ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλὶς, βασίλισσα, βασίλιννα, βασίλεια, *regina*; & βασιλεία, *regnum*. ἱερεὺς, *ſacerdos vir*, ἱέρεια, *ſacerdos fœmina*.

7 Ab Adiectiuis primæ declinationis contractæ fiunt vſitatiſsima ſubſtantiua in εια proparoxytona: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas*. ὁ καὶ ἡ ἀσελγὴς, ἀσέλγεια, *impuritas*. ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas*. ἀμαθὴς, *indoctus*, ἀμάθεια, *inſcitia* & ἀμαθία: ſicut ab ἀτυχὴς καὶ εὐτυχὴς, *infælix*, *fælix*, ἀτυχία, *infælicitas*, εὐτυχία, *fælicitas*.

8 Ab Adiectiuis in ους tertiæ, fiunt ſubſtantiua proparoxytona in οια. εὔνους, εὔνοια, *beneuolentia*: ἄνους, ἄνοια, *amentia*, διάνους, διάνοια, *mens*. διάρρους, διάρροια, *profluuium*.

DE FORMATIONE poſſeſsiuorum & ſimilium nominum.

FOrmantur præterea adiectiua à ſubſtantiuis, quorum alia poſſeſsionem ſignificant, alia materiam & ſimilitudinem ſeu

 affe-

affectionem quandam, alia copiam: & hæc exeunt partim in κὸς acutum, ἄνθρωπος, ἀνθρωπικός, *humanus*. ὁ πλάτων, πλατωνικός, *Platonicus*. Ἀχαϊκός, *Achaicus*. ῥητορικός, *Rhetoricus*. partim in ειος, ἀνθρώπειος, Ἀχίλλειος, *Achilleus*, ἡσιόδειος, *Hesiodeus*. partim in εος, ἑκτόρεος, *Hectoreus*. χρύσεος, ἀργύρεος, *aureus*, *argenteus*. partim in ινος, ὁ λίθος, *lapis*. λίθινος, *lapideus*. τὸ ξύλον, *lignum*. ξύλινος, *ligneus*. θάλασσα, *mare*. θαλάσσινος, *marinus*. partim in ωδης, λιθώδης, *lapideus*. Item in ῷος & μος, πατρῷος, *paternus*. νόμιμος, *æquus*, *iuſtus*.

2 Huc etiam ſpectant quæ denominatiua à Grammaticis appellantur: ὁ φίλος, *amicus*, a quo, ὁ φίλων, *Philo*. φιλία, φιλότης, *amicitia*. σώφρων, *temperans*; a quo σωφροσύνη, *temperantia*.

3 Ab Adiectiuis fiunt quoque alia adiectiua, ἄπειρος, *immenſus*, ἀπειρέσιος, vel ἀπειρέσιος.

4 A Subſtantiuis verò ſubſtantiua, ὁ οἶκος, οἰκέτης, *ſeruus*, *domeſticus*. δῆμος, *populus*, *tribus*. δημότης, *popularis*, *tribulis*.

5 Nomina quæ gẽtem, nationem, patriamve ſignificant, formantur partim ſubſtantiua à ſubſtantiuis: σπάρτη, *Sparta*, σπαρτιάτης, *Spar-*

Spartiata. ἤπειρος, *Epirus*, ἠπειρώτης, *Epirota*. Σαμάρεια, *Samaria*, Σαμαρείτης, *Samaritanus*, Νεάπολις, *Neapolis*, Νεαπολίτης, *Neapolitanus*, partim verò adiectiua a substantiuis ῥώμη, *Roma*, ῥωμαῖος, *Romanus*. Ἀθῆναι, *Athenæ*, Ἀθηναῖος, *Atheniensis*.

DE DIMINVTIVIS.

Formantur ab appellatiuis, variasque habent terminationes, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς. βάκχων, *bacchulus*, μωρίων, *stultulus*, ῥόδαξ, *Rhodiolus*. ὁ λίθαξ, *lapillus*. ζηνᾶς, a ζηνόδωρος, *Zenodorulus*. νεανίσκος, *adolescentulus*, ναυτίλος, *nautula*. διονῦς, *Dionysulus*.

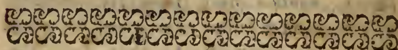
2 Feminina desinunt in ων, ις, σκη, vel generalius, η, ὕψων, ab ὑψιπύλη, *Hypsipylula*, ἡ κρηνὶς, *fonticulus*, παιδίσκη, *puellula*, πολίχνη, *oppidulum*.

3 Formatio in ιον neutrorum est, & vsitatissima: τὸ κόριον, κορίδιον, κορίσκιον, & κοράσιον, *puellula*. ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, *homuncio*, *homulus*, γνωμίδιον, *sententiola*. Πολίχνιον, *oppidulum*. χιτώνιον, χιτωνάριον, χιτωνισκάριον, *tunicella*. Et sic de cæteris: a multis enim non vnum dumtaxat oritur diminutiuum, sed plura, tria scilicet, aut etiam quatuor:

ὁ ἄνθρωπος, *homo*: ἀνθρώπιον, ἀνθρωπάριον, ἀνθρωπίσκος, *homulus, homuncio, homunculus*: sic a κόρη, præter quatuor paulò ante dicta, fit etiam κορίσκη: & a χιτὼν, χιτωνίσκος.

ANNOTAT.

Circa has nominum formationes obſerua non quoduis a quouis deduci, ſed videndum eſſe, quid vſus ferat; dari tamen ſubinde noua quoque fingendi licentiam, ſed prudenter ſumptam. Diligenter porrò addiſcendæ ſunt hæ nominum deriuationes, vt vno vocabulo in plura diducto, copiam Græcarum vocum nobis paremus. Et quamuis alij nonnulli multo plures diminutorũ ſpecies adferant, hae tamen iuuentuti ſatis erunt. De verbalibus agemus ſuo loco, & de patronymicis lib. 3.

Caput Decimum.

DE GRADIBVS COMPARATIONIS.

Omparatio duplex eſt, regularis, & irregularis. Regularis habet has in poſitiuo terminationes, ας, ης, υς, εις, ος, ες, ων.

II. Comparatiuis maſculinis in τερος, ſuperlatiuus

lătiuus in ϛατος: Femininus in τερα & τατη: Neuter in τερον & τατον exit, vt in sequentibus exemplis apparet.

Μέλας, μελάντερος, μελάντατος, *niger.*
Μέλαινα, μελαντέρα, μελαντάτη, *nigra.*
Μέλαν, μελάντερον, μελάντατον, *nigrum.*
Eodem modo comparatur ὁ τάλας, *miser.*
Ἀληθὴς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος, *verus.*
Εὐρὺ, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.*
Χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *elegans.*
Σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.*
Ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.*
Εὐδαίμων, εὐδαιμονέστερος, εὐδαιμονέστατος, *fœlix.*

III. Plures adiectiuorum, quæ regulariter cōparantur, non sunt terminationes. Nam μακαρτάτη a μάκαρ, rarum & extraordinarium est.

ANNOTAT.

1 *Ex* ος, *cum vocalis lōga natura vel positione, aut diphthongus præcedit, fit* οτερος, οτατος, *per* ο μικρὸν. ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, gloriosus. πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, mitis.

2 *At si vocalis breuis præcedat, fit* ωτερος *&* ωτατος, *per* ω μέγα, σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

3 *Excipe,* κενὸς, κενότερος, κενότατος, vacuus, στενὸς, στενό-

τέρας, στενότατος, angustus. *Reperitur tamen στενώτερον & χενώτερον.*

4 *Sunt & alia nonnulla quæ vtroque modo scribuntur, cum scilicet vocalis, quæ præcedit ος, anceps est, id est, modo breuis, modo longa in eadem dictione: ἴσος, ἰσότερος, vel ἰσώτερος*, æqualis. *sic ἄνισος*, inæqualis. *ἱκανὸς*, aptus, sufficiens. *ἱκανώτερος, & ἱκανότερος, quia horum vocalis, modo breuis est, modo longa. quod tamen non fit in omnibus.*

IIII. Irregularis comparatio illa dicitur, quæ non tantum in nominibus adiectiuis, sed etiam in aliis fit modo non consueto, ac certa lege, & cuius comparatiuus cum superlatiuo sæpe aliter quàm in τερος & τατος exit. Exempla nominum adiectiuorum hæc sunt.

Ἀγαθὸς, *bonus*. Comparat. *ὁ καὶ ἡ ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων, melior. τὸ ἄμεινον, melius*, &c.

Superlat. *ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος*, & nonnunquam *ἀγαθώτατος, optimus.*

Κακὸς, malus. Comparat. *ὁ καὶ ἡ κακίων, χείρων, χερείων, peior. τὸ κάκιον, χεῖρον, &c. peius.* Superlat. *κάκιστος, χείριστος, pessimus*. Inuenitur etiam *κακώτερος, κακὴ, κακίων, κακίστη.* Neut. *κακὸν, κάκιον, κάκιστον.*

Μικρὸς, paruus. ἔλαττον, minus &c. ἐλάττων,

ἥττων, μείων, *minor*, & interdum μικρότερος. μικρότατος, ἐλάχιστος, *minimus*.

Καλὸς, *pulcher*, καλλίων, *pulchrior*. κάλλιον, *pulchrius*. κάλλιστος, *pulcherrimus*, aliquando etiam καλλιώτερον.

Αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis*.

Ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus*. Nonnunquam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος.

Φίλος, φίλτερος, φίλτατος, *amicus*. poeticè, φίλιστος, pro φιλώτερος, φιλώτατος. Atticè φιλαίτερος, φιλαίτατος, quæ terminatio in alijs quoque vſitata eſt, vt ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *proprius*. ἥσυχος, ἡσυχαίτερος, ἡσυχαίτατος, *quietus*. Sic ἴσος, *æqualis*, μέσος, *medius*, πλησίος, *propinquus*, ὄψιος, *ſerus*.

Μέγας, μείζων, μέγιστος, *magnus*.

Πολὺς, πλείων, πλεῖστος, *multus*.

ῥάδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis*, Ionice ῥηΐδιος.

Λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*.

ANNOTAT.

1 *Attici multa alia per* ιστερος *&* ιστατος *comparant:* λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος, libidinoſus, ὀλίγος, ὀλιγίστερος, ὀλιγίστατος, *&* ὀλίγιστος, paucus, ἀλαζὼν, ἀλαζονίστερος, ἀλαζονίστατος, ſuperbus.

2 *Nonnulla etiam in* εστερος *&* εστατος *exeunt apud Atticos, pro* τερος *&* τατος. ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος,

πλεῖστος, abundans, ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, purus, σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, studiosus.

IIII. Quædam in υς oxytona, vt βαθὺς *profundus*, βραδὺ, *tardus*, γλυκὺ, ἡδὺ, *dulcis, suauis*, παχὺ, *crassus*, ὠκὺ, *celer*, comparantur per ύτερος, & ύτατος, & per ιων & ιστος: βαθὺ, *profundus*, βαθύτερος, βαθύτατος, vel βαθίων, βάθιστος. Femin. βαθεῖα, βαθυτέρα, βαθυτάτη, vel βαθίων, βαθίστη. Neut. βαθὺ, βαθύτερον, βαθύτατον, vel βάθιον, βάθιστον.

V. Fiunt quoque a comparatiuis & superlatiuis alia comparatiua & superlatiua: χείριστος, *pessimus*, χειριστότερος, κύδιστος, *maximus, illustrissimus*, κυδιστατος. ἔσχατος, *vltimus*, ἐσχατώτατος. ἐλάχιστος, *minimus*, ἐλαχιστότερος, λωΐων, λωΐτερος, *melior*.

Πρότερος, *prior*, προτεραίτερος.
ῥᾴων, *facilior*, ῥᾳότερον, Ionicè ῥηΐτερον.

VI. Neque tantum adiectiua, sed & substantiua comparantur, κέρδος, κερδίων, κέρδιστος, *lucrum, lucrosior, lucrosissimus*.

ὁ κλέπτης, *fur*, κλεπτίστατος, *furacissimus*. ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος, *regalior*, βασιλεύτατος, *regalissimus*.

VII. Secundo, verba: βάλλω, *mitto*, βέλτε-

ρος,

ερος, vel βελτίων, βέλτιστος, βέλτατος, *melior, optimus*.

Φέρω, *fero*, φέρτερος, *præstantior*, φέρτατος, φέριστος, φέρτιστος, *præstantissimus*.

VIII. Tertiò, pronomina: αὐτὸς, αὐτότατος, *ipsissimus*.

IX. Quartò, participia: ἐρρωμένος, *robustus*, ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος, *robustissimus*.

X. Deducuntur etiam ab aduerbiis nomina comparatiua, & superlatiua: ἄνω, *supra*, ἀνώτερος, *superior*, ἀνώτατος, *supremus*.

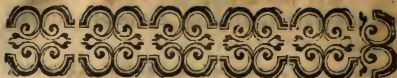
Κάτω, *infra*, κατώτερος, *inferior*, κατώτατος, *infimus*.

ἐγγὺς, *prope*, ἐγγύτερος, *propior*, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *proximus*.

XI. Et à præpositionibus, ὑπὲρ, *supra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *supremus*.

Πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, πρῶτος, *primus*.

Caput Vndecimum.

DE NVMERALIBVS.

Vmeralium quædam sunt cardinalia, quædam ordinalia.

II. Priori genere censentur εἷς, *vnus*, δύο vel δύω, *duo*, τρεῖς, *tres*, τέσσαρες, *quatuor*, quæ sic inflectuntur.

Mascul. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus*.
Fem. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν, *vna*.
Neut. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν, *vnum*.

III. Eodem modo declinantur composita ab εἷς, οὐδεὶς, καὶ μηδεὶς, *nemo*, *nullus*, μηδεμία, οὐδεμία, οὐδὲν, μηδέν.

ΔΥΟ.

Δύο, *duo*, dualis numeri, Atticè δύω, genitiuo & datiuo δυοῖν & δυεῖν. Inuenitur etiam in plurali δυῶν & δυσί. poetæ δοιὼ & δοιοὶ vsurpant.

Τρεῖς.

Plur. Gen. com. τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres*.

Neut.

Neut. τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria*.

Τέσσαρες.

Plur. οἱ, αἱ, τέσσαρες, *quatuor*. Neut. τὰ τέσσαρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τέσσαρας. Ionicè τέσσερες. Doricè τέτορες. Poeticè πίσυρες.

IIII. A quatuor vſque ad centum non declinantur numeralia; niſi conſtent particulis declinabilibus. πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decem*. ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, εἴκοσι, *viginti*. εἰκοσιὲν, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, *triginta*, τεσσαράκοντα, *quadraginta*. πεντήκοντα, *quinquaginta*. ἑξήκοντα, *ſexaginta*. ἑβδομήκοντα, *ſeptuaginta*. ὀγδοήκοντα, *octoginta*. ἐννενήκοντα, *nonaginta*. ἑκατὸν, *centum*.

V. Quæ numerum centenarium ſequuntur, declinabilia ſunt: οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti*. τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι. χίλιοι, *mille*. δισχίλιοι, *bis mille*. τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille*. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ſic deinceps.

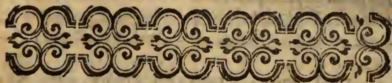
VI. Ordinalia illa ſunt, quæ non abſolutè numerũ, ſed numerum cum ordine ſignificãt, & qui-

quibus ad interrogationẽ πόσος, *quotus*, aptè reſpondetur, πρῶτος, *primus*, δεύτερος, *ſecundus*, τρίτος, *tertius*, τέταρτος, *quartus*, πέμπτος, *quintus*, ἕκτος, *ſextus*, ἕβδομος, *ſeptimus*, ὄγδοος, *octauus*, ἔννατος, *nonus*, δέκατος, *decimus*, ἑνδέκατος, *undecimus*, δυοκαιδέκατος, *duodecimus*, τρισκαιδέκατος, *decimus tertius*, τεσσαρεσκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vigesimus*, εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐνενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus*, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *millesimus*, δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies millesimus*, δισμυριοστὸς, *vicies millesimus*, & ſic deinceps. Ab his non multum diſcrepant illa numeralia, quæ a nonnullis temporalia, vel dialia appellantur, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, quæ interdum idem ſignificant quod τρίτος, τέταρτος. interdum triduanum, quartanum; τριταῖος ἀφίκετο, tertianus, id eſt, tertio die venit, τριταῖος πυρετός, tertiana febris. Porro hæc aptè redduntur ad interrogationem ποσταῖος, quoto die.

VII. Deriuãtur ex numeralibus alia quoque nomina in πλοῦς, πλάσιος, ας. διπλοῦς, τριπλοῦς, τετραπλοῦς, *duplex*, *triplex*, *quadruplex*, quæ reſpon-

respondent interrogationi ποσαπλοῦς, *quotuplex*. Διπλάσιος, *duplus*, τριπλάσιος, *triplus*, τετραπλάσιος, *quadruplus*, πολλαπλάσιος, *multiplex*, & similia: quibus respondetur interrogationi ποσαπλάσιος, *quotuplus*.

VIII. Quæ in ας exeunt substātiua sunt abstracta, μονὰς, μονάδος, δυὰς, δυάδος, τριὰς, τριάδος, *Trinitas*, τετρὰς, ἑβδομὰς, ἐννεὰς, δεκὰς, & similia, χιλιὰς, μυριάς. De notis Arithmeticis Græcorum dicemus in tertio libro.

Caput Duodecimum.

DE PRONOMINE.

TRia sunt pronomina primitiua, ἐγὼ, *ego*, σὺ, *tu*, οὗ, *sui*.

PRIMAE PERSONAE
Paradigma.

Sing. ἐγὼ, *ego*. ἐμοῦ, *mei*. ἐμοὶ, *mihi*. ἐμὲ, *me*. per aphæresin, μοῦ, μοὶ, μέ.

Dual.

Dual. *νῶ, nos duo. νῶν, nostrum duorum vel nobis duobus.*

Plur. *ἡμεῖς, nos. ἡμῶν, nostrum vel nostri. ἡμῖν, nobis. ἡμᾶς, nos.*

DIALECTI HVIVS pronominis.

Attice ἔγωγε, quod fit in omnibus casibus singularis numeri, retracto accentu in antepenultimam, ἔμουγε, ἔμοιγε. Dorice, ἐγὼν, ἐγώνη, ἐγώνγα, ἐγώνγα. Boeotice, ἰώγα & ἰώνγα. Aeolice, ἐγῶν. apud Poëtas inuenitur etiam 'γὼ per aphæresin τοῦ ε. Genitiuo Ionice ἐμέο & poëtice ἐμεῖο, & aphæresi μέο, μεῖο, ἐμεῦθεν, μεῦθεν, & ο sublato μέθεν. Dorice, ἐμεῦ, vel μεῦ. Datiuo Dorice, μίν.

2 *Dual. Ionice νῶϊ; Dorice vel Aeolice, ἄμμε,* Nos duo. *Genitiuo & Datiuo νῶϊν.*

3 *Plu. Ionice ἡμέες, ἡμέων. Poetice, ἡμείες, ἡμείων. Dorice, ἁμες, ἅμμες. at ἄμμες leni spiritu Æolice. Sic ἁμῶν, ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς, vel ἄμμων, ἀμμέων, ἄμμιν, vel ἄμμι, ἄμμας. Dat. ἡμίν Poëtice, acuta vltima. Attice vero ἧμιν.*

PARADIGMA SECVNDAE persona.

Sing. *σύ, tu. σοῦ, tui. σοὶ, tibi. σὲ, te.*

Dual. *σφῶ, vos duo. σφῶν, vestrum duorum vel duobus vestrum.*

Plur. *ὑμεῖς, vos. ὑμῶν, vestrum vel vestri. ὑμῖν, vobis, ὑμᾶς, vos.*

DIA-

DIALECTI HVIVS pronominis.

DOres in omnibus casibus singularis numeri mutant σ in τ. τὺ, τεῦ, τοὶ, τέ. Item pro σὺ, τύνη, & τύγα. Genitiuo, σέο, σεῖο, σέθεν, σεόθεν. Dorice, σεῦ, τεῦ vel τεοῖο.

Datiuo, Dorice, τοὶ, τὶν, τεΐν.

Accusatiuo, τὲ, & τὺ.

Dual. σφῶϊ, vel ὔμμε, σφῶϊν.

Plur. ὑμμέες, Ionice. Poëtice, ὑμεῖες. Dorice, ὑμες, Aeolice, ὔμμες. & sic in cæteris casibus, ὑμέων, ὑμείων, ὔμμων.

Datiuo ἡμῖν, Poëtice, Aeolice, ὔμμι, ὔμμιν.

Additur quoque omnibus casibus singularis numeri syllaba γε, σύγε, σοῦγε, σοίγε.

PARADIGMA TERTIAE personæ.

Sing. οὗ, sui. οἱ, sibi. ἕ, se.
Dual. σφὲ, σφὶν, sui duorum, vel sibi duobus.
Plur. σφεῖς, σφῶν, sui. σφίσι, sibi. σφᾶς, se.

ANNOTAT.

1 Cum sui apud Latinos careat nominatiuo; non possunt σφὲ & σφεῖς propriè Latinè reddi. Vsurpantur tamen a Græcis sæpe loco pronominis pluralis numeri ipsi. nam & reliqui casus huius pronominis adhiberi solent loco casuum pronominis αὐτὸς ipse. Vtimur autem primitiuis pronominibus in duali, proprie cum de duobus

sermo

ſermo eſt, νὼ τυπτόμεθον, nos duo verberamur. σφῶ τύπτεσθον, vos duo verberamini. νῷν ἢ σφῷν δώσει ἄρτον, nobis vel vobis duobus dabit panem. σφὶν βούλεσθον δίδοσθαι ἐσθῆτα, ſibi duobus volunt dari veſtem. *Et ſic in cæteris.: nam hæc exempli cauſa ſatis eſt attuliſſe.*

DIALECTI HVIVS perſonæ.

HOc Pronomen caret nominatiuo ſicut apud Latinos ſui, licet nonnulli pro recto adferant ὅς. Genitiuus eaſdem Dialectos admittit, quas alia Pronomina ἕο, εἷο, ἑόθεν, ἕθεν, εὗ.

2 Datiuo poetice ἑοῖ. *Accuſ.* ἕε, *& poetice* ἕθεν. *Dorice* μὶν *ſeu* νὶν, *ab inuſitato nominatiuo* ἳ, *præpoſito* ν.

3 Duali poëtice σφεὲ, *item* σφωὲ, *&* σφῶ, σφῶϊν, *pro* σφὶν.

4 Plural. σφέες *Ionice. Dorice* σφὲς, σφέων; σφείων, σφέας *&* ψὲ, *pro* σφᾶς *Dorice. Datiuo* σφὶν, σφὶ *&* φὶν, *pro* σφίσι.

5 Eſt autem μὶν *&* νὶν, *omnis numeri & generis. neque tantum ſignificat ſe, ſed etiam*, ipſum, ipſam, ipſum, ipſos, ipſas, ipſa.

DE POSSESSIVIS Pronominibus.

Octo ſunt poſſeſſiua ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, *meus, mea, meum:* σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, tua, tuum:* ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus:* νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον, *noſter, noſtra,*

noſtrum,

nostrum, de duobus: σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον, *vester, vestra, vestrū, de duobus*. ἡμέτερος, *noster, de pluribus*. ὑμέτερος, *vester, de pluribus*. σφέτερος, *suus*. Masculina declinātur vt λόγος, feminina vt τιμὴ vel ἡμέρα, neutra vt ξύλον.

II. Deriuantur possessiua ἐμὸς, σὸς, ὅς, a tribus primitiuorum genitiuis, ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος vero & σφωΐτερος a genitiuis dualibus νῶϊν & σφῶϊν. Reliqua tria ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος, a genitiuo plurali, ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν.

III. Vsurpantur autē sæpissime primitiua pro possessiuis in omnibus numeris & generibus. Ergo elegantius fere dices ὁ λόγος μου, σου, ἡμῶν, &c. quā ἐμὸς, σὸς, ἡμέτερος. *oratio mea &c.*

DIALECTI HORVM Pronominum.

Easdem Dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Dores & poëtæ in possessiuo, σὸς, *mutant* σ *in* τ, *interposito* ε, τεὸς, τεά, τεόν, τεῶ, τεᾶς, τεῶ, *sic pro* ὅς, *dicunt iidem,* ἑὸς, ἑή, ἑόν, ἑοῖο.

2 *Aeoles articulum cum pronomine ita coniungunt, vt ex vtroque vnum fiat vocabulum* ὁ σὸς, ὅσος: ἡ σή, ἥση: τὸ σόν, τόσον.

3 *Formant itidem Dores alia possessiua a pluralibus primitiuorum casibus Doricis:* ἁμὸς, meus, ἁμά, ἁμόν, ὑμὸς, ὑμή, *seu* ὑμά, ὑμόν, vester, σφὸς, σφή, *seu* σφά, σφόν, suus, *pro* ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.

DE PRONOMINIBVS demonstratiuis.

Demonstratiua duo sunt οὗτος, *hic*, ἐκεῖνος, *ille*, & hoc modo inflectuntur.

Mascul. Sing. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος, *heus tu.*

Dual. τούτω, τούτοιν.

Plural. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι, *heus vos.*

Fem. Sing. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη.

Dual. ταύτα, ταύταιν.

Plur. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται.

Neut. Sing. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο.

Dual. τούτω, τούτοιν.

Plur. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος, *ille*. Fem. ἐκείνη. Neutrum ἐκεῖνο, vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

DIALECTI.

Recipiunt in primis hæc pronomina easdem Dialectos, quas tertia & secunda declinatio simplicium. Præterea Attici demonstratiuis adijciunt iota, οὑτοσὶ, τουτουὶ, τουτῳὶ, τουτονί. *In neutro* τουτοὶ, *& sæpius* τουτί. *In plurali pro* ταῦτα, ταυτί. *sic* ἐκεινοσί, ἐκεινουί. *In feminino* αὑτηί, ταυτηί.

Id

2 *Id quod etiam in nonnullis ſit nominibus,* τοιουτοσὶ, talis, τοσουτοσὶ, τηλικουτοσὶ, tantus, *quæ tria ex* ποῖος, πόσος, πηλίκος, *&* οὗτος, *componuntur. Quare etiam eodem modo, quo* οὗτος, *declinantur.*

3 *Iones ante vocales longas vltimæ ſyllabæ horum pronominum interponunt* ε, οὗτος, τουτέου, τουτέῳ. *Duali* τουτέω, τουτέοιν. *Genitiuo plurali* τουτέων. τουτέοισι, τουτέους. *ſic* αὐτέη, ταυτέης. *ſic* αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ.

4 *Pro* ἐκεῖνος *dicunt poëtæ & Aeoles* κεῖνος, κείνη, κεῖνο, *& Dores* τῆνος, τήνη, τῆνο, *vel* τῆνος *ſine iota.*

5 Relatiuum pronomen vnum eſt, ἀυτὸς, ἀυτὴ, ἀυτὸ, *ipſe. is.*

6 Ab hoc tria naſcuntur compoſita, ἐμαυτοῦ, *meiipsius.* σεαυτοῦ, *tuiipsius.* ἑαυτοῦ, *ſuiipsius.*

Carent nominatiuo, & ita declinantur.

Maſc. Sing. ἐμαυτοῦ, *meiipsius,* ἐμαυτῷ, *mihiipsi,* ἐμαυτὸν, *meipſum.*

Fem. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν.

Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό,

7 Secundæ perſonæ σεαυτοῦ, σαυτοῦ, *tuiipsius,* σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸν, σαυτόν.

Fem. σεαυτῆς, σαυτῆς, σεαυτῇ, σαυτῇ, σεαυτὴν, σαυτήν.

Neut. σεαυτοῦ, σαυτοῦ, σεαυτῷ, σαυτῷ, σεαυτὸ, σαυτό.

8 Tertiæ perſonæ, ἑαυτοῦ, & per aphæreſin, retento ſpiritu, αὑτοῦ, ἑαυτῷ, αὑτῷ, ἑαυτὸν, αὑτόν.

 Fem.

Fem. ἑαυτῆς, αὐτῆς, ἑαυτῇ, αὐτῇ, ἑαυτὴν, αὐτήν.
Neutrum vt masculinum.
Plural. ἑαυτῶν & σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς & σφίσιν αὐτοῖς, ἑαυτούς, & σφᾶς αὐτούς.
Fem. ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς.
Neut. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά.

8 Duo priora carent plurali, hoc nequaquam. imo plurale ipsius in omnes personas conuenit, ἑαυτῶν, *nostrum, vestrum, suiipsorum*, ἑαυτοὺς, *nos, vos, seipsos*. sic interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tuiipsius*, ἑαυτὸν, *teipsum*.

DIALECTI HORVM
Pronominum.

Eaedem Dialecti accidunt his, quae pronomini αὐτὸς. *Ionice* ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, *& verso*, αυ *in* ωυ, *quod Ionibus familiare est*: ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ, σεαυτέου, σεωϋτέου, ἑωϋτέου, *sicut ipsum simplex*, αὐτὸς, ωὐτὸς, τοῦ αὐτοῦ *& per crasin*, ταυτοῦ. *Ionice* τωὐτέου. *Accusatiuo* τὸ αὐτὸ, *crasi* ταυτὸ *&* ταυτὸν, idem.

9 Infinitum pronomen est, ὁ δεῖνα, *quidam*, cuius hæc est inflexio.

Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fem. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

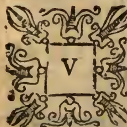
Item hoc modo, ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα apud Poëtas.

Caput

Caput XIII.

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM Barytonorum.

Erba Barytona illa dicuntur, quæ grauem habent accentũ in vltima syllaba præsẽtis tẽporis indicatiui modi, τύπτω, verbero, λέγω, dico, παίζω, ludo. *Nam in omni syllaba quæ non notatur accentu, intelligitur grauis; qui ideo accentus syllabicus vocari solet.*

2 *Sunt autem in vniuersum sex cõiugationes verborum Barytonorum distinctæ literis characteristicis, seu figuratiuis tanquam notis quibusdam: Quorum etiam quæ cuiusuis coniugationis characteristicæ sint, diligenter est attendendum, idque in præsenti, futuro, & præterito. ab his enim tribus tẽporibus reliqua fere omnia pendent, ac proinde ab illis nõ magno labore formari deduciq. poterunt, non tãtum in actiuo, sed etiam in passiuo & medio. Quod planum apertumq. fiet, cum infra singulorum temporũ formationes explicabimus. Nunc quæ cuiusuis coniugationis characteristica sit, sequens tabula tibi subijcit.*

CHARACTERISTICAE primæ coniugationis.

	Præs.		Fut.		Præt.
ϖ	τέρπω	ψ	τέρψω	φ	τέτερφα, *delecto.*
β	λείβω		λείψω		λέλειφα, *libo.*
φ	γράφω		γράψω		γέγραφα, *scribo.*
πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα, *verbero.*

CHARACTERISTICAE secundæ coniugationis.

κ	πλέκω	ξ	πλέξω	χ	πέπλεχα, *plecto*
γ	λέγω		λέξω		λέλεχα, *dico.*
χ	τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, *curro.*
κτ	τίκτω		τέξω		τέτεχα, *pario.*

CHARACTERISTICAE tertiæ coniugationis.

τ	ἀνύτω	σ	ἀνύσω	κ	ἤνυκα, *perficio.*
δ	ᾄδω		ᾄσω		ᾖκα, *cano.*
θ	πλήθω		πλήσω		πέπληκα, *impleo.*

CHA-

CHARACTERISTICAE quartæ coniugationis.

	Praesens		Futurum		Praeteritum
ζ	παίζω	ξ	παίξω	χ	πέπαιχα, *ludo.*
σσ	ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα, *fodio.*
ζ	φράζω	σ	φράσω	κ	πέφρακα, *dico.*
σσ	πλάσσω		πλάσω		πέπλακα, *fingo.*

I. Quædam huius coniugationis habēt duplex futurū in eadē ſignificatione: vt ἁρπάζω, *rapio,* βαστάζω, *porto,* παίζω, *ludo.* Futurū ἁρπάσω, & ἁρπάξω. πράσσω, ξω, *ago,* πράσσω σω, *vēdo*
II. Attici pro gemino σσ, vſurpant geminum ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω, *fodio.* πράσσω, πράττω.

CHARACTERISTICAE quintæ coniugationis.

	Praesens		Futurum		Praeteritum
λ	ψάλλω	λ	ψαλῶ	κ	ἔψαλκα, *cano, pſallo.*
μ	νέμω	μ	νεμῶ		νενέμηκα, *diſtribuo.*
ν	φαίνω	ν	φανῶ		πέφαγκα, *oſtendo.*
ρ	σπείρω	ρ	σπερῶ		ἔσπαρκα, *ſero.*
μν	τέμνω	μ	τεμῶ		τετέμνηκα, *ſcindo.*

CHARACTERISTICAE sextæ coniugationis.

		σ	κ
α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα, rideo.
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα, finio.
ι	τίω	τίσω	τέτικα, honoro.
ο	ὀμόω	ὀμόσω	ὤμοκα, iuro.
υ	δύω	δύσω	δέδυκα, ingredior.
ω	ῥώω	ῥώσω	ἔρρωκα, roboro.
αι	παίω	παίσω	πέπαικα, ferio.
αυ	ψαύω	ψαύσω	ἔψαυκα, tango.
ει	σείω	σείσω	σέσεικα, quatio.
ευ	ἱππεύω	ἱππεύσω	ἵππευκα, equito.
οι	οἴω	οἴσω	ᾦκα, fero.
ου	κρούω	κρούσω	κέκρουκα, pulso.

γ { ὀπύω } σ { ὀπύσω } κ { ὤπυκα, *vxorem habeo.*

III. Sunt igitur primæ coniugationis characteristicæ, π, β, φ.

Secundæ, κ, γ, χ.

Tertiæ, τ, δ, θ.

Quartæ, ζ, duplex σσ aut ττ.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ.

Sextæ omnes vocales, præter η, nisi in verbo δήω, *inuenio*, quod tamen fere futuri significationem habet, & omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υι.

IIII. Verba in ωω, poëtica tantũmodo sunt, facta a verbis in εω, αω, οω. πλώω a πλέω, *nauigo*. ζώω a ζάω, *viuo*, ἡβώω ab ἡβάω, *pubesco*. δώω a δόω, *do*. ὑπνόω, *dormio*.

V. In terminationibus πτ, κτ, μν, prior consonans censetur characteristica.

VI. Characteristicæ futuri sunt septẽ ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro quintæ coniugationis æquè maneant, vt in præsenti.

VII. Characteristicæ præteriti perfecti sunt tres φ, χ, κ.

VIII. Verba quartę cõiugationis in futuro & præte-

præterito sequuntur modo secundam, modo tertiam. Quæ secundam sequuntur, eorum characteristica est in futuro ξ, in perfecto χ. Quæ sequuntur tertiam, habent in futuro σ, in perfecto κ.

IX. Circumflectitur autem vltima quintæ & penultima corripitur: quod fit si aut abijciatur altera immutabilis, vt ψάλλω, *cano*, ψαλῶ; aut altera vocalis subiunctiua, σπείρω, *sero*, σπερῶ. φαίνω, *appareo*, φανῶ, aut si anceps præsentis, breuietur in futuro: κρίνω, κρινῶ, *iudico*.

ANNOTAT.

1 Quod si quis quærat, quomodo penultima corripiatur, si in præsenti sit η vel ω, dicendum est id nunquam accidere. Neque vero alia diphthongus est in præsenti nisi αι *&* ει, *neque aliæ consonantes quæ positionem efficiant præter* λλ *&* μν.

2 Illa autem ἐλαύνω, agito, pello, βούλομαι, volo, *& similia, vltra imperfectum non coniugantur, sed aliunde futurũ & reliqua tẽpora mutuantur, de quibus suo loco.*

PARADIGMA VERBI actiui primæ coniugationis.

Indicatiui præsens.

Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at.*
Dual. τύπτετον, τύπτετον.

Plur.

Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

I. Numeri tres ſunt, vt in nominibus.

II. Tres itidem perſonæ, τύπτω, *ego verbero*, τύπτεις, *tu verberas*, τύπτει, *ille verberat*.

III. Quando prima pluralis deſinit in μεν, tunc dualis caret prima perſona. Secunda & tertia perſona dualis ſunt ſimiles terminatione, quando tertia pluralis exit in ι, & in paſsiua voce in αι, alioqui ſunt diſsimiles.

IIII. Alii his verbis hanc regulã tradunt. In voce actiua, in Aoriſtis paſsiuis, & præterito medio, deſideratur prima dualis. In præſenti, perfecto, futuris, cuiuſcunque vocis, ac toto ſubiunctiuo, ſecunda & tertia dualis ſunt ſimiles, in cæteris diſsimiles.

ANNOTAT.

Quamuis ſex dicantur eſſe Barytonorum coniugationes. differunt tamen ſolis characteriſticis literis, & in terminationibus conueniunt; quod ſecus fit apud Latinos. Quare qui verbũ τύπτω, nouit inflectere, facile quoduis aliud Barytonorum inflectet. Quæ cauſa eſt, cur vnicum dumtaxat paradigma præſcribi ſoleat.

Imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε, *verberabam, as, at.*

D. ἐτύ-

D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *verberabatis, bant,* duo.

P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

DE AVGMENTO VERBORVM.

AVgmentum duplex eſt, ſyllabicum & temporale. ſyllabicum conuenit verbis a conſonante inchoatis. hæc enim initio præteriti imperfecti aſſumunt ε, τύπτω, *verbero,* ἔτυπτον. λέγω, ἔλεγον, *dico.* πλήθω, *impleo,* ἔπληθον. & quia neceſſario numerus ſyllabarum augetur additione literæ ε, ideo augmentum ſyllabicum appellatur.

II. Temporale augmentum conuenit illis verbis, quæ inchoãtur a vocali vel diphthongo mutabili. Nam vocalium & diphthongorum aliæ ſunt mutabiles, quod mutentur in preteritis, & alijs temporibus augmentum recipere ſolitis; aliæ ſunt immutabiles, quòd non mutentur.

III. Cæterum quæ mutentur, & in quas, & quæ non mutentur; hæc tabula oſtendit.

Vocales

- Vocales
  - Mutabiles: α, ε, ο in
    - η, ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.*
    - η, ἐλαύνω, ἤλαυνον, *pello, bam.*
    - ω, ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
  - Immutabiles
    - η, ἠχέω, ἤχεον, *sono, bam.*
    - ι, ἰξεύω, ἴξευον, *visco aues capio.*
    - υ, ὑβρίζω, ὕβριζον, *iniuria afficio.*
    - ω, ὤθω, ὦθον, *impello.*
- Diphthongi
  - Mutabiles: αι, αυ, οι, ᾳ in
    - ῃ, αἴρω, ᾖρον, *tollo, bam.*
    - ηυ, αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, bam.*
    - ῳ, οἰκίζω, ᾤκιζον, *ædifico, bam.*
    - ῃ, ᾄδω, ᾖδον, *cano, bam.*
  - Immutabiles: ει, ευ, ου
    - ει, εἰκάζω, εἴκαζον, *assimilo, bam.*
    - εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo, bam.*
    - οὐτάζω, οὔταζον, *vulnero, bam.*

ANNO-

ANNOTAT.

Augmentum temporale fit solum ex vocali breui aut ancipiti; quæ tamen in præsenti sit breuis. Nam si α longum sit in præsenti, quomodo fiet ex eius mutatione augmentum, cum in præsenti duo tempora habuerit? vt ex prosodia constat, quæ docet omnem syllabam longã constare duobus temporibus. Nullum ergo ex eius mutatione existit augmentum; nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cum enim οι aut αυ æque sit diphthongus atque ῳ aut ηυ, sequitur æque esse duo tempora in præsenti, οἰκίζω & αὐλίζω, atque in imperfecto, ᾤκιζον, ηὔλιζον. Potius igitur mutatio quàm augmentum temporale fuerit. Neque tamen videtur aliorum damnanda sententia, qui in his quoque diphthongis augmentum seruari contendunt, quod velutis ternis temporibus constent.

EXCEPTIONES, A COMMVNI Regula de Augmento temporali.

I. QVatuor verba seruant in imperfecto, & reliquis temporibus α præsentis, ἄω, ἆον, *spiro*, ἀΐω, ἄϊον, *audio*, ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *insuetus sum*, ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior*.

II. In quibusdam ε pro augmento assumit iota, ἔχω, εἶχον, *habeo*. ἔπω, εἶπον, *dico*. ἕλω, εἷλον, *capio*.

capio. Sic ἕλκω, ἑλκύω siue ἑλκύζω, *traho.* ἕρπω, ἑρπύζω, *serpo*, ἑστήκω, *sto*: ἕπομαι, *sequor*, ἐρέω, *dico*: ἑστιάω, *conuiuio excipio*: ἕζω, *sedeo* vel *sedere facio*: ἐάω, *sino*: ἕω, *induo*: ἐρύω, *traho*: ἔθω, *assuesco*: ἐθίζω, *assuefacio*: ἐργάζομαι, *operor*: Atque eadem est ratio cōpositorū ab his verbis, si quæ composita habent. At ἑορτάζω, *ferior*, ἑώρταζον, augetur in secunda syllaba.

ANNOTAT.

1 ἔπω, εἶπον, *augmentum hoc suum extra indicatiuum seruat. Hinc in imperatiuo* εἰπὲ, dic. *Optatiuo*, εἴποιμι. *Subiunctiuo*, ἐὰν εἴπω. *Infinitiuo*, εἰπεῖν. *Participio*, εἰπών.

2 ἔδω *pro* εἶδα *præterito medio facit* εἴωθα, *interposito* ω. *Sic in plusquam perfecto*, εἰώθειν. *Iones alia quoque verba augent per* ει, *vt* ἐρωτάω, εἰρώτων, *pro* ἠρώτων, interrogo. *Dores autem prædicta verba augent mutatione literæ* ε *in* η: ἔχω, ἦχον.

III. Ex diphthongis mutabilibus non mutatur semper οι in ῳ, vt videre licet in his verbis, οἰόομαι, οἰώθην, *solus ago*: οἰμέω, vel οἰμάω, οἴμεον, *concito*: οἰνόω, *in vinum verto*, *inebrio*: οἰνίζω, *vinum oleo*: οἰνοποτάζω, *vinum poto*: οἰνίζομαι, *vinum emo*: οἰστρόω seu οἰστρέω, *furo*, *œstro concitor*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror*, *augurium ex auibus capto*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno*, *seu clauum moderor*:

ror: οἰδαίνω, *tumeo*: οἰκουρέω, *domum custodio*: οἰνοχοέω, *vinum infundo*: οἰμώζω, *ploro*: οἴμωζον, & ᾤμωζον, vnde ᾤμωξα, *plorαui*.

ANNOTAT.

Ex his satis apparet verba quæ οι *non mutant in* ω, *esse ferme vel deriuata vel composita ab his vocabulis* οἶος, solus, οἶνος, vinum, οἰωνὸς, auis, augurium, οἶκος, domus, οἴαξ, temo, clauus nauis.

IIII. Diphthongi ευ & ει communi quidem vsu immutabiles sunt, Attice tamen mutantur; illa quidem in ηυ, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro*, *orabam*. Hæc vero in η; εἰκάζω, *assimilo*: ἤκαζον, εἴκω, *cedo*: ἦκον. εἴδω, *scio*. Plusquamperfectum, εἰδήκειν, per syncopen, εἴδειν, & Attice ᾔδειν, *noueram*.

V. ου mutatur nonnunquam in ω, οὐτάζω, *vulnero*, ὤταζον, *vulnerabam*.

VI. Syllabicum augmentum vertitur apud Atticos in temporale, μέλλω, *futurus sum*, ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*. βούλομαι, *volo*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: δύναμαι, *valeo*, *possum*, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην.

VII. Litera ρ duplicatur propter syllabicum augmentum, ῥίπτω, *proiicio*, ἔρριπτον, ἔρριψα, ἔρριφα, *proieci*.

ANNO-

ANNOTAT.

1 *Hoc tamen poetæ versui seruientes non semper obseruant. Hinc* ῥέζω, ἔρεζον, ῥέζω, ago, facio, ῥέξω, ἤρεξα, *& cum* κατὰ, κατέρεξα.

2 *Iidem poetæ modo adhibent, modo omittunt augmentum temporale, & syllabicum, prout carminis ratio exigere, & voluntas videtur ferre: imo longam vocalem aut diphthongum augmenti in duas vocales resoluunt,* ἄγω, duco, ἦγον, ἔαγον. ἦγα, ἔαγα. ἦδειν, ἐήδειν.

DE AVGMENTO VERBORVM COMPOSITORVM.

I. Verba composita aut componuntur ex præpositione & verbo, aut ex nomine & verbo, aut ex pronomine & verbo, aut ex aduerbio & verbo.

II. Præpositiones in compositis præfixæ uocalibus abijciunt propriam uocalem ultimā, tum in præsenti, tum in imperfecto, perfecto, aliisque temporibus, quæ augmentum recipiunt: παρακούω, *perperam audio, obaudio,* παρήκουον, παρήκουσα, παρήκουκα; μεταφέρω, *transfero,* μετέφερον, *transferebam,* μετήνεγκα, *transtuli.*

III. Excipe περὶ & πρὸ, quæ suam uocalem retinent, περιέχω, περιεῖχον, *contineo,*

complector: προάγω, προῆγον, *produco*, *procedo*. quod interdum etiam fit in præpositione ἀμφὶ, ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιελίσσω, *circumuolo*.

IIII. Præpositio πρὸ ſępe contrahitur; προὔδωκας, pro προέδωκας, *prodidisti*. a προδίδωμι, *prodo*: προέχω, προὔχω, *pręcedo*, *emineo*.

V. Quod ſi in compoſitione præpoſitionum cum uerbo, uerbum inchoetur ab aſpirata litera; tunc præpoſitio mutabit ſuam tenuem in aſpiratam, καθάπτομαι, a κατὰ & ἅπτομαι, *attingo*, ἀφαιρέομαι, ab ἀπὸ & αἱρεῦμαι, *capio*, vel *eligo*.

ANNOTAT.

1 *Hoc tamen non eſt perpetuum. Nam apud Poëtas legimus* ἐπιέπομαι *pro* ἐφέπομαι, ſequor, *ex* ἐπὶ *&* ἕπομαι. *Quód ipſum etiam Ionica dialectus in vſu habet.*

2 *Poëtæ quoque non rarò ex præpoſitionibus* κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, *auferunt literam* α, *quamuis conſonans ſequatur*, παρμένω, maneo, *pro* παραμένω, ἀνστὰς, *pro* ἀναστὰς, reſurgens, κάτθεο, *pro* κατάθεο, *ſeu* κατάθου, *a* κατατίθημι, depono.

3 *Non ſolum autem intra & extra compoſitionem abijcitur nonnunquam vocalis præpoſitionis: ſed & conſonans immutatur, & ν quidem præpoſitionis* ἀνὰ *mutatur*

tur ante κ & χ in γ, ante λ, ante β, μ, π, φ, in μ, vt hæc exempla oſtendunt.

ἀγκαλέω	pro	ἀνακαλέω,	reuoco.
ἀγκλίνας		ἀνακλίνας,	reclinans.
ἀγχαλάω		ἀναχαλάω,	relaxo.
ἀλλύω		ἀναλύω,	diſſoluo.
ἄλλεγον		ἀνέλεγον,	collegi.
ἀμβαίνειν		ἀναβαίνειν,	aſcendere.
ἀμμέσον		ἀνὰ μέσον,	per medium.
ἀμμίξας		ἀναμίξας,	miſcens.
ἀμπαύομαι		ἀναπαύομαι,	quieſco.
ἀμφέρω		ἀναφέρω,	ſurſum fero.

4 *Iam verò τ præpoſitionis κατὰ, plurimis modis variari ſolet. Nam ante aſpiratas φ, χ, mutatur in earum tenues π, κ. Ante θ & τ, ſeruatur ipſum τ. Ante alias conſonantes, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in conſonanti ſequenti ſimilem, quæ omnia in his exemplis vides.*

κάββαλε	pro	κατέβαλε ſeu κατέβαλε,	dejecit.
καδδῦσαι		καταδῦσαι,	demerſiſſe, à καταδύω.
καδδύναμιν		κατὰ δύναμιν,	pro viribus.
κακκείοντες		κατακείοντες,	dormituri.
κάκχαρτος		κατάχαρτος,	lætabundus.
καλλείπειν		καταλείπειν,	relinquere.
καμμίξας		καταμίξας,	miſcens.
καννεύσας		κατανεύσας,	annuens.
καππνείσασα		καταπνείσασα,	incendens.
κάππεσεν		κατέπεσεν,	cecidit.
κάπφαγε		κατέφαγε,	comedit.
καῤῥέζειν		καταῤῥέζειν,	peragere.
κάσχεθε		κατάσχεθε,	continete.
κάτθανε		κατέθανε,	mortuus eſt.
καττύπτεσθαι		κατατύπτεσθαι,	vapulare.

5 Ρ *in præpositione* παρὰ *nunquam mutatur,* πάρφασις, παράφασις, deceptio, admonitio, παρφέρομαι, παραφέρομαι, transuersus agor.

6 *Litera* ν *præpositionis* σὺν *ante* β, μ, π, φ, ψ, *mutatur in* μ; *sed ante* γ, κ, χ, *in* γ, *ante* ζ *&* σ *abijcitur, ante* λ *&* ρ *mutatur in* λ, *&* ρ, *vt hæc exempla docent.*

συμβαίνω,	contingo, commeo.
συμμανθάνω,	condisco.
συμπαίζω,	colludo.
σύμφημι,	consentio, approbo.
συμψαύω,	contingo, attingo.
συγχαίρω,	gratulor.
συγγράφω,	conscribo.
συγκάμνω,	collaboro.
συζάω,	à σὺν & ζάω, vitam ago.
συστέλλω,	contraho.
συλλέγω,	colligo.
συρρέω,	confluo.

7 *Accidit interdum similis mutatio in præpositione* ὑπὸ; ὑββάλλειν, *pro* ὑποβάλλειν, subiicere.

VI. Verba in quibus compositio non mutat significatum simplicis, augentur in principio: καθίζω, *sedeo,* ἐκάθιζον. ἐνέπω, *dico,* ἤνεπον. καθεύδω, ἐκάθευδον. Nam hæc composita idem significant quod simplicia, ἵζω, ἔπω, εὕδω, *dormio.*

VII. Si uerò significatio mutetur, augmentum erit in medio: παραμένω, *maneo,* παρέμενον, παρακούω, *obaudio,* παρήκουον.

ANNO-

ANNOTAT.

Legitur tamen apud Platonem in Sympos. καθηῦδον, *aucta vel potius mutata media syllaba. Augetur quoque in medio* διεγγυάομαι, διηγγυώμην; *etiamsi idem significet quod simplex* ἐγγυάομαι, despondeo. *Augent itidem Poetæ nonnulla in principio: quamuis aliquid ad simplicis significationem addant,* βάλλω, mitto, iacio, ἀμφιβάλλω, dubito, *vel* conijcio, ἠμφίβαλλον.

VIII. Composita cum nominibus & pronominibus augentur initio, sicut & composita ex particula priuatiua α, ὁμῶς, vel ὁμοῦ. φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφεον, *philosophor.* βιβλιοπωλέω, ἐβιβλιοπώλεον, *libros vendo.* αὐτομολέω, ηὐτομόλεον, *sponte venio.* sic ναυμαχέω, *pugnam naualem committo,* λιθοβολέω, *lapides iacio.* χειραγωγέω, *manu duco.* ἀφρονέω, ἠφρόνεον, ἠφρόνουν, *insipiens sum.* ὁμολογέω, *fateor, confiteor,* ὁμοφρονέω, *consentio.* ὡμολόγουν, ὡμοφρόνουν. ἀτυχέω, *infælix sum.* ἠτύχουν. ἀγνοέω, ἠγνόεον, ἠγνόουν, *ignoro.*

IX. Quædam composita ex præpositionibus, quorum simplicia aut in nullo, aut in raro vsu sunt, augentur initio: ἀμφισβητῶ, *dubito, hæreo,* ἠμφισβήτουν: ἀντιβολῶ, *supplico,* ἠντιβόλουν: ἐμμελῶ, ἠμμέλουν, *curo:* ἀντιδικέω, *contra aduersarium ago,* ἠντιδίκουν.

X. Quædam augentur in medio: ἀπολαύω,

fruor, ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον: ἐπιχειρέω, *conor*, ἐπεχείρουν: ἐγχειρέω, *in manus trado*, ἐνεχείρουν. προσκυνέω, *adoro*, προσεκύνουν: ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον, *laudo, celebro*. προφητεύω, *vaticinor*, προεφήτευον.

XI. Nonnulla augentur vtrinque ἐνοχλῶ, *turbo*, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*.

XII. Composita cum particulis δυς & εὖ sequente vocali mutabili, augentur in medio: δυσαρεστέω, *displiceo, morosus sum*, δυσηρέστουν: εὐεργετέω, *benefacio*, εὐηργέτουν: δυσαπιστέω, *diffido*, δυσηπίστουν: εὐαγγελίζομαι, *fausta nuncio*, εὐηγγελιζόμην.

XIII. At si post δυς vel εὖ non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis; augmentum fiet initio, δυστυχέω, ἐδυστύχουν, *infœlix sum*: εὐτυχέω, εὐτύχουν, uel Atticè ηὐτύχουν, *fœlix sum*: δυσχεραίνω, *ægre fero*, ἐδυσχέραινον, *ægre ferebam*.

DIALECTI IMPERFECTI.

IOnes *formant tertiam singularem à persona secunda, addita syllaba* κε, *ablatoque augmento*: ἔτυπτες, verberabas, τύπτεσκε, verberabat. *Quod etiam fit in Aoristo primo & secundo vocis actiuæ*, ἔτυψας, verberasti, τύψασκε, verberauit, ἔτυπες, τύπεσκε. *Porro in circum-*

circumflexis & in verbis in μι, aliqua mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subiunctiuam, & in verbis in μι, mutanda est vocalis longa in suam breuem, ἐποίεις, faciebas, ποίεσκε, faciebat, ἐτίθης, ponebas, τίθεσκε, ponebat. *Quæ omnia in subiectis exemplis videre licet.*

Personæ secundæ communes	Tertiæ personæ Ionicæ.
ἔτυπτες	τύπτεσκε.
ἐφίλεις	φίλεσκε.
ἐτίμας	τίμασκε.
ἐδήλους	δήλοσκε.
ἐτίθης	τίθεσκε.
ἵστης	ἵστασκε.
ἐδίδως	δίδοσκε.
ἐδείκνυς	δείκνυσκε.
ἔτυψας	τύψασκε.
ἔτυπες	τύπεσκε.
ἔθης	θέσκε.
ἔστης	στάσκε.
ἔδως	δόσκε.
ἔδυς	δύσκε.

2 *Poëtæ vero a secunda persona prædictorum temporum totum singularem in* σκον *formant:* ἔτυπτες, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *& in tertia plurali* τύπτεσκον, verberabant. *In passiuo* τυπτεσκόμην, τύπτεσκου, τυπτέσκετο. *Sic in Aoristo primo* τύψασκον, verberaui, τύψασκες, τύψασκε. *In Aoristo secundo*, τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε.

Præteritum perfectum.

Sing. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui.*

Dual. τετύφατον, τετύφατον, *verberastis duo.*
Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

DE AVGMENTO PRÆTERITI.

I. SI verbum inchoetur a vocali aut diphthongo, idem est initium perfecti & imperfecti: imo & plusquam perfecti, omniumque Aoristorum cuiusque vocis, indicatiui modi, ac denique paulo post futuri, ἀνύω, *perficio*, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν; ᾄδω, *cano*, ᾖκα, ᾔκειν.

II. Idem fit in verbis inchoatis à duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida, vel a dupli ci, nimirum, ζ, ξ, ψ: σπείρω, *sero*, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, *ferueo*, *bullio*, ἔζεον, ἔζεκα.

III. Nam si verbum inchoetur ab vna consonante simplici, aut a muta & liquida; tum in præterito iteratur prima consonans præsentis. τύπτω, *verbero*, ἔτυπτον, τέτυφα. γράφω, *scribo*, ἔγραφον, γέγραφα.

EXCEPTIONES.

I. Quædam licet inchoentur a muta & liquida, modo tamen repetunt consonantem præsentis; modo non repetunt: βλακεύομαι,

torpeo,

torpeo, βεβλάκευμαι & ἐβλάκευμαι: βλάπτω, noceo, βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, *damno affectus sum*, διαγλύφω, *insculpo*, διαγέγλυπται & διέγλυπται: θλάω, *frango*, τέθλασμαι & ἔθλασμαι.

II. Verba inchoata a γν aut γρη, non repetunt in præterito primam præsentis; licet inchoentur a muta & liquida: γνόω, γνώσω, ἔγνωκα, *nosco*: γνωρίζω, *notum facio*, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα: γρηγορέω, *vigilo*, ἐγρηγόρηκα. Videtur hoc fieri cacophoniæ vitandæ gratia. durum enim esset γέγνωκα.

III. Verba quæ inchoantur à κτ, πτ, μν, sæpe repetunt primam præsentis secundum communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κτ & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen interdum apud Poëtas syllabam communem: κτάομαι, *possideo*, κέκτημαι· πτόω, pro quo vtimur, πίπτω, *cado*, πέπτωκα. μνάομαι, *reminiscor*, μέμνημαι.

ANNOTAT.

Inuenitur tamen à κτίζομαι, condor, creor, ἔκτισμαι, *&* *à* κτάομαι, ἔκτημαι: κτείνω, occido, *facit* ἔκταχα. *Cæterum verba quædam habent in præterito augmentum temporale & syllabicum*, παροινέω, debacchor, πεπαρῴνηται: Διαιτέω, arbiter sum, δεδιῃτημένος.

Verba

IIII. Verba quæ ab aspirata inchoantur, repetunt in præterito perfecto tenuem eius: *θύω, sacrifico, ἔθυον, τέθυκα: χρίω, vngo, κέχρικα, vnxi.*

DE AVGMENTO ATTICO.

1 ATtici pro incremenris λε & με vsurpant diphthongum ει: *λέγω, dico, λέξω, λέλεχα, εἴλεχα: λαμβάνω, λήψω, λέληφα, εἴληφα, accipio: μείρομαι, sortior, partior, μέμαρμαι,* Attice, *εἵμαρμαι*. Hinc *εἱμαρμένη, sors, fatum.*

2 Verbis quibusdam in præterito ω vel ο habentibus præponunt Attici ε, manente spiritu præsentis. *ὁράω, video, ὥρακα, ἑώρακα. ὤθομαι, pellor, ὦσμαι, ἔωσμαι. ὠνέομαι, emo, ὤνημαι, ἐώνημαι, οἴγω, aperio; ὦγα, ἔωγα.* Idem fit in imperfecto, *ἑώρων, videbam, ἐωνούμην, emebam,* & in Aoristo primo, *ᾦξα, ἀνέῳξα, aperui. ὤσάμην, ἐωσάμην, impuli.*

3 Accidit hoc in aliis quoque verbis, *εἴκω, assimilo,* præter. medio. *οἶκα, ἔοικα. εἴπω, dico,* Aoristo primo, *εἶπα, ἔειπα. ἧκα, misi, ἕηκα.*

4 Communi præterito verborum inchoatorum

torum ab α breui, vel ε & ο, præponunt Attici duas priores literas præsentis, ἐρίζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι; ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*, ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, *perij*, præteritum medium.

5 Quod si præteritum excesserit numerum trium syllabarum; corripitur tertia syllaba hoc modo:

η, ω	vertitur in	ε, ο
ει, ευ	abijciunt	ε
οι, ου	abijciunt subiunctiuam.	

6 Breues & ancipites, itemq. longæ positione retinentur sine vlla mutatione, quæ omnia in his exemplis apparent:

ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*.
ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*.
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*.
ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα, *venio*.
ἑτοιμάζω, ἑτοίμακα, ἑτητόμακα, *præparo*.
ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*.
ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, *congrego*.

7 Excipitur ἐρείδω, *firmo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρειδα, ἐρήρεισμαι, vt differat ab ἐρήρεικα, præce-

præterito verbi ἐρίζω, *contendo*.

8 Irregulare quoque est ἔδω, *edo*, & ἄγω, *ago, duco*, quorum illud habet ἦκα, ἔδηκα, & interposito δο, ἐδήδοκα: Alterum ἦχα, ἄγηχα, & interiecto ο, ἀγόχα.

DE PENVLTIMA SYLLABA præteriti perfecti.

PEnultima perfecti, & futuri eadem est, τύψω, τέτυφα.

EXCEPTIONES.

I. Dissyllaba quintæ coniugationis, ε futuri mutant in α; στέλλω, *mitto*, στελῶ, ἔσταλκα; σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

II. Dissyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia retinent augmentum: ἄγω, *ago*, ἄξω, ἦχα; ᾄδω, *cano*, ᾄσω, ᾖκα.

III. Vocalem ε in penultima primæ, & secundæ coniugationis mutant Attici in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα, πέπομφα; βρέχω, βρέξω, βέβροχα, *rigo*.

IIII. λ & ρ characteristicæ quintæ coniugationis manent in præterito vt in futuro, ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *cano*; σπείρω, *sero*, σπερῶ, ἔσπαρκα.

V. μ seruatur quidem, sed adsciscit sibi η euphoniæ gratia. δέμω, *ædifico*, δεμῶ, δεδέμηκα; νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, *distribuo*. Sic βρέμω, τέμνω, *fremo*, *seco*, τετέμηκα, & syncope, τέτμηκα; Sic δέδμηκα pro δεδέμηκα; κάμνω, *laboro*, καμῶ, κεκάμηκα, & κέκμηκα.

VI. Additur quoque in nonnullis ad literam ν vocalis η: μένω, μενῶ, maneo, μεμένηκα. Interdum conuertitur ν in γ: φαίνω, ostendo, appareo, φανῶ, πέφαγκα. μολύνω, maculo, μολυνῶ, μεμόλυγκα.

VII. Interdũ omnino abiicitur, idque in verbis dissyllabis in εινω, ινω & υνω: κτείνω, occido, κτενῶ, ἔκτακα; κρίνω, iudico, κρινῶ, κέκρικα; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, ruo.

ANNOTAT.

Tertia persona pluralis numeri præteriti perfecti Dorice desinit in αντι: τετύφαντι pro τετύφασι.

Præteritum plusquamperfectum.

Sing. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, verberaueram.

Dual. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.

Plur. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

I. Formatur a perfecto, mutando α in ειν. Si perfectum inchoetur a cõsonante, tunc præponitur ε: τέτυφα, ἐτετύφειν, alias idem est vtriusque principium: ἤνυκα, perfeci, ἠνύκειν. Id vero intelligẽdum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum: tunc interiicitur ε inter præpositionem & verbum: συντάττω, construo, συντέταχα, συνετετάχειν. συμβάλλω, confero, conijcio, συμβέβληκα, συνεβεβλήκειν.

Inter-

II. Interdum idem habet augmentũ ac pręteritum; τεθεμελίωτο a θεμελιόομαι, *fundor*, δεδύκει, pro ἐδεδύκει, a δύω, *ingredior*, *ſubeo*; & hoc non tantum apud Atticos, ſed etiam apud Ionas & Poëtas, δέδεκτο pro ἐδέδεκτο a δέχομαι, *capio*, *ſuſcipio*.

III. Prima vocalis pręteritorũ Attice reduplicatorum, accipit augmentum in plusquam perfecto: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, pręteritum medium, ab ἀκούω, *audio*; ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν, ab ὀρύττω, *fodio*.

IIII. Excipe ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα.

V. Illa vero, ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα, augentur in ſecunda ſyllaba, ἐώλπειν, *ſperaueram*, ἐώργειν, *feceram*; ἐῴκειν, *ſimilis fueram*, *aſsimilaueram*.

ANNOTAT.

Deriuantur hæc verba, primum quidem ab ἔλπω, *quod eſt* ſpero, *ſeu* in ſpem induco, *cuius præteritum medium eſt Attice, vel Ionice*, ἔολπα, *pro* ἦλπα. *Secundum, à verbo* ῥέζω, facio, patro, *præteritum medium eſt* ἔῤῥογα, *ablatoq. vno* ρ, *& facta metatheſi*, ἔοργα, *pro* ἔρογα. *Alij tamen ſimplicius ab* ἔργω *ſeu* εἴργω *deducunt. Tertium fit ab* εἴκω, ſimilis ſum, aſſimilo, *cuius præteritum medium Atticum eſt* ἔοικα.

Prima & tertia persona singularis Attice exit in η *fine* ν; ἐτετύφη ἐγώ, verberaueram ego, ἐτετύφη ἐκεῖνος, verberauerat ille. *Hinc* ἐκεχήνη, *Plusquamperfectum medium a* χαίνω, hio: & ᾔδη *pro* εἴδειν, scieueram, *ab* εἴδω. *fitque hoc imitatione Ionum, qui primam personam plusquamperfecti actiui, & medij per* εα, & *tertiam per* εε *efferunt*: ᾔδεα, scieueram, ᾔδεας, ᾔδεε, *quas Attici, & ipsi quoque Iones, deinceps in* η *contrahunt.*

2 *Tertia pluralis Attice finitur in* εσαν, ἐτετύφεσαν, verberauerant; ἐλελοίπεσαν, dereliquerant; ᾔδεσαν, sciuerant; ἀκηκόεσαν, audiuerant.

Aoristus primus.

Sing. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui.*
Dual. ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
Plur. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε. ἔτυψαν.

ANNOTAT.

1 *Dicimus Aoristus, & Aoristum, illud subintelligendo* χρόνος, *hoc subintelligendo tempus, neque aliud significat ex vi nominis* χρόνος ἀόριστος, *quàm tempus indefinitum. Respondent Aoristi præteritis Latinorum. Licet enim nonnulli tradant incertam esse significationē, paulone ante res præterierit an multo; id tamen vix obseruatur ab auctoribus, vt exemplis passim obuijs ostendi potest. Nam cum Isocrates principio Panegyrici ait:*

πολ-

πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων, ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων εὐτυχίας οὕτω μεγάλων δωρεῶν ἠξίωσαν, *quis hos & alios in eadem periodo sequentes Aoristos, non idem significare dicat, quod præteritum perfectum? & si quis omnes illos Aoristos in præteritum mutet, an aliam significationẽ orationis efficiet? Probabilius est quod alij dicunt, hæc tempora vocari Aorista seu indefinita, quòd habeãt significationem, interdum quidem præteritam, aliquando futuram, nonnunquam præsentem. Præteritam, vt in exemplis allatis: præsentem præcipue in infinitiuo, vt apud Isocratem eodem loco, & millies alias:* ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τά τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος περιθεῖναι. *Hic certe omnes Aoristi idem significant quod* ἐξηγεῖσθαι, ποιεῖν, περιτιθέναι.

2 *Eandem notionem habet interdum Aoristus in indicatiuo: Isocrates ad Demonic.* κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν. Pulchritudinem vel tempus absumit, vel morbus corrumpit. diuitiæ improbitati potius, quam virtuti deseruiunt. *pro* ἀναλίσκει, *&* μαραίνει. *Chrys.* ἡμεῖς εἰς τὰ ὕδατα ἐμβάλλομεν, καὶ οὕτως ἡλιεύσαμεν. Nos in aquas iniicimus, atque ita piscamur. *pro* ἁλιεύομεν. *Demost.* περὶ τοῦ στεφ. ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. peccat quis volens? ira & supplicium in hunc. peccat quis inuitus? venia huic pro supplicio. *pro* ἐξαμαρτάνει. *Chrys.* περὶ τῆς προσευχῆς α. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ διωλύγιον ἡδοναῖς, δαι-

μασιν

μοσιν ὁμιλεῖ, καὶ τὴν ἐκείνων μανίαν ἐζήλωσεν. Etenim qui voluptatibus ſeruit, cum dæmonibus verſatur, & illorum imitatur inſaniam. *pro* ζηλοῖ. *Quin etiam pro Imperfecto videtur vſurpari. Iſocr.* κατ' σοφ εἰ μέν τι τῶν ἄλλων κτημάτων πολλαπλασίου μέρους τῆς ἀξίας ἐπώλουν, οὐκ ἂν ἠμφισβήτησαν, *&c.* Si quam aliarum mercium multo pluris æquo venderent, non dubitarent, &c. *pro* ἠμφισβήτουν. *Niſi quis dicat eſſe ſemper enallagen.*

3 *In Imperatiuo & Subiũctiuo ſæpe ſubit Aoriſtus vicē futuri,* τύψον, verberato tu, vel verberabis, τυψάτω, verberato ille, vel verberabit. ἐὰν τύψω, ſi verberauero, *quãuis frequenter eiuſdem prorſus ſit ſignificationis ac præſens* τύπτε, verbera, ἐὰν τύπτω, ſi verberem.

4 *Eadem quoque vis & notio vſitatiſsima eſt Aoriſti, quæ temporum modi potentialis, permiſsiui, ſeu cõceſſiui, vt infra docebimus, præſertim cum particula* ἄν. *Itaque non ſemper eodem modo latine reddendus eſt Aoriſtus, ſed videre oportet, quid totã periodi ſtructura & ſententiæ ratio requirat.*

I. Idem augmentum & initium habet vterque Aoriſtus, quod imperfectum: ἔτυπτον, ἔτυψα, ἔτυπον: αὔω, ηὖον, ηὖσα: οὐτάζω, οὔταζον.

II. Characteriſtica Aoriſti primi eadem eſt quæ futuri, a quo etiam formatur, conuerſo ω in α, & præpoſito augmento, τύψω, ἔτυψα.

EXCEPTIONES.

1 Excipe primò ἔπω, εἶπα, *dico*; ἐνέγκω, *fero*, ἤνεγκα; τίθημι, *pono*, ἔθηκα; δίδωμι, *do*, ἔδωκα; ἵημι, *mitto*, ἧκα.

2 Excipe secundò hæc verba: χέω, *fundo*, ἔχεα, vel ἔχευα. καίω, *vro*, vel κάω, ἔκηα. σεύω, *moueo*, ἔσσευα. ἀλεύω, *vito*, ἤλευα; quæ in α purum exeunt, sublata futuri consonante, κεύσω, καύσω, quamuis repe riatur quoque Aoristus, ἔχευσα & ἔκαυσα.

III. Penultima Aoristi primi eadem est quæ futuri, semperque natura aut positione longa. παίω, *offendo*, ἔπαισα; λέγω, ἔλεξα, *dico*.

EXCEPTIO.

In tertia tamen coniugatione, itemq. in quarta & sexta, modo breuis, modo longa est penultima: φράζω, *dico*, *loquor*, φράσω, ἔφρασα; κυλίω, *voluo*, *voluto*, κυλίσω, ἐκύλισα. τελέω, τελέσω, ἐτέλεσα, *finio*, γελάω, γελάσω, ἐγέλασα, *rideo*, ἀνύτω, *perficio*, ἀνύσω, ἤνυσα.

ANNOTAT.

Poëtæ carmini seruientes, sæpe geminant σ, ἐτέλεσσαν, ἐγέλασσαν.

IIII. In quinta coniugatione, quę penultimã futuri breuem habet, hoc modo producenda est eadem penultima in Aoristo.

V. A futuri mutatur in η, si in præsenti α simplex fuerit: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.

VI. Si in pręsenti fuerit αι, tunc α futuri Attice

ce mutatur in η; communiter vero retinetur: *μιαίνω, maculo, μιανῶ, ἐμίηνα*, Attice, communiter *ἐμίανα*; *φαίνω, appareo, ostendo, φανῶ, ἔφηνα, ἔφανα*. Est autem hic α longum, quod in futuro fuerat breue.

VII. Ex ε futuri facienda est diphthongus addito iota, *σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, fero*; *στέλλω, mitto*; *στελῶ, ἔστειλα*.

VIII. ι & υ in futuro breues, hic fere habētur longæ, *κρίνω, iudico, κρινῶ, ἔκρινα*; *ὀξύνω, ὀξυνῶ, ὤξυνα, impello*.

Aoristus secundus.

Sing. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
Dual. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
Plur. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

I. Fit hic Aoristus ab imperfecto, cuius etiā augmentum habet, ac terminationem in omnibus numeris ac personis.

II. Tertia pluralis est æqualis primæ singulari.

III. Penultima breuis est, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ.

IIII. η & ω præsentis & imperfecti mutātur in α: λήβω, inusitatum, ἔληβον, Aoristo secundo,

do, ἔλαβον, *accepi*; τρώγω, *comedo*, ἔτρωγον ἔτραγον, *comedi*.

V. αι, αυ & ου abijciunt subiunctiuam υ: καίω, *vro*; ἔκαον. παύω, *sedo*, ἔπαον. ἀκούω, *audio*, ἤκοον. ει, ευ, abijciunt præpositiuam ε. λείπω, *relinquo*, ἔλιπον. φεύγω, *fugio*, ἔφυγον.

VI. Disyllaba quintæ coniugationis mutant ε & ει in α, σπείρω, ἔσπαρον, *sero*; δέρω, *excorio*, ἔδαρον; στέλλω, ἔσταλον, *mitto*. τέμνω, *scindo*, ἔταμον & ἔτεμον.

ANNOTAT.

1 *Idem quoque in aliarum coniugationum verbis disyllabis contingit, præsertim si habent liquidam ante* ε. τρέπω, verto, ἔτραπον; τρέφω, ἔτραφον, nutrio. κλέπτω, ἔκλαπον, furor.

2 *Hæc tamen tria*, λέγω, dico; φλέγω, vro; βλέπω, video; *non mutant* ε *in* α.

VII. Trisyllaba quintæ abiiciunt iota ex ει, ὀφείλω, *debeo*, ὤφελον; ἐγείρω, *excito*, ἤγερον.

VIII. Si penultima præsentis & imperfecti longa sit positione, abijcitur litera illa, quæ non est characteristica: κάμνω, *laboro*, ἔκαμον. τίκτω, *pario*, ἔτικον, quasi a τίκω. ἀγγέλλω, *nuncio*, ἤγγελον.

EXCEPTIONES.

1. Penultimam in hoc Aoristo longam habent multa dissyllaba, eo quod in eandem syllabam

cadat

cadat augmentum temporale, vel litera longa loco augmenti: ᾄδω, *cano*, ᾖδον; ἕλκω, *traho*, εἷλκον; ἕλω, *capio*, εἷλον; ἕπω, *dico*, εἶπον; ἔχω, *habeo*, εἶχον; ἥκω, *venio*, ἧκον; ἄγω, *ago, duco*, ἦγον; & Attice ἤγαγον; εἴδω, *video*, εἶδον. Nam ἴδον poëticum est, licet aliis quoque scriptoribus vsitatum; ἐλεύθω, ἦλθον, *venio*. per syncopen, pro ἤλυθον.

II. Inuenitur etiam trisyllabi Aoristi penultima longa: ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero*; πέρθω, *deuasto*, ἔπαρθον; δέρκω, ἔδαρκον, *video*, & metathesi, ἔδραθον, ἔδρακον.

III. Longam quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & secundæ coniugationis, siue duarum, siue plurium syllabarum. χέω, ἔχον, *habui*; εὑρέω, εὗρον, *inuenio*; βλαστέω, ἔβλαστον, *germino*; δουπέω, *sono*, ἔδουπον; ὀλισθέω, *cado*, ὤλισθον; σπάω, ἔσπον, *vello, traho*. Nihil enim in his mutatur propter Aoristum.

DE CHARACTERISTICA Aoristi secundi.

Characteristica eadem est huius Aoristi, præsentis, & imperfecti, loquendo de characteristica, quæ sit consonans, τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυπον.

EXCEPTIONES.

I. Βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, κρύπτω, *abscondo*, ἔκρυβον, καλύπτω, *tego*, ἐκάλυβον, habẽt β. βάπτω, *tingo*, ἔβαφον,

θάπτω, *sepelio*, ἔταφον, σκάπτω, *fodio*, ἔσκαφον, ῥάπτω, *suo*, ἔῤῥαφον. habent φ.

II. Verba quintæ coniugationis, quorum futurum habet characteristicam ξ, habent characteristicam γ: quorum vero futurum habet σ, characteristicam habent δ. ὀρύττω, *fodio*, ὀρύξω, ὤρυγον: φράζω, *loquor*, φράσω ἔφραδον.

ANNOTAT.

1 *Desinentia in* εω *vel* ευω *fere carent Aoristo secundo. Non enim dicimus a* παιδεύω, ἐπαίδευον, instituo. *Nec à* βασιλεύω, regno, ἐβασίλευον; *nec a* κρούω, pulso, ἔκρουον. *A verbo tamen* ἀκούω *vsurpatur* ἤκουον, *sed magis apud Poëtas, quam Oratores, qui Aoristum primum* ἤκουσα *frequentant. Et quamuis in quarta coniugatione à quolibet verbo formari possint Aoristi secundi, non omnes tamen vsitati sunt. Quis enim audiuit vnquam* ἐφρόντιδον, *à* φροντίζω, curo, *aut* ἐβάδιδον, *à* βαδίζω, vado, *aut* ἐφύλακον, *a* φυλάττω, custodio, caueo? *Idem autem significat Aoristus secundus, quod primus, neque necessitatis, sed copiæ causa inuentus & vsurpatus est a Græcis. sæpe autem alteruter vsitatior est.*

DIALECTI AORISTI secundi.

Tertiam personam pluralem faciunt Bœoti in imperfecto, & in vtroque Aoristo parem syllabis, primæ pluralis numeri: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. *Hinc illa:* εἴδοσαν, sciuerunt:

runt: ἦλθοσαν, venerunt: ἐμάθοσαν, didicerunt: *pro* εἶδον, ἦλθον, ἔμαθον.

2 *Solent etiam Iones & Poëtæ secundo Aoristo, & hic & in aliis modis, sæpe præponere augmentum præteriti:* κέκαδον, *pro* ἔχαδον, *a verbo* χάζω, contineo, *mutatione* τοῦ χ *in* κ, *hinc Aoristus secundus participii* κεκαδὼν *pro* καδὼν, *&* medius, κεκαδόμην, *pro* ἐκαδόμην: κεκάμω *pro* κάμω, *Aoristus secundus subiunctiui, a* κάμνω, πεταγὼν *pro* ταγὼν, *a themate* τάζω, *quod est* λαμβάνω, accipio, apprehendo, *vt annotat Eustathius in illud Iliad.* 1.

Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Deiecit me de cælo pede apprehensum.

Similia multa exempla passim occurrunt apud Poëtas.

Futurum primum.

Sing. τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo*.
Dual. τύψετον, τύψετον.
Plur. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

I. Fit a præsenti mutata characteristica præsentis in characteristicam futuri, λέγω, λέξω, *dico*: ᾄδω, ᾄσω, *cano*.

II. Penultima futuri eadem est quæ præsentis, λέγω, λέξω.

EXCEPTIONES.

1 Verba quintæ coniugationis, penultimam futuri corripiunt, abiiciendo vel posteriorem

consonantem, vel vocalem subiunctiuã ex diphthongo, *στέλλω, mitto*, *στελῶ*: *σπείρω*, *σπερῶ*, *semino*.

2 Verba contracta mutant in longam *φιλέω, amo*, *φιλήσω*. *τιμάω, τιμήσω, honoro*, *δηλόω, manifesto*, *δηλώσω*. Quamuis quædam conueniant cum præsenti, *πονέω, laboro*, *πονέσω*: *γελάω, γελάσω, rideo*: *ὀμόω iuro*, *ὀμόσω*.

3 Barytona nonnulla, futurum a circumflexis mutuantur: *θέλω, volo*, *θελήσω*: *ὀφείλω, debeo*, *ὀφειλήσω*: *αὔξω, augeo*, *αὐξήσω*: *ἕψω, ἑψήσω, coquo, concoquo*: *ἀλέξω, arceo*. *ἀλεξήσω*. Sic *βούλομαι, volo*, *βουλήσομαι*: *οἴομαι, puto*, *οἰήσομαι*, quasi a *θελέω*, *ὀφειλέω*, *αὐξέω*.

4 *Πλέω, nauigo*: *ῥέω, fluo*: *πνέω, spiro*: *νέω, annuo*: *χέω, fundo*: futurum habent in *εύσω*: *πλεύσω*, *ῥεύσω*, *πνεύσω*, *νεύσω* & *νήσω*, *χεύσω*. Sic *κλάω* vel *κλαίω, fleo*, *κλαύσω*: *καίω, vro*, vel *κάω*, *καύσω*.

5 Tria quoque futura non retinent literam aut spiritum præsentis, *τρέφω, nutrio*, *θρέψω*, *τρέχω, curro*, *θρέξω*; *ἔχω*, *ἕξω, habeo*, vt differat ab aduerbio *ἔξω, extra*.

DE DIALECTIS futuri.

Attici futurum polysyllabum quartæ coniugationis in ισω circumflectunt, sublato σ: *νομίζω*, puto, *νομίσω*, *νομιῶ*: *βαδίζομαι*, vado, *βαδίσομαι*, *βαδιοῦμαι*. *Ideo primum futurum medium horum verborum semper circumflectitur*. *νομιοῦμαι*.

Dorice

2 *Dorice verba quartæ coniugationis in* ζω *exeunt in* σδω: κωμάσδω *pro* κωμάζω, lasciuio, συρίσδω *pro* συρίζω, sibilo, fistula cano.

3 *Futurum in* σω *non tantum horum verborum, sed aliorum itidem mutant Dores in* ξω, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, claudo, κλείσω, κλαξῶ *&* κλασῶ. *Circumflectunt enim futurum primum Dores in omnibus personis & numeris*, τυψῶ, τυψεῖς, τυψεῖ, τυψεῖτον.

4 *Aeoles futurum quintæ coniugationis verborum in* ρω *efferunt per* σω, ὄρω, concito, *futurum* ὀρῶ, *Aeolice*, ὄρσω. σπείρω, sero, σπερῶ, σπέρσω: *retracto accentu*.

5 *In futuro sextæ coniugationis sæpe abijciunt poëtæ* σ, δήω, δήεις, inueniam, δήομεν, inueniemus, *pro* δήσω, δήσεις, δήσομεν, *a* δήω. *sic* ἔδηα *pro* ἔδησα, inueni. *Reperitur etiam* κλείω, laudabo, *pro* κλείσω, *&* κείω *seu* κείω, cubabo, *pro* κείσω, *a* κέω, *&* κείων, *pro* κείσων, cubiturus.

Futurum secundum.

Sing. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
Dual. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
Plur. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Idem significat quod futurum primum, fitq. ab Aoristo secundo, mutato ον in ῶ circumflexum, augmentoq. reiecto.

IMPERATIVVS.
Præsens & imperfectum.

Sing. τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet.*

Dual.

Dual. τύπτετον, τυπτέτων.

Plur. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

ANNOTAT.

1 *Et huius & reliquorum omnium modorum tempora formantur a temporibus indicatiui, exigua mutatione facta, vt quiuis per se deprehendere poterit.* τύπτε *a* τύπτω: τέτυφε *a* τέτυφα: τύψον *a* τύψω.

2 *Tertias plurales imperatiui faciunt Attici similes genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis,* τυπτόντων *pro* τυπτέτωσαν: τυψάντων *pro* τυψάτωσαν: τετυφότων *pro* τετυφέτωσαν. *Hinc historiola illa apud Laertium in Socrate: Nam in iudicio Socratis aiunt,* τὸν πλάτωνα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ εἰπεῖν, Νεώτατος ὢν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβάντων, τοὺς δικαστὰς ἐκβοῆσαι, καταβάντων, τουτέστι, κατάβηθι: Descende.

3 *Sunt qui putent subaudiri verbum* ἔστωσαν, *hoc sensu,* ἔστωσαν τῶν τυπτόντων *vel* τυψάντων, sint ex verberantibus, *id est,* τυπτέτωσαν, verberent.

Præteritum perfectum, & plusquam perfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris.*

D. τετύφετον, τετυφέτων.

P. τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω. *verberato tu vel verberabis.*

D. τύψατον, τυψάτων.

P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aori-

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω, *verberato tu vel verberabis.*
D. τύπετον, τυπέτων.
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

I. Præteritum perfectum vbique seruat suum augmentum, siue syllabicum, siue temporale, Aoristi illud amittunt extra indicatiuum: excepto verbo εἶπον, de quo supra dictum est.

II. Aoristus secundus vltimam habet grauem, τύπε, sed acuuntur, ἐλθέ, *veni*: εὑρέ, *inueni*: εἰπέ, *dic*. sic Attice, λαβέ, *cape*; ἰδέ, *vide*: Communiter, λάβε, ἴδε.

III. Imperatiuus caret vtroque futuro, vt & subiunctiuus. Vtriusque vicem subeunt Aoristi: qui tamen præsentis quoque significationem, & hic in subiunctiuo, infinitiuo, atque in participiis admittunt.

ANNOTAT.

1 *Imperatiuum apud Latinos carere præterito docte ostendit ex Varrone Emmanuel lib. 1. suæ Grammat. vbi de prima verborum Coniugatione agit. Quærat autem meritò quis, cum Latini naturam & rationem imitati, præteritum ab Imperatiuo excluserint: (Nemo enim præteritum vel agendum, vel cauendum imperat) cur Græci præteritum imperatiuo tribuerint, non tan-*

tum

tum in actiua, verum etiam in passiua voce. Respondeo huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cum quæritur, cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant. Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoque modis efferendi causam esse. Ita plane hic τέτυφε, *& quodcunque aliud præteritum actiuum imperatiui, idem omnino significat, quod vel præsens vel futurum.* τέτυφε, verbera vel verberato tu. *Neque præteritam significationem feceris, licet* τέτυφε *per verbum* verberaueris, *interpretare. Nam & hoc futurum est, non præteritum, quamuis cum respectu ad præteritum. sensus enim est,* verberaueris, *id est, fac, vt futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. Verum de significatione præteriti perfecti passiui imperatiui modi, dicemus suo loco.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

Sing. εἴθε τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *vtinam verberarem.*

Dual. τύπτοιτον, τυπτοίτην, *vtinam verberaretis vos duo.*

Plur. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Perfectum & plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *vtinam verberauerim, vel verberauissem.*

Dual.

Dual. τετύφοιτον, τετυφοίτην.

Plur. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNOTAT.

1 *Præteritum perfectum & plusquam perfectum optatiui plerique coniungunt apud Latinos Græcorum imitatione. Noster autem Emmanuel lib. 1. Grammat. qua parte de prima coniugatione agit, recte disiungit hæc duo tempora, vt perfectum sit;* vtinam amauerim; *plusquamperfectum*, vtinam amauissem. *Ergo cum eadem vox Græca τετύφοιμι tempus vtrumque significet; per vtrumque latine reddenda est.*

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *vtinam verberauerim.*

Dual. τύψαιτον, τυψαίτην.

Plur. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τύποιμι, τύποις, τύποι, *vtinam verberauerim.*

D. τύποιτον, τυποίτην.

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum primum.

S. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *vtinam verberem.*

D. τύ-

tum in actiua, verum etiam in passiua voce. Respondeo huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cum quæritur, cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant. Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoque modis efferendi causam esse. Ita plane hic τέτυφε, *& quodcunque aliud præteritum actiuum imperatiui, idem omnin o significat, quod vel præsens vel futurum.* τέτυφε, verbera vel verberato tu. *Neque præteritam significationem feceris, licet* τέτυφε *per verbum* verberaueris, *interpretare. Nam & hoc futurum est, non præteritum, quamuis cum respectu ad præteritum. sensus enim est,* verberaueris, *id est, fac, vt futuro tempore rerum sit dicere, te verberasse. Verum de significatione præteriti perfecti passiui imperatiui modi, dicemus suo loco.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

Sing. εἴθε τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *vtinam verberarem.*

Dual. τύπτοιτον, τυπτοίτην, *vtinam verberaretis vos duo.*

Plur. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Perfectum & plusquamperfectum.

Sing. εἴθε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *vtinam verberauerim, vel verberauissem.*

Dual.

Dual. τετύφοιτον, τετυφοίτην.

Plur. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNOTAT.

1 *Præteritum perfectum & plusquam perfectum optatiui plerique coniungunt apud Latinos Græcorum imitatione. Noster autem Emmanuel lib.1. Grammat. qua parte de prima coniugatione agit, recte disiungit hæc duo tempora, vt perfectum sit;* vtinam amauerim; *plusquamperfectum,* vtinam amauissem. *Ergo cum eadem vox Græca τετύφοιμι tempus vtrumque significet; per vtrumque latine reddenda est.*

Aoristus primus.

Sing. εἴθε τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *vtinam verberauerim.*

Dual. τύψαιτον, τυψαίτην.

Plur. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τύποιμι, τύποις, τύποι, *vtinam verberauerim.*

D. τύποιτον, τυποίτην.

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum primum.

S. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *vtinam verberem.*

D. τύ-

D. τύψοιτον, τυψοίτην.

P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ, *vtinam verberem.*

D. τυποῖτον, τυποίτην.

P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

I. Sicut Latini suo optatiuo aduerbium optandi *vtinam*, præponunt; sic & Græci suo aduerbium εἴθε.

II. In primo Aoristo penultima est αι. In reliquis temporibus est οι. Futurum secundum circumflectitur, vt à secundo Aoristo differat.

Aoristus Aeolicus.

S. εἴθε τύψεια, τύψειας, τύψειε, *vtinam verberauerim.*

D. τυψείατον, τυψειάτην.

P. τυψείαμεν, τυψείατε, τυψείαν.

III. Vsitatissimus est hic Aoristus apud omnes scriptores tum Poetas, tum Oratores, præsertim in secunda & tertia singulari, & in tertia plurali.

IIII. Formari potest ab indicatiuo ἔτυψα inserto ει. Cæterum terminatione consentit.

CON-

Præſens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *ſi verberem.*
D. τύπτητον, τύπτητον.
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

I. Inflexioni ſubiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν.

Perfectum & pluſquamperfectum.

S. ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel verberauiſſem.*
D. τετύφητον, τετύφητον.
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Aoriſtus primus.

S. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberauero.*
D. τύψητον, τύψητον.
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.
D. τύπητον, τύπητον.
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

II. In ſecunda & tertia ſingulari omnium temporum eſt ῃ diphthongus impropria. In duali & plurali eſt tantum vocalis η. In prima & tertia plurali eſt ω.

DIA-

DIALECTI SVBIVNCTIVI.

OMnia tempora pluralis numeri pro ωσι faciunt Dorice ωντι, τύπτωντι, τετύφωντι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τύπτειν, *verberare*.
Perfectum & plusquamperfectum, τετυφέναι, *verberasse*.
Aoristus primus, τύψαι, *verberasse*.
Aoristus secundus, τυπεῖν, *idem*.
Futurum primum, τύψειν, *verberaturum esse*.
Futurum secundum, τυπεῖν, *idem*.

ANNOTAT.

1 *Gerundijs & supinis carent Græci, ut Hebræi ac cæteræ ferme nationes, Latinis exceptis. Eorum loco vtuntur verbis infinitiui modi, interdum cum præpositione & articulo, interdum sine his:* πορεύομαι δειπνεῖν, πονεῖν, vado cænare, laborare, *seu* cænatum, laboratum; πορεύομαι πρὸς τὸ δειπνεῖν, eo cænatum. ἐν τῷ δειπνεῖν, in cænando *vel* inter cænandum. χρόνος τοῦ δειπνεῖν, tempus cænandi. *Vide Emman. in Comment.*

DIALECTI INFINITIVI.

1 INfinitiui Dorice, τύπτεν, τύψεν, τυπέν. *Dorice item & Aeolice* τύπτην, τύψην, *vel per* η. *Nam apud Theocritum legitur,* κοσμῆν, καθεύδην.

2 *Aeoles quoque verba in αν vel εν, per αις & οις, efferunt;* γελαῖς, ridere, *pro* γελᾶν; πείναις, esurire, *pro* πεινᾶν;

περᾶν. ὑψοῖς, eleuare, pro ὑψοῦν. ὀρθοῖς, corrigere, pro ὀρθοῦν.

3 *Iones Aoristo & futuro secundo in* εῖν *interserunt* ε, τυπέειν pro τυπεῖν, βαλέειν pro βαλεῖν.

4 *Ex infinitiuis in* ειν, ουν, ναι *desinentibus, formant Attici & Dores sequentes terminationes.*

Communiter	*Attice. Dorice.*	*Ionice.*
τύπτειν,	τυπτέμεναι,	τυπτέμεν.
τύψειν,	τυψέμεναι,	τυψέμεν.
τετυφέναι,	τετυφέμεναι,	τετυφέμεν.
τετυπέναι,	τετυπέμεναι,	τετυπέμεν.
τυπεῖν,	τυπέμεναι,	τυπέμεν.
τυφθῆναι,	τυφθήμεναι,	τυφθῆμεν.
τυπῆναι,	τυπήμεναι,	τυπῆμεν.
δηλῶν,	δηλόμεναι,	δηλόμεν.
τιθέναι,	τιθέμεναι,	τιθέμεν.
θεῖναι,	θέμεναι,	θέμεν.
ἱστάναι,	ἱστάμεναι,	ἱστάμεν.
στῆναι,	στήμεναι,	στῆμεν.
διδόναι,	διδόμεναι,	διδόμεν.
δοῦναι,	δόμεναι,	δόμεν.
εἶναι,	ἔμεναι & ἔμμεναι	ἔμεν.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, *verberans.*
ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος, *qui verberauit, vel verberauerat.*

ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.

τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Aoristus secundus.

ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος, *qui verberauit.*

ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.

τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος, *idem.*

ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.

τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, *verberaturus.*

ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.

τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Futurum secundum.

ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, *idem.*

ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.

τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

I. Aoristus secundus acuitur, τυπών. secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

II. Participia masculina & neutra pertinent ad quintam, feminina ad secũdam declinationem simplicium.

QVO-

QVOMODO PARTICIPIA actiua Latine ſint reddenda.

ANNOTAT.

1 *Omne tempus apud Græcos ſuum habet participiũ, apud Latinoꝗ non item. Ideo multa, non niſi periphraſi adhibita, latine exprimere poſſumus. Vt enim præſens & imperfectum,* ὁ τύπτων, *recte interpretemur per præſens latinum*, verberans, *quod itidem imperfecti ſignificationem habet: ita etiam futurum primum & ſecundum, per futurum latinum; tamen præteritum & Aoriſtos neceſſario circumloqui debemus:* ὁ τετυφὼς, ὁ τύψας, ὁ τυπὼν, qui verberaui, vel qui verberaſti, vel qui verberauit, *per omnes caſus & perſonas, prout locus & ſententiæ ratio exigit.*

2 *Interdum ſubſtituitur nomen:* ὁ τετυφὼς, *percuſſor, verberator. Interdum & quidem frequenter atque eleganter, per participium paſſiuum vim Aoriſti & præteriti exprimimus,* τύψας λίθον εὗρον τὸ πῦρ, percuſſo lapide inueni ignem, *vel* cum lapidem percuſſi, *vel* cum percuſsiſſem lapidem, *uel alio ſimili modo.*

3 *Quorundam ſignificationem ad uerbum reddimus per participia præterita uerborum deponentium uel cõmunium,* ὁ κλέψας, ὁ κεκλοφὼς, furatus: λαλήσας, λελαληκὼς, locutus.

4 *Interpretantur nonnulli præteritum & Aoriſtos per præſens latinum. hoc licet nonnunquam fieri poſſit: haud tamen ſemper eſt licitũ: ut enim ſunt à præſenti di-*

stincta tempora; ita aliquando distinctas quoque significationes habent. Est autem participiorum creber usus apud Græcos: quodque nos non nisi longis uerborum ambagibus significamus, illud ipsi breuiter & eleganter per participium efferunt.

5 *Dialectos porro easdem admittunt participia, quas declinationes quibus declinantur. Præterea Dores & Aeoles pro* τύψας, τύψαις *dicunt.*

INDICATIVI VERBI Passiui præsens.

S. Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται, *verberor.*
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

I. Secunda persona pasiui præsentis & futuri desinit in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ. Eadem enim est in quolibet modo futuri & præsentis terminatio.

EXCEPTIONES.

1 *βούλομαι, βούλει, volo:* οἴομαι, οἴει, *puto:* ὄψομαι, ὄψει, *videbo,* ab ὄπτομαι, secundam personam ει more Attico finiunt.

2 Verba nonnulla Barytona in præsenti vel futuro habent terminationem præteriti perfecti in σαι, καυχάομαι, καυχῶμαι, *glorior,* καυχάεσαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ.

ὀδυνάο-

ὀδυνάομαι, ὀδυνάεσαι, ὀδυνᾶσαι, *cruciaris*, apud Aeschylum, & in futuro φάγομαι, φάγεσαι, *comedes*, pro φάγῃ.

DE DIALECTIS.

1 *Secunda persona singularis Ionice exit in* εαι, τύπτεαι, τυφθήσεαι, τυπήσεαι, τέτυψεαι: *formant enim Iones secundam personam a tertia, ablato* τ, τύπτεται, τύπτεαι: τυφθήσεται, τυφθήσεαι.

2 *Prima pluralis Ionice finitur in* μεσθα, τυπτόμεσθα, *inserto* σ, *idque non tantum in præsenti, sed in omnibus temporibus in* μεθα: *Aeolice in* μεθε *vel* μεσθεν: τυπτόμεθε *uel* τυπτόμεσθεν.

Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

DIALECTI.

1 *Secunda persona Ionice in* εο *desinit, à tertia* ἐτύπτετο, *ablato* τ, ἐτύπτεο.

Præteritum perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum vel fui.*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

I. Fit ab actiuo, extrema syllaba aut litera in μαι conuersa.

II. Secunda persona exit in σαι, vt κέκριμαι, *indicatus sum*, κέκρισαι, *indicatus es*. τέτυψαι, λέλεξαι. Nam ψ & ξ continent etiam σ.

III. Excipitur præteritum μέμνημαι, *memini*, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνη. Licet etiam legatur μέμνησαι.

IIII. Tertia persona exit in ται.

DE FORMATIONE
Præteriti primæ coniugationis.

I. In prima coniugatione mutatur ω actiui in μαι, φ, in β. & ob euphoniam in alterum μ. τέτυφα, τέτυμμαι: γέγραφα, γέγραμμαι.

II. In secunda & tertia singulari est π tenuis τέτυψαι, τέτυπται. Nam ψ, est πσ.

III. Secunda & tertia dualis & secunda pluralis fiunt in quauis coniugatione. Barytona, à tertia singulari, mutatis tenuibus in suas aspiratas, & αι in ον vel ε, τέτυπτε, τέτυφθον, τέτυφθε.

IIII. Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti, & verbum substantiuum εἰσί, quoties tertia singularis non desinit

finit in ται purũ, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. Cum vero ται purum fuerit; tum fit tertia pluralis sine circumlocutione interponendo ν, ante ται, νενέμηται, νενέμηνται, *distributi sunt*: κέκριται, κέκρινται, *iudicati sunt*.

DIALECTI PRÆTERITI.

1 *Ex tertijs singularibus formant Iones tertias plurales posito ante* ται *uocali* α, *& præcedentem tenuem mutando in aspiratam.*

τέτυπται,	τετύφαται,	verberati sunt.
λέλεκται,	λελέχαται,	dicti sunt.
τέτακται,	τετάχαται,	ordinati sunt.

2 *In tertia & quarta coniugatione mutatur* σ *in characteristicam præteriti medij*, πέπλησται, α πλήθω, πεπλήθαται, impleti sunt: πέφρασται α φράζω, πεφράδαται, locuti sunt: ᾖσται ab ᾄδω, ᾔδαται, cantati sunt.

3 *In quinta coniugatione tantum interponitur* α, *reliquis omnibus integris.*

ἔψαλται,	ἐψάλαται,	cantati sunt.
ἔσπαρται,	ἐσπάραται,	sati sunt.
ἔφθαρται,	ἐφθάραται ἀ φθείρω,	corrupti sunt.

4 *In sexta coniugatione ponitur* α *ante* ται *purum, & longa corripitur.*

πεφίληται,	πεφιλέαται,	amati sunt.
δεδήλωται,	δεδηλόαται,	declarati sunt.
τέθειται,	τεθέαται,	positi sunt.

Si uero sit anceps, hoc ipso censebitur breuis.

εἴρυται,	εἰρύαται,	tracti sunt.
κέκλιται,	κεκλίαται,	reclinati sunt.

5 *Quædam tamen uocalem longam uel diphthongum retinent*, δεδάλαται, diuisi sunt, βεβλήαται, iacti sunt. *Et in plusquam perfecto*, βεβλήατο. κεχολώατο, irati sunt.

EXEMPLVM PRAETERITI Passiui secundæ coniugationis.

S. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum.*
D. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
P. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

V. Formatur a voce actiua, mutando α in μαι, & χ in γ, λέλεχα, λέλεγμαι.

VI. Disyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in Attico præterito mutant ε in ο, hic repetunt suum ε. κλέπτω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι, inuenitur etiam κέκλαμμαι, *furto ablatus sum.*

VII. Quæ ρε habent cum aliqua consonante, vertunt ε in α. στρέφω, *verto*, ἔστρεφα, ἔστραμμαι, *versus sum*: τρέφω, τέθραμμαι, *nutritus sum*. sed βρέχω, *rigo*, βέβρεχα, retinet ε, βεβρεγμένος, *rigatus*.

EXEMPLVM TERTIAE coniugationis.

S. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum.*

D. πε-

D. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.

P. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

VIII. Formatur a πείθω, πέπεικα, *persuadeo*, κα vertendo in μαι, & interposito σ.

EXEMPLA QVARTAE coniugationis.

S. ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum*.

D. ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.

P. ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

S. πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus sum*.

D. πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.

P. πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

IX. Vt in actiua voce quædam verba huius coniugationis sequuntur secundam, quædam vero tertiam: ita etiam in voce pasſiua.

EXEMPLA QVINTAE coniugationis.

S. ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται, *cantatus sum*.

D. ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.

P. ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

S. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται, *satus sum*, à σπείρω.

D. ἐσπάρ-

D. ἐσπαρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.

P. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

X. Vt in actiuo præterito, ita hic seruantur immutabiles λ & ρ. Quæ vero in actiuo ν adsciscunt ad ν, aut illud omnino abiiciunt; hic idem faciunt, vt in his exemplis vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται, a νέμω, *distribuo*.

D. νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.

P. νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

XI. Sic τετέμημαι, a τέμω, *seco*: βεβρέμημαι, a βρέμω, *fremo*: δεδέμημαι, a δέμω, *ædifico*.

S. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται, a κρίνω, *iudico*.

D. κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.

P. κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

XII. Sic ἔκταμαι, ἔκτασαι, *interfectus sum*, a κτείνω: τέθυμαι, τέθυσαι, a θύνω, *feror impetu*; quæ ν præsentis abijciunt.

XIII. Interseritur autem σ in secunda & tertia duali & secunda plurali, cum tertia singularis desinit in ται purum.

XIIII. Quorum actiuum exit in γκα, illa formant passiuum in μμαι, φαίνω, *ostendo*, *appareo*, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.

XV. Attici hæc præterita formant per σμαι, μιαίνω, *maculo*, μεμίαγκα, μεμίασμαι: μολύνω,

λιαίνω, *contamino*, μεμόλυσμαι, πέφασμαι. Hinc φάσμα, *spectrum*.

EXEMPLA SEXTAE coniugationis.

S. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται, *auditus sum*.
D. ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
P. ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.
S. τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
D. τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
P. τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

XVI. Coniugatio hæc interdum habet σ in singulari, interdum non habet, vt patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non; vsus te docebit.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus eram vel fueram*.
D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

XVII. Tertia pluralis formatur a tertia singulari, interposito ν, si singularis desinat in το purum, vt supra de præterito diximus: ἐκέκειτο, ἐκέκειντο, *indicati erant*: ἐτετόξευτο, *iaculis petiti fuerant*, a τοξεύω, *iaculor*.

DIA-

DIALECTI PLVSQVAM perfecti.

E*Odem modo formant Iones & Poëtæ in hoc tempore tertias plurales, quo ſupra in præterito:* βεβλήατο *ſeu* ἐβεβλήατο, *a* βάλλω, iacio : κεχολώατο, irati ſunt, *á* χολέω, iraſcor.

Aoriſtus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus ſum.*

D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.

P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

I Formatur a tertia perſona ſingulari præteriti paſsiui mutatis αι in ην, & tenuibus in aſpiratas, aſſumptoque imperfecti augmento, τέτυπται, ἐτύφθην : λέλεκται, ἐλέχθην : πέπεισαι, ἐπείσθην. Nam σ præteriti hic quoque ſeruatur.

II. Excipe ἐσώθην, *ſeruatus ſum*, a σέσωσαι, σώζομαι, *ſeruor.*

III. At in his duobus, ἐμνήσθην, *recordatus ſum.* ἐῤῥώσθην, *conualui, confirmatus ſum*, adſciſcitur σ, cum in præterito, μέμνηται, ἔῤῥωται, non inueniatur, ἐγνώσθην, *cognitus ſum*, regulariter fit a γνόω, γνώσω ἔγνωκα, ἔγνωσμαι. Sic ἐδυνάσθην ſeu ἠδυνάσθην, *potui, valui*, a δυνάζω, ἐδυνήθην vero ſeu ἠδυνήθην, a δυνάω, δυνήσω.

Penul-

IIII. Penultima huius temporis eadem est ac perfecti ἐτύφθην.

V. Excipe εὕρημαι, εὑρέθην, *inuentus sum*: ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην, *laudatus sum*, ab ἐπαινέω. Et αἱρέομαι, *eligo, tollo*, cum compositis, καθῄρημαι, καθῃρέθην, *deiectus sum*: ἀφῄρημαι, ἀφῃρέθην, *ablatus sum*. sic ἐῤῥέθην & ἐῤῥήθην, *dictus sum*, ab εἴρημαι, ab inusitato ῥέω, *dico*. Excipitur etiam ἐτέθην a perfecto, τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.

VI. Hic quoque illa quæ in præterito ε verterant in α, suum ε repetunt, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην, *versus sum*, a στρέφω: τέθραμμαι, ἐθρέφθην, *nutritus sum*, a τρέφω.

ANNOTAT.

1 *Aoristi prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, vt εὑρέθην, ab εὕρημι, præteritum εὕρεμαι. sic ἐπῃνέθην, ab ἐπαίνημι, ἐπῄνεμαι, ἐπῄνεται. licet hoc ipsum etiam sit præteritum passiuum circumflexum, cum αἰνέω, αἰνήσω, & αἰνέσω, habeat in futuro. sic ἐχέθην,* habitus sum, *ab* ἔχεμαι, ἔχεσαι, ἔχεται.

DIALECTI AORISTI primi.

Tertia pluralis *Bœotice & Aeolice*, ἔτυφθεν, *& in Aoristo secundo*, ἔτυπεν.

2 *Verba in νω, quæ in præterito abijciebant ν, hic illud poëtice*

poëtice recipiunt, ἐκλίνθην, ἐκρίνθην, *pro* ἐκλίθην, ἐκρίθην, *a* κλίνω, inclino, *&* κρίνω, iudico, *sic in participio* ὁ κρινθεὶς, iudicatus. *Et a* πνέω, ſpiro, *quamuis non deſinat in* νω, *fit* ἐπνεύσθην. *& ſine augmento* πνεύσθην, πνευσθεὶς.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, *verberatus ſum.*

D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.

P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Formatur ab actiuo mutato ον in ην, ἔτυπον, ἐτύπην: ἔλεγον, ἐλέγην, *dictus ſum.*

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, *verberabor.*

D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatur a primo Aoriſto, ablato augmēto, ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι, *dicar:* ὠρύχθην, ὀρυχθήσομαι, *fodiar.*

Futurum ſecundum.

S. τυπήσομαι. τυπήσῃ, τυπήσεται, *verberabor.*

D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatur ab Aoriſto ſecundo ablato augmento; ἐτύπην, τυπήσομαι, ἐλέγην, λεγήσομαι, *dicar.*

Paulo

Paulo post futurum.

S. πτύψομαι, πτύψῃ, πτύψεται, *mox verberabor.*

D. πτυψόμεθον, πτύψεσθον, πτύψεσθον.

P. πτυψόμεθα, πτύψεσθε, πτύψονται.

Formatur a secunda præteriti passiui interposito ομ: τέτυψαι, πτύψομαι: λέλεξαι, λελέξομαι; κέκεισαι, κεκείσομαι: vel a secunda plusquamperfecti ablato augmento,& addito μαι: ἐτέτυψο, τετύψομαι: seruat augmentum præteriti in quouis modo.

ANNOTAT.

1 *Carent Latini hoc tempore, quod μετ' ὀλίγον μέλλων, id est, paulò post futurum Græci nominant, quo tunc vtimur, cum actionem iamiam instare significamus.* τετύψομαι, paulo post verberabor.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τύπτου, τυπτέσθω, *verberare vel verberator.*

D. τύπτεσθον, τυπτέσθων.

τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Ionice τύπτεο, *Dorice* τύπτευ, *tertia pluralis Attice,* τυπτέσθων.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυψο, τετύφθω, *verberare uel uerberatus esto.*

D. τέτυφθον, τετύφθων.

P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

I. Secunda persona huius temporis fit a secunda præteriti indicatiui, τέτυψαι, τέτυψο: γέγραψαι, γέγραψο. Vel a secunda plusquamperfecti, ablato augmento, ἐτέτυψο, τέτυψο.

II. Tertia fit a tertia duali eiusdem præteriti, τέτυφθον, τετύφθω: γέγραφθον, γεγράφθω.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω, *verberare vel verberator.*

D. τύφθητον, τυφθήτων.

P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι, τυπήτω, *verberare vel uerberator.*

D. τύπητον, τυπήτων.

P. τύπητε, τυπήτωσαν.

III. Vterque formari potest a tertia persona Indicatiui, addita syllaba θι. sed prior exit in τι propter alterum θ præcedens: τύφθητι non τύφθηθι. sic tertia singularis & reliqui numeri vtriusque per τ, non per θ, τυπήτω, τύπητον &c.

DE

DE SIGNIFICATIONE horum Temporum.

1 *Præteritum passiuum & Aoristos primos imperatiui circumloquimur per participium passiuũ verbumq. substãtiuum,* τέτυψο, τύφθητι, verberatus esto: τετύφθω, τυφθήτω, verberatus sit. *Videntur autem hæc tempora aliquando significare præsens. Vt si quis percutiendo dicat:* verberatus esto, *nihil aliud censetur dicere, quam* τύπτε, verberare, *vel* verberator tu.

2 *Sæpe significãt præteritum cum quadam concessione, & permissione,* τετύφθω, τυφθήτω, verberatus esto, *seu* verberatus sit. Quid mea? *sic* κεκοσμήσθω, ornatus sit vel esto, *quasi dicas*: Quid ad me? sit ornatus hic vel ille: *quanquam etiam futurum interdum in hac ipsa concessione significatur; vt si quis audiens alterum ornatum iri magnis honoribus, addat,* κεκοσμήσθω: ornatus sit, *nihil aliud profecto dicit, quam ornetur. Sicut & is qui dicit,* ἴλαθι, placatus esto, *futurum innuit, nempe* placeris.

3 *Interdũ significant hæc tempora futurũ, sed cum respectu ad præteritũ,* κεκοσμήσθω ὁ ἵππος, ornetur equus. κεκλείσθω πύλη, clausa sit porta. *Hæc imperatiua sunt non tantum terminatione, sed etiam sententia. hoc enim imperatur: Cura vt hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere, equum esse ornatum, portã clausam aut apertam. Vtrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione vtuntur; imperatiui sint modi, si spectes sensum, vt* περὶ μὲν τῆς οὐσίας τοσαῦτα εἰρήσθω, de substantia hæc

dicta sint;*& similia meritò dubitat Emmanuel . Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum, in imperatiuo concessionem aut permissionem significantium. Licet enim imperatiua sint, si syllabas tantum & terminationem consideremus ; non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem: Perinde enim est ac si quis diceret:* Hæc volui de substantia dicere.

4. *Non desunt viri doctissimi, qui dicant propterea hoc tempus Aoristum appellatū, quod nullis certis finibus habeat significandi rationem circunscriptam. Denique vna enallage figura posset has omnes quæstiones facile profligare.*

5. *Quando igitur in scriptore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter quam potissimum notionem subiectam habeat, ut conuenienter Latine exprimatur.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, *utinam uerberarer.*

D. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.

P. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη, *utinam uerberatus essem.*

D. τε-

D. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
P. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

ANNOTAT.

1 *Clenardus & alij quidam velle uidentur, omnia verba Barytona in optatiuo & subiunctiuo per participium & verbum substantiuum* εἰμὶ *circunscribenda esse.*
2 *Alij tamen nulla circumlocutione opus esse putant, si præteriti perfecti indicatiui modi tertiam personam non circumloquamur. quod fit si tertia singularis in* ται *purum exeat; cuius rei hoc sit exemplum a verbo,* νέμω, νενέμημαι.

S. νενεμήμην, νενεμῆο, νενεμῆτο.
D. νενεμήμεθον, νενεμῆσθον, νενεμήσθην.
P. νενεμήμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῆντο.

3 *Nā si ante* μαι *primæ personæ præteriti passiui fuerit* η, *vt in allato exemplo, conuertitur in* ῃ, *si* υ, *tunc in* υι, *si* α, *adsciscit iota; at vero iota manet integrum, sed tamen longū hic etiamsi breue fuerit in præterito Indicatiui.* θύω, festino, ruo, τέθυμαι. τεθύμην, τεθῦο, τεθῦτο: κτείνω, occido, ἔκταμαι, ἐκταίμην, ἐκταῖο, ἐκταῖτο: κρίνω, iudico, κέκριμαι, κεκρίμην, κεκρῖο, κεκρῖτο. *sic* τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
4 *Si tamen ante* μαι *ponatur diphthongus, cuius subiunctiua sit* ω, *tum circumlocutione opus est:* πέπεισμαι, πεπεισμένος εἴην, εἴης, εἴη. *Aliqui eandem adhibent periphrasin cum præteritum* υ *habet. Sed hanc exceptionem alij non admittunt, vt Renatus Guillonius, ac proinde ita coniugant præteritum uerbi* λύομαι:

λελύμην, λελῦο, λελῦτο:

Vel,

λελύμην, λελῦο, λελῦτο.

5 *Quocunque tamen modo, hæc omnia minime uidentur usitata. crebro enim Aoristi loco præteritorū usurpātur.*

Aoristus primus.

S. εἴθε τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, *utinam verberatus sim vel fuerim.*

D. τυφθείητον, τυφθειήτην.

P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυπείην, τυπείης, τυπείη, *idem.*

D. τυπείητον, τυπειήτην.

P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

I. Prima pluralis in ημεν contrahitur, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: τεθείημεν, τεθεῖμεν: θείημεν, θεῖμεν, à τίθημι, *pono.*

II. Hinc dempto μ, tertia pluralis τυφθεῖεν, τυπεῖεν, τεθεῖεν, θεῖεν, pro τυφθείησαν, τυπείησαν, τεθείησαν, θείησαν.

Futurum primum.

S. εἴθε τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, *utinam verberer.*

D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.

P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.

D. τυ-

D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.

P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulo post futurum.

S. εἴθε τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο. *vtinam mox verberer.*

D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.

P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

DIALECTI OPTATIVI.

1 *Sicut a perfecto & plusquam perfecto Indicatiui Poëtæ & Iones suas quasdam personas tertias pluralis numeri formant; ita etiam ab Optatiui passiui & medij personis tertiis singularibus suas plurales deducunt: interposito α ante το: vt in his exemplis vides:*

Personæ communes singulares.	Ionicæ plurales.
τύπτοιτο	τυπτοίατο.
τυφθήσοιτο	τυφθησοίατο.
τυπήσοιτο	τυπησοίατο.
τετύψοιτο	τετυψοίατο.
τύψαιτο	τυψαίατο.
τύποιτο	τυποίατο.
τύψοιτο	τυψοίατο.

2 *Ita etiam in indicatiuo quorundam verborum* ἕαται, sedent, *pro* ἧνται. ἧντο, ἕατο, sedebant.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, *si verberer vel verberarer.*

D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.

P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, *si verberatus sim vel essem.*

D. τετυμμένω ἦτον ἦτον,

P. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

ANNOTAT.

1 *Verba quæ, quorundam iudicio, in optatiui præterito circumlocutione non indigent; illa ne hic quidem per participium & verbum substantiuum efferuntur, vt vides in hoc paradigmate.*

S. ἐὰν νενεμῶμαι, νενεμῇ, νενεμῆται.

D. νενεμώμεθον, νενεμῆσθον, νενεμῆσθον.

P. νενεμώμεθα, νενεμῆσθε, νενεμῶνται.

2 *Id quod etiam fit in verbis circumflexis, & in verbis in* μι, *vt suo loco constabit. Sic* ἔκτημαι, ἐκτῶμαι; τέθυμαι, τεθῶμαι. *Mutant enim uocalem uel diphthongum* μαι *antecedentem in* ω *circumflexum.*

Aoristus primus.

S. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si verberatus sim vel fuerim vel ero.*

D. τυφθῆτον, τυφθῆτον.

P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.

D. τυ-

D. τυπῆτον, τυπῆτον.

P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

I. Quoniam aoristi paſsiui actiuam fere flexionem ſeu terminationem ſequuntur; merito in coniunctiuo leges actiuorum ſequuntur, niſi quod accentus in paſsiuis eſt circumflexus.

INFINITIVVS.

Præſens & imperfectum, τύπτεσθαι, *verberari*.

Perfectum & pluſquamperfectum, τετύφθαι, *verberatum eſſe vel fuiſſe*.

Aoriſtus primus, τυφθῆναι, *verberatum eſſe*.

Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι, *idem*.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberatum iri*.

Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι, *idem*.

Paulo poſt futurum, τετύψεσθαι, *mox verberatum iri*.

I. Infinitiui in σθαι formantur a ſecũda plurali Indicatiui verſo ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι. Sed in Perfecto trahitur accentus ad penultimam, τέτυφθε, τετύφθαι: κέκρισθε, κεκρίσθαι.

II. Aoriſti a tertia perſona Indicatiui addito ναι, & accentu circumflexo in penultima, ἐτύφθη, τυφθῆναι. ἐτύπη, τυπῆναι.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, *qui verberatur vel verberabatur.*
ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

ANNOTAT.

Latini carent participio passiuo præsentis temporis. propterea vno uerbo nequeunt hoc participium interpretari.

Perfectum & plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus.*
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata.*
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *verberatum.*

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus.*
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Aoristus secundus.

ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, *idem.*
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberandus.*

ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberanda.*
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberandum.*

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, *idem.*
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Paulo post futurum.

ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, *mox verberandus.*
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

I. Omnia tempora ab Indicatiuo verso μαι in μενος: sed aoristi ην in εις. Accentus perfecti in penultima, reliquorum in penultima: at aoristi acuuntur.

II. Admittunt participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

VERBVM MEDIVM.

I. VErbum medium illud dicitur, quod partim pasſiuam, partim actiuam habet terminationem. quo fit vt inter duo illa extrema, recte conſtituatur medium, quandoquidem cum vtroque aliquid commune obtinet.

II. Paſsiuam terminationem habet in præſenti & imperfecto (quæ tempora voce con-

ueniunt cum verbo paſsiuo) τύπτομαι, ἐτυπτόμην, & in duobus Aoriſtis & futuris omnium modorum: ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυποῦμαι.

III. Actiuam terminationem habet in perfecto & pluſquamperfecto omnium quoque modorum, τέτυπα, ἐτετύπειν, τέτυπε &c.

ANNOTAT.

1 *Hæc verba non dicuntur media propter ſignificationem, quaſi vbiuis, & in quolibet tempore actiue vel paſsiue, vſurpantis arbitrio, accipi poſsint, more communium apud Latinos; ſed quod ſaltem nonnulla, certe in quibuſdam temporibus vtramque ſignificationem admittant.* βιάζομαι τὸν φίλον, cogo vel violo amicum, βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, cogor vel violor ab amico, ἄγομαι, duco & ducor, γράφομαι, ſcribo & ſcribor.

2 *Præteritum autem & pluſquamperfectum* τέτυπα, ἐτετύπειν, *aut Aoriſtum* ἐτυψάμην, *aut futurum* τύψομαι, *quis paſsiue vel vſurpare vel interpretari audeat? Scio eſſe verba aliqua quæ paſſionem in præterito medio, Aoriſtis & futuris ſignificent:* τέτηκα *a* τήκω, contabui: σέσηπα *a* σήπω, computrui: πέπηγα *a* πηγνύω, concreui, coalui: μέμηνα *a* μαίνω, inſaniui: ὄλωλα, ἀπόλωλα, perij, *& ſimilia: ſed hæc & alia huius generis ſunt* αὐτοπαθητικά, *id eſt, per ſe paſsiua, ſeu per ſe paſsionem ſignificantia in quacunque verborum forma & inflexione. Quod ſi hæc ſignificationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguam; nihil obſtaret, quo*

minus

minus diceremus verba quartæ coniugationis actiuæ, verbi gratia, apud Latinos habere significationem actiuam & passiuam. Nam pereo, insanio, & alia huiusmodi, significant passionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in alijs coniugationibus: computrui, coalui, contabui, obdurui, occallui. *Imo ipsa quoque vox actiua apud Græcos, passiuæ significationis non raro fieret, cum* τήκω, *verbi gratia, absolute & intransitiue positum, nihil aliud significet in quacunque coniugatione, nisi contabescere, quod certe passio quædam est.*

3 *Quod si uerba aliqua reperiantur, quæ cum non sint* ὑποπαθῆ, *re uera tamen passiue usurpantur in aliquo ex prædictis temporibus uerbi medij, ut* διέφθορα *a* διαφθείρω, corrupi, vel corruptus sum: ἔῤῥωγα, ruptus sum: διέῤῥωγα, diruptus sum: θρέψομαι, nutriar *a* τρέφω: ἀφαιρήσομαι, tollar: ἐκοσμήσατο, ornatus est: *& similia; id per enallagen fieri putandum est. Sicut etiam apud Latinos,* mutauit, *pro* mutatus est; *quod non raro in ipso uerbo actiuo accidit apud Græcos,* μετέβαλεν, mutátus est, translatus est, *pro* μετεβλήθη.

4 *Actiua igitur significatio fere tribuenda est uerbis medijs in præteritis, Aoristis & futuris. Et actiue quoque interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.*

5 *Immo uero multa etiam passiua uoce significationem retinent actiuam, quæ deponentibus latinorum respondent, ut in Lascaris Grammatica uidere licet.*

PARA-

PARADIGMA VERBI MEDII.

I. Præſens & imperfectum omnino conueniunt cum paſsiuo, vt ſupra dictum eſt.

Perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui.*
D. τετύπατον, τετύπατον.
P. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

II. Fit a perfecto verbi actiui, ſubſtituta characteriſtica Aoriſti ſecundi actiui, in locum characteriſticæ præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπα; λέλεχα, λέλογα, *dixi*, πέπληχα, a πλήσσω, *percutio*, πέπληγα. πέφρακα, *dixi*, a φράζω, πέφραδα.

III. Sic βλάπτω, *noceo*, ἔβλαβον, βέβλαβα: καλύπτω, ἐκάλυβον, κεκάλυβα, *tego*. κρύπτω, ἔκρυβον, κέκρυβα, *abſcondo*. Seruatur enim characteriſtica Aoriſti ſecūdi actiui, vt & in his: τέθαφα a θάπτω, *ſcpelio*: ἔσκαφα a σκάπτω, *fodio*: βέβαφα, a βάπτω, *tingo*: ἔῤῥαφα a ῥάπτω, *ſuo*.

IIII. In ſexta tamen coniugatione characteriſtica huius præteriti eſt characteriſtica actiui præſentis, niſi propria aliqua mutatio interueniat, ἤκοα, ab ἀκούω, *audio*: λείω, λέλυα,

λυα, *ſoluo*: quamuis nonnunquam incidat in characteriſticam Aoriſti ſecundi, vt fit in verbo λύω.

V. In verbis primæ & ſecundæ coniugationis, quorum characteriſtica eſt φ vel χ, idem eſt medium præteritum & actiuum, cum ſint eædem figuratiuæ talium verborum in Aoriſto ſecundo, & præterito actiuo: γράφω, *ſcribo*, ἔγραφον, γέγραφα, actiuum, & medium: τρύχω, τέτρυχα, in vtroque præterito, in Aoriſto ſecundo, ἔτρυχον, *attero, abſumo*.

DE PENVLTIMA præteriti medij.

I. Penultima eadem eſt, quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

EXCEPTIONES.

1 Diſyllaba, quæ in futuro habent ε, mutant illud hic in ο, in quauis coniugatione barytona, τρέπω, *verto*, τρέψω, τέτροπα: λέγω, *dico*, λέξω, λέλογα: σπείρω, *ſero*, σπερῶ, ἔσπορα: μένω, *maneo*, μενῶ, μέμονα. Sic τέτομα à τέμνω, *ſeco, ſcindo*. τέτελα, *finiui*, & μέμηλα ſeu μέμηλα, *curaui*, formantur à τελέω & μελέω, quæ non ſunt barytona, ac proinde nihil mutant.

2 Quæ in futuro habent ει, mutant illud in οι: πείθω, πείσω, πέποιθα, *perſuadeo*. εἴδω, *ſcio*, οἶδα, *ſciui*.

3 α, præſentis ſeruatur interdum: ψάλλω, *cano*,

ἔψαλ-

ἔψαλκα, ἔψαλα. Interdum vertitur in η: θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino*.

4 Diphthongus αι præſentis, mutatur in η: φαίνω, πέφηνα, *oſtendo, appareo*. Sic δέδηα & κέκηα, a δαίω, *diuido*, & καίω, *comburo*. Sic μιαίνω, *maculo*, μεμίηνα. Neque enim valet hæc regula tantum in diſyllabis.

Pluſquamperfectum.

S. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberaueram*.
D. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
P. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Fit a perfecto τέτυπα. Vt in voce actiua.

Aoriſtus primus.

S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, *verberaui*.
D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

I. Fit ab Aoriſto primo actiuo, addito μην. ἔτυψα, ἐτυψάμην.

DIALECTI AORISTI primi.

Doriçe exit ſecunda perſona ſingularis in αο: ἐτύψαο. Et apud Syracuſanos, in α, ἐτύψα.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο, *verberaui*.
D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit

Fit ab actiuo, mutando ον in ομην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

DE CONTRACTIONIBVS quorundam temporum.

ANNOTAT.

1 *In verbis passiuis, eorumq. participijs, & in alijs quoque fit syncope, carminis vel maioris elegantiæ caussa,* στεῦται, *pro* στεύεται. στεῦτο, *pro* ἐστεύετο, *a* στεύομαι, promitto, asseuero, firmo. ἔπλετο, *pro* ἐπέλετο, erat: ἀνῶχθι, *pro* ἀνώχθητι, aperire, *& in Aoristis passiuis tertia plurali:* ἤγερθεν, *pro* ἠγέρθησαν, excitati sunt, ἐκόσμηθεν, *pro* ἐκοσμήθησαν, ornati sunt. *Sunt tamen qui velint non esse syncopen; sed dialectum Bœoticam. Bœotos enim a prima singulari in Aoristis passiuis indicatiui modi formare tertiam pluralem mutato η in ε, & accentu retracto:* ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν.

2 *Reperitur etiam syncope in participijs* ἄλμενος, *pro* ἀλλόμενος, saliens. ἄρμενος, *pro* ἀρόμενος, aptus: *quod itidem in alijs modis aliorum temporum accidit, præsertim in Aoristo primo & secundo verbi medij:* εὑρησάμην, inueni, εὑρόμην, εὑρησάμενος, εὑρόμενος· ἐπριασάμην, ἐπριάμην, emi. πριάμενος, *pro* πριασάμενος (*Nisi quis dicat hæc non esse contracta, sed legitime formari a verbo* πρίαμαι, *secundæ coniugationis verborum in* μι) γεινήσατο, γείνατο, *pro* ἐγείνατο, *seu* ἐγεινήσατο, natus est. *Sic* ἔγεντο, *pro* ἐγένετο, *ab* ἐγενόμην, natus sum.

Futu-

Futurum primum.

S. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται, *verberabo.*
D. τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
P. τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatur ab actiuo futuro primo, ω mutato in ομαι, τύψω, τύψομαι.

Futurum secundum.

S. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται, *verberabo.*
D. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
P. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

I. Fit a futuro secundo actiuo ῶ circumflexum vertendo in οῦμαι. τυπῶ, τυποῦμαι.

II. Ideo in quinta coniugatione primum quoque futurum medium circumflectitur per omnes modos, cum circumflectatur primum vocis actiuæ per omnes modos: σπέρω, σπερῶ, σπεροῦμαι, *sero*, ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

ANNOTAT.

Idem porro futurum est primum & secundum medium in verbis quintæ coniugationis per omnes modos, quando in primo futuro actiuo est α, *vel* ι, *vel* ο, κρινῶ, κρινοῦμαι, iudicabo: ψαλῶ, ψαλοῦμαι, canam: θυνῶ, θυνοῦμαι, impetu ferar. *Idcirco etiam in actiuo hæc futura voce conueniunt in omnibus modis. Nam* κρινῶ, κρινοῖμι, κρινεῖν, κρινῶν, *futura sunt prima & secunda sub eadem voce.*

III. Tria hæc futura non circumflectuntur, ἔδομαι, φάγομαι, *edam*, πίομαι, *bibam*, pro ἐδοῦμαι, φαγοῦμαι, πιοῦμαι.

DIALECTI FVTVRI.

Dores primum & secundum futurum medium vbique circumflectunt, quia etiam primum futurum actiuum circumflectunt, τυψῶ, τυψοῦμαι.

2 *In quarta coniugatione circumflectitur primum futurum medium verborum in* ίζω *polysyllaborum, quæ ex futuro Attice σ abijciunt:* βαδίζω, βαδίσω, βαδιῶ, βαδιοῦμαι, vado, *pro* βαδίσομαι.

3 *Iones dissoluunt tempora circumflexa:* τυπεῦμαι, τυπέομαι, τυπέῃ, τυπέη, *uel* τυπέεαι, τυπέεται, τυπεόμεθον, τυπέεσθον, *& sic deinceps. Sic in actiuo pro* τυπῶ, τυπέω, τυπῶν, τυπέων, ἀγγελεῦσα, nunciatura, ἀγγελέουσα.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυπε, τετυπέτω, *verberáueris.*

D. τετύπετον, τετυπέτων.

P. τετύπετε, τετυπέτωσαν.

ANNOTAT.

1 *Quid præteritum actiuum significet, diximus supra in verbo actiuo. Eadē est huius præteriti ratio, ut etiam Aoristorum.*

2 *Facilis est reliquorũ moderũ ab Indicatiuo formatio. eadem scilicet, quæ in actiua uoce atque in passiua fuit.*

Aoristus primus.

S. τύψαι, τυψάσθω, *verberato tu vel verberabis.*

D. τύψασθον, τυψάσθων.

P. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Aoristus secundus.

S. τυποῦ, τυπέσθω, *idem.*

D. τύπεσθον, τυπέσθων.

P. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *vtinam verberauerim vel verberassem.*

D. τετύποιτον, τετυποίτην.

P. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristus primus.

S. εἴθε τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *vtinam verberauerim.*

D. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.

P. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Aori-

Aoristus secundus.

S. εἴθε τυποίμην, τύποιο, τύποιτο, *idem.*

D. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Futurum primum.

S. εἴθε τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *utinam verberem.*

D. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.

P. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο, *idem.*

D. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac passiuum.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si verberauerim vel verberauissem.*

D. τετύπητον, τετύπητον.

P. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *si verberauero.*

D. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.

P. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, *idem*.
D. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
P. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum conuenit cum passiuo.
Perfectum & plusquamperfectum, τετυπέναι, *verberasse*.
Aoristus primus, τύψασθαι, *verberasse*.
Aoristus secundus, τυπέσθαι, *idem*.
Futurum primum, τύψεσθαι, *verberaturum*.
Futurum secundum, τυπεῖσθαι, *idem*.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperf. non distinguitur a passiuo.

Perfectum.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος, *qui verberauit*.
ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.

Aoristus primus.

ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, *qui verberauit*.
ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης.
τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, *idem*.

ἡ τυ-

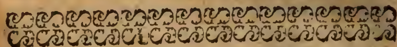
ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.
τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Futurum primum.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. *verberaturus.*
ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης.
τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.

Futurum secundum.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, *idem.*
ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης.
τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

Caput XIIII.

DE VERBIS CIRCVMFLEXIS.

Erba circumflexa dicuntur illa, quæ in vltima syllaba præsentis circumflexum habent, ex cōtractione ortum, φιλέω, φιλῶ, *amo*.

II. Tres sunt horum verborum coniugationes: Prima in έω. Secunda in αω. Tertia in οω, quæ a cōiugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsenti & imperfecto

omnium modorum & generum certo quodam modo contrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum concursus.

ANNOTAT.

Mutauimus communia illa paradigmata: πιέω, βοάω, χρυσόω, quia duo priora non sunt integra. cum Aoristo & futuro secundo, & præterito medio in omnibus modis careant. Deinde quia ægre a pueris ediscuntur, & multo difficilius pronunciantur: vt experientia & vsu quotidiano constat. Substituimus autem in illorum locum tria illa: φιλέω, amo, τιμάω, honoro, δηλόω, declaro, patefacio, *quorum duo priora omnibus temporibus perfecta sunt, & præterea multo videntur faciliora & planiora pronunciatu ob pauciores diphthōgorum & vocalium hiatus. Quamuis vero in paradigmatis omnia tempora exprimantur; non est tamen omnibus sine delectu utendum, sed ijs dumtaxat, quæ probati scriptores vsurparunt.*

PARADIGMA PRIMAE coniugationis.

Continet hæc verba sextæ coniugationis in εω, futurum, ησω, præteritum, ηκα.

INDICATIVI.

Præsens.

S. φιλέω φιλῶ, *amo*. φιλέεις φιλεῖς, φιλέει φιλεῖ;

D. φι-

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλέετον φιλεῖτον.

P. φιλέομεν φιλοῦμεν, φιλέετε φιλεῖτε, φιλέουσι φιλοῦσι.

Imperfectum.

S. ἐφίλεον ἐφίλουν, *amabam*. ἐφίλεες ἐφίλεις, ἐφίλεε ἐφίλει.

D. ἐφιλέετον εῖτον, ἐφιλεέτην είτην.

P. ἐφιλέομεν οῦμεν, ἐφιλέετε εῖτε, ἐφίλεον ἐφίλουν.

ANNOTAT.

Monosyllabis circumflexis caret hæc coniugatio in præsenti. Non enim dicimus πλῶ ῥῶ, πνῶ, χῶ, *sed* πλέω, nauigo*:* ῥέω, fluo*:* πνέω, ſpiro*:* χέω, fundo. *Neque contrahuntur in prima & tertia plurali:* πλέομεν, *non* πλοῦμεν*:* πλέουσι, *non* πλοῦσι.

Præteritum perfectum, πεφίληκα, *amaui*, vt τέτυφα.

Pluſquamperfectum, ἐπεφιλήκειν, *amaueram*, vt ἐτετύφειν.

Aoriſtus primus, ἐφίλησα, *amaui*, vt ἔτυψα.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἔφιλον, *amaui*, ἔφιλες, ἔφιλε.

D. ἐφίλετον, ἐφιλέτην.

P. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἔφιλον.

Futurum primum, φιλήσω, *amabo*, vt τύψω.

I. Quædam retinent in futuro figuratiuam

præsentis, τελέω, *perficio*, τελέσω: ἀρκέω, *sufficio*, ἀρκέσω. quod etiam fit in secunda ac tertiá coniugatione, γελάω, *rideo*, γελάσω: χαλάω, *laxo*, *remitto*, χαλάσω: ὀμόω, *iuro*, ὀμόσω. Hæc vero penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὤμοσα.

II. Quædam duplex futurum habent, αἰνέω, *laudo*, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, *voco*· κορέω, *satio*· φρονέω, *sapio*· πονέω, *laboro*· φορέω, *fero*.

III. Quando futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum actiuum & passiuum, & tempora, quæ ab illis pendent, ε retinent: τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι, ἐτελέσθην: αἰνέω, αἰνέσω, ᾔνεκα, ᾔνέθην, ἐπῃνέθην. Atque eadem est ratio verborum, quæ ex his componuntur.

Futurum secundum.

S. φιλῶ, *amabo*. φιλεῖς, φιλεῖ.
D. φιλεῖτον, φιλεῖτον.
P. φιλοῦμεν, φιλεῖτε, φιλοῦσι.

DE AORISTO ET FVTVRO secundo.

I. Aoristum secundum, futurum secũdum, & præteritum medium omnino non habet tertia coniugatio.

II. In prima vero & secunda tũ reperiuntur hæc tempora, cum thema iam cõtractum in præsenti non desinit in ω purum. Ex quo intelligimus, φιλέω, *amo*, & τιμάω, *honoro*, habere posse per omnes modos & genera, Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium; ποιέω vero & βοάω non item. Nam illa duo contracta desinunt in ω non purum; φιλῶ, τιμῶ. hæc vero desinunt in ω purum, ποιῶ βοῶ.

III. Fit autem Aoristus a præterito imperfecto, ἐφίλεον, ἔφιλον: ἐτίμαον, ἔτιμον, ablata penultima vocali.

IIII. Ab hoc legitimè formatur futurum secundum, ἔφιλον, φιλῶ: ἔτιμον, τιμῶ.

V. Monosyllaba circumflexa Aoristo secundo, & futuro secundo carent, præter duo: σχέω, σχῶ, *habeo, teneo*, (quod tamen inusitatum est in præsenti) σπάω, σπῶ, *vello, traho*. In Aoristo secundo, ἔσχον, ἔσχες ἔσχε; ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε; quamuis a σβέω, *extinguo*, alij forment etiam ἔσβον, & passiuum ἐσβην.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. φίλεε φίλει, *ama*, φιλεέτω φιλείτω.

D. φι-

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλεέτων φιλείτων.

P. φιλέετε φιλεῖτε, φιλεέτωσαν φιλείτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίληκε, *amaueris*, vt τέτυφε.

Aoristus primus, φίλησον, σάτω, *amato tu*.

Aoristus secundus, φίλε, φιλέτω, *idem*.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλέοιμι φιλοῖμι, φιλέοις φιλοῖς, φιλέοι φιλοῖ, *vtinam amarem*.

D. φιλέοιτον οῖτον, φιλεοίτην οίτην.

P. φιλέοιμεν οῖμεν, φιλέοιτε οῖτε, φιλέοιεν οῖεν.

VI. Attici & Aeoles in tribus contractorum coniugationibus proprium sibi formant tempus a prima persona iam contracta, mutando μι in ην. φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοίην. τιμάοιμι, τιμῷμι, τιμῴην. δηλόοιμι, δηλοῖμι, δηλοίην, quod vsitatissimū est, atque ita coniugatur.

S. εἴθε φιλοίην, φιλοίης, φιλοίη.

D, φιλοίητον, φιλοιήτην.

P. φιλοίημεν, φιλοίητε, φιλοίησαν.

Dores vero hoc modo formant.

S. εἴθε φιλῴην, φιλῴης, φιλῴη.

D. φιλῴητον, φιλῳήτην.

P. φιλῴημεν, φιλῴητε, φιλῴησαν.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι, *vtinam amauerim vel amauissem*.
Aor. 1. φιλήσαιμι, *vtinam amauerim*.
Aor. 2. φίλοιμι, *idem*.
Fut. 1. φιλήσοιμι, *vtinam amem*.
Fut. 2. φιλοῖμι, *idem*.
Aoristus Aeolicus, φιλήσεια, φιλήσειας.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέω φιλῶ, φιλέῃς φιλῇς, φιλέῃ φιλῇ, *si amem vel amarem*.
D. φιλέητον φιλῆτον, φιλέητον φιλῆτον.
P. φιλέωμεν ὦμεν, φιλέητε ἦτε, φιλέωσι ὦσι.
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκω, *si amauerim vel amauissem*.
Aor. 1. φιλήσω, *si amauerim*.
Aor. 2. φίλω, *idem*.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέειν, φιλεῖν, *amare*.
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληκέναι, *amauisse*.
Aor. 1. φιλῆσαι, *idem*.
Aor. 2. φιλεῖν, *idem*.
Fut. 1. φιλήσειν, *amaturum*.
Fut. 2. φιλεῖν, *idem*.

PAR-

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλέων, φιλῶν, φιλέοντος φιλοῦντος, *amans*.
φιλέουσα φιλοῦσα, φιλεούσης φιλούσης.
φιλέον φιλοῦν, φιλέοντος φιλοῦντος.
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληκὼς, πεφιληκῦα, πεφιληκὸς, *qui amauit*.
Aor. 1. φιλήσας, φιλήσασα, φιλῆσαν, *idem*.
Aor. 2. φιλῶν φιλόντος, φιλοῦσα, φιλόν, *idem*.
Fut. 1. φιλήσων, φιλήσουσα, φιλῆσον, *amaturus*.
Fut. 2. φιλῶν φιλοῦντος, φιλοῦσα, φιλοῦν, *idem*.

VERBI PASSIVI indicatiuus.

Præsens.

S. φιλέομαι φιλοῦμαι, φιλέῃ φιλῇ, φιλέεται φιλεῖται, *amor*.
D. φιλεόμεθον φιλούμεθον, φιλέεσθον εῖσθον, φιλέεσθον εῖσθον.
P. φιλεόμεθα ούμεθα, φιλέεσθε εῖσθε, φιλέονται οῦνται.

Imperfectum.

S. ἐφιλεόμην ούμην, ἐφιλέου οῦ, ἐφιλέετο εῖτο, *amabar*.

D. ἐφι-

D. ἐφιλεόμεθον ούμεθον, ἐφιλέεσθον εῖσθον, ἐφιλεέσθην είσθην.

P. ἐφιλεόμεθα ούμεθα, ἐφιλέεσθε εῖσθε, ἐφιλέοντο οῦντο.

Perfectum.

S. πεφίλημαι, πεφίλησαι, πεφίληται, *amatus sum vel fui.*

D. πεφιλήμεθον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφιλήμεθα, πεφίλησθε, πεφίληνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐπεφιλήμην, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, *amatus eram vel fueram.*

D. ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίλησθον, ἐπεφιλήσθην.

P. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίλησθε, ἐπεφίληντο.

*Aor.*1. ἐφιλήθην. *amatus sum vel fui.*

*Aor.*2. ἐφίλην, *idem.*

*Fut.*1. φιληθήσομαι, *amabor.*

*Fut.*2. φιλήσομαι, *idem.*

Paulo post futurum, πεφιλήσομαι, *paulo post amabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. φιλέε φίλει, φιλεέσθω φιλείσθω, *amare.*

D. φιλέεσθον φιλεῖσθον, φιλεέσθων φιλείσθων.

P. φιλέεσθε φιλεῖσθε, φιλεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum.

S. πεφίλησο, πεφιλήσθω, *amatus esto vel amator.*

D. πεφίλησθον, πεφιλήσθων.

P. πεφίλησθε, πεφιλήσθωσαν.

Aor. 1. φιλήθητι, φιληθήτω.

Aor. 2. φίληθι, φιλήτω, vt τύπηθι.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλεοίμην οίμην, φιλέοιο οῖο, φιλέοιτο οῖτο, *vtinam amarer.*

D. φιλεοίμεθον οίμεθον, φιλέοισθον οῖσθον, φιλεοίσθην οίσθην.

P. φιλεοίμεθα οίμεθα, φιλέοισθε οῖσθε, φιλέοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquampecfectum.

S. εἴθε πεφιλήμην, πεφιλῇο, πεφιλῇτο, *vtinam amatus sim vel fuerim essem vel fuissem.*

D. πεφιλήμεθον, πεφιλῇσθον, πεφιλήσθην

P. πεφιλήμεθα, πεφιλῇσθε, πεφιλῇντο.

Aor. 1. φιληθείην, *idem.*

Aor. 2. φιλείην, *idem.*

Fut. 1. φιληθησοίμην. *vtinam amer.*

Fut. 2. φιλησοίμην, *idem.*

Paulo post futurum, πεφιλησοίμην, *utinam mox amer*.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν φιλέωμαι ῶμαι, φιλέῃ ῇ, φιλέηται ῆται, *si amer vel amarer*.

D. φιλεώμεθον ώμεθον, φιλέησθον ῆσθον, φιλέησθον ῆσθον. (ῶν).

P. φιλεώμεθα ώμεθα, φιλέησθε ῆσθε, φιλέωνται

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν πεφιλῶμαι, πεφιλῇ, πεφιλῆται, *si amatus sim vel fuerim*.

D. πεφιλώμεθον, πεφιλῆσθον, πεφιλῆσθον.

P. πεφιλώμεθα, πεφιλῆσθε, πεφιλῶνται.

ANNOTAT.

Non circumloquimur hoc præteritum, ut neque præteritum optatiui, eo quod tertia singularis præteriti perfecti, indicatiui modi desinat in ται *purum, quod in verbis Barytonis quoque accidere diximus cap.13. cum de optatiuo uocis passiuæ ageremus:*

Aor.1. ἐὰν φιληθῶ, *si amatus fuero*.

Aor.2. ἐὰν φιλῶ, *idem*.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλέεσθαι φιλεῖσθαι, *amari*.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλῆσθαι, *amatum esse vel fuisse.*
*Aor.*1. φιληθῆναι, *idem.*
*Aor.*2. φιλῆναι, *idem.*
*Fut.*1. φιληθήσεσθαι, *amatum iri.*
*Fut.*2. φιλήσεσθαι, *idem.*
Paulo post futurum, πεφιλήσεσθαι, *mox amatum iri.*

PARTICIPIUM.

Præsens & imperfectum.

φιλεόμενος οὔμενος, φιλεομένου, ουμένου, *qui amatur vel amabatur.*
φιλεομένη ουμένη, φιλεομένης ουμένης.
φιλεόμενον οὔμενον, φιλεομένου ουμένου.
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλημένος, *amatus.*
*Aor.*1. φιληθεὶς, *idem.*
*Aor.*2. φιλεὶς, *idem.*
*Fut.*1. φιληθησόμενος, *amandus.*
*Fut.*2. φιλησόμενος, *idem.*
Paulo post futurum, πεφιλησόμενος, *mox amandus.*

VERBVM MEDIVM.

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac passiuum in omnibus modis, & participio.

Præteritum perfectum.

S. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, *amaui*.
D. πεφίλατον, πεφίλατον.
P. πεφίλαμεν, πεφίλατε, πεφίλασι,

I. Præteritum medium tum in hac tum in sequenti coniugatione deducitur ab actiuo, πεφίληκα, πέφιλα· τετέλεκα, τέτελα, a τελέω, *finio*· τετίμηκα, τέτιμα, a τιμάω, *honoro*· νενίκηκα, νένικα, a νικάω, *uinco*.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐπεφίλειν, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaueram*, vt ἐτετύπειν.

Aor. 1. ἐφιλησάμην, *amaui*.
Aor. 2. ἐφιλόμην, *idem*, vt ἐτυπόμην.
Fut. 1. φιλήσομαι, *amabo*.
Fut. 2. φιλοῦμαι, *idem*, vt τυποῦμαι:

IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum πέφιλε, *amaueris*, vt τέτυπε.

*Aor.*1. φίλησαι, φιλησάσθω, *ama*.
*Aor.*2. φιλοῦ, φιλέσθω, *idem*, vt τυποῦ, τυπέσθω.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperf. πεφίλοιμι, *utinam amauerim uel amauissem*, vt τετύποιμι.
*Aor.*1. φιλησαίμην, *idem*.
*Aor.*2. φιλοίμην, φίλοιο, φίλοιτο, *idem*.
*Fut.*1. φιλησοίμην, *utinam amem*.
*Fut.*2. φιλοίμην, φιλοῖο, φιλοῖτο, *idem*.

CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperf. ἐὰν πεφίλω, *si amauerim uel amauissem*, vt τετύπω.
*Aor.*1. ἐὰν φιλήσωμαι, *si amauerim uel amauero*.
*Aor.*2. ἐὰν φίλωμαι, *idem*.

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperf. πεφιλέναι, *amasse*.
*Aor.*1. φιλήσασθαι, *idem*.
*Aor.*2. φιλέσθαι, *idem*.
*Fut.*1. φιλήσεσθαι, *amaturum*.
*Fut.*2. φιλεῖσθαι, *idem*.

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperf. πεφιλώς, πεφιλυῖα, πεφιλός, *qui amauit*, vt τετυπώς.

Aor.

Aor. 1. φιλησάμενος, *idem*.
Aor. 2. φιλόμενος, *idem*.
Fut. 1. φιλησόμενος, *amaturus*.
Fut. 2. φιλούμενος, *idem*.

SECVNDA CONIVGATIO circumflexorum.

I. Continet verba ſextæ coniugationis in αω. Futurum ησω, & interdum ασω. Præteritum ηκα, & interdum ακα. Quædam enim retinent α characteriſticā præſentis in vtroque tempore. τιμάω, *honoro*, τιμήσω, τετίμηκα; γελάω, *rideo*, γελάσω, γεγέλακα.

II. Inueniuntur in hac coniugatione monoſyllaba contracta in prima perſona, θλάω-θλῶ, *contundo*: δράω δρῶ, *facio*: κλάω κλῶ, *frango*, & ſimilia.

INDICATIVI
Præſens.

S. τιμάω τιμῶ, τιμάεις τιμᾶς, τιμάει τιμᾶ, *honoro*.
D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμάετον τιμᾶτον.
P. τιμάομεν τιμῶμεν, τιμάετε τιμᾶτε, τιμάουσι τιμῶσι.

Imperfectum.

S. ἐτίμαον ἐτίμων, ἐτίμαες ἐτίμας, ἐτίμαε ἐτίμα, *honorabam.*

D. ἐτιμάετον ᾶτον, ἐτιμαέτην ἐτιμάτην.

P. ἐτιμάομεν ῶμεν, ἐτιμάετε ᾶτε, ἐτίμαον ἐτίμων.

Perfectum, τετίμηκα, *honoraui,* vt τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐτετιμήκειν, *honoraueram.*

Aor. 1. ἐτίμησα, *honoraui.*

Aor. 2. ἔτιμον, ἔτιμες, ἔτιμε, *idem* vt ἔτυπον.

III. Quando tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum est in prima coniugatione.

Fut. 1. τιμήσω, *honorabo.*

Fut. 2. τιμῶ, *idem.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίμαε τίμα, τιμαέτω τιμάτω, *honora.*

D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμαέτων τιμάτων.

P. τιμάετε τιμᾶτε, τιμαέτωσαν τιμάτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμηκε, *honoraueris.*

Aor. 1. τίμησον, *honora vel honoraueris.*

Aor. 2. τίμε, τιμέτω, &c. *idem.*

OPTA-

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιμάοιμι ῷμι, τιμάοις ῷς, τιμάοι ῷ, *utinam honorarem*.

D. τιμάοιτον ῷτον, τιμαοίτην ῴτην.

P. τιμάοιμεν ῷμεν, τιμάοιτε ῷτε, τιμάοιεν ῷεν.

Attice.

S. εἴθε τιμῴην, τιμῴης, τιμῴη.

D. τιμῴητον, τιμῳήτην.

P. τιμῴημεν, τιμῴητε, τιμῷησαν.

Perfectum & plusquamperfectum τετιμήκοιμι, *utinam honorauerim uel honorauissem*.

Aor. 1. τιμήσαιμι, *utinam honorauerim*.

Aor. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι, *idem*.

Fut. 1. τιμήσοιμι, *utinam honorarem*.

Fut. 2. τιμοῖμι, τιμοῖς, τιμοῖ, *idem*, ut τυποῖμι.

Aoristus Aeolicus, τιμήσεια, τιμήσειας, τιμήσειε.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιμάω τιμῶ, τιμάῃς ᾷς, τιμάῃ τιμᾷ, *si honorarem vel honorarem*.

D. τιμάητον ᾶτον, τιμάητον ᾶτον.

P. τιμάωμεν ῶμεν, τιμάητε ᾶτε, τιμάωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τετιμήκω, *si honorauerim vel honorauissem.*

Aor. 1. ἐὰν τιμήσω, *si honorauero.*

Aor. 2. ἐὰν τίμω, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιμάειν, τιμᾷν. Alij τιμαῖν, *honorare.* Elidunt enim iota ante contractionem; ideo non subscribunt illud.

Perfectum & plusquamperfectum τετιμηκέναι, *honorauisse.*

Aor. 1. τιμῆσαι, *idem.*

Aor. 2. τιμεῖν, *idem.*

Fut. 1. τιμήσειν, *honoraturum.*

Fut. 2. τιμεῖν, *idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμάων τιμῶν, τιμάοντος ῶντος, *honorans.*

τιμάουσα ῶσα, τιμαούσης ώσης.

τιμάον ῶν, τιμάοντος ῶντος.

Perfectum & plusquamperf. τετιμηκὼς, *qui honorauit.*

Aor. 1. τιμήσας, τιμήσασα, τιμῆσαν, *idem.*

Aor. 2. τιμὼν, τιμοῦσα, τιμὸν, *idem.*

Fut.

Fut. 1. τιμήσων, τιμήσουσα, τιμῆσον, *honoraturus.*
Fut. 2. τιμῶν, τιμοῦσα, τιμοῦν, *idem.*

INDICATIVI VERBI PASSIVI

Præsens.

S. τιμάομαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάεται ᾶται, *honoror.*

D. τιμαόμεθον ώμεθον, τιμάεσθον ᾶσθον, τιμάεσθον ᾶσθον.

P. τιμαόμεθα ώμεθα, τιμάεσθε ᾶσθε, τιμάονται ῶνται.

Imperfectum.

S. ἐτιμαόμην ώμην, ἐτιμάου ἐτιμῶ, ἐτιμάετο ᾶτο, *honorabar.*

D. ἐτιμαόμεθον ώμεθον, ἐτιμάεσθον ᾶσθον, ἐτιμαέσθην ἐτιμάσθην.

P. ἐτιμαόμεθα ώμεθα, ἐτιμάεσθε ᾶσθε, ἐτιμάοντο ῶντο.

Perfectum.

S. τετίμημαι, τετίμησαι, τετίμηται, *honoratus sum vel fui.*

D. τετιμήμεθον, τετίμησθον, τετίμησθον.

P. τετιμήμεθα, τετίμησθε, τετίμηνται.

Plusquamperfectum.

S. ἐτετιμήμην, ἐτετίμησο, ἐτετίμητο, *honora-*

tus eram vel fueram.

D. ἐτετιμήμεθον, ἐτετίμησθον, ἐτετιμήσθην.

P. ἐτετιμήμεθα, ἐτετίμησθε, ἐτετίμηντο.

Aor. 1. ἐτιμήθην, *honoratus sum vel fui.*

Aor. 2. ἐτίμην, *idem.*

Fut. 1. τιμήσομαι, *honorabor.*

Fut. 2. τιμήσομαι, *idem.*

Paulo post futurum, τετιμήσομαι, *mox honorabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τιμάου τιμῶ, τιμαέσθω άσθω, *honorare.*

D. τιμάεσθον ᾶσθον, τιμαέσθων άσθων.

P. τιμάεσθε ᾶσθε τιμαέσθωσαν άσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τετίμησο, τετιμήσθω, *honoratus esto,*

Aor. 1. τιμήθητι, *honorator tu vel honoraberis.*

Aor. 2. τίμηθι, τιμήτω, *idem.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιμαοίμην ῴμην, τιμάοιο ῷο, τιμάοιτο ῷτο, *utinam honorarer.*

D. τιμαοίμεθον ῴμεθον, τιμάοισθον ῷσθον, τιμαοίσθην τιμῴσθην.

P. τι-

P. τιμαοίμεθα ῴμεθα, τιμάοισθε ῷσθε, τιμάοιντο ῷντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τετιμήμην, τετιμῆο, τετιμῆτο, *utinam honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. τετιμήμεθον, τετιμῆσθον, τετιμήσθην.

P. τετιμήμεθα, τετιμῆσθε, τετιμῆντο.

Aor. 1. τιμηθείην, *idem.*

Aor. 2. τιμείην, τιμείης, τιμείη, vt τυπείην, *idem.*

Fut. 1. τιμηθησοίμην, *utinam honorer.*

Fut. 2. τιμησοίμην, *idem.*

Paulo post futurum, τετιμησοίμην, *utinam mox honorer.*

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιμάωμαι ῶμαι, τιμάῃ ᾷ, τιμάηται ᾶται, *si honorer vel honorarer.*

D. τιμαώμεθον ώμεθον, τιμάησθον ᾶσθον, τιμάησθον, ᾶσθον.

P. τιμαώμεθα ώμεθα, τιμάησθε ᾶσθε, τιμάωνται ῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετιμῶμαι, τετιμῇ, τετιμῆται, *si honoratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. τετιμώμεθον, τετιμῆσθον, τετιμῆσθον.

P. τετιμώμεθα, τετίμησθε, τετιμῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τιμηθῶ, *si honoratus ero vel fuero.*

Aor. 2. ἐὰν τιμῶ, *idem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιμάεσθαι, τιμᾶσθαι, *honorari.*

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμῆσθαι, *honoratum esse vel fuisse.*

Aor. 1. τιμηθῆναι, *idem.*

Aor. 2. τιμῆναι, *idem.*

Fut. 1. τιμηθήσεσθαι, *honoratum iri.*

Fut. 2. τιμήσεσθαι, *idem.*

Paulo post futurum, τετιμήσεσθαι, *mox honoratum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμαόμενος ώμενος, τιμαομένου ωμένου, *qui honoratur vel honorabatur.*

τιμαομένη ωμένη, τιμαομένης ωμένης.

τιμαόμενον ώμενον, τιμαομένου ωμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμημένος, *honoratus.*

Aor. 1. τιμηθεὶς, *idem.*

Aor. 2. τιμεὶς, *idem.*

Fut.

Fut. 1. τιμηθησόμενος, *honorandus*.
Fut. 2. τιμησόμενος, *idem*.
Paulo post futurum, τετιμησόμενος, *mox honorandus*.

VERBVM MEDIVM.

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est cum passiuo in omnibus modis & participio.

Præteritum perfectum.

S. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, *honoraui*.
D. τετίματον, τετίματον.
P. τετίμαμεν, τετίματε, τετίμασι.

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτετίμειν, ἐτετίμεις, ἐτετίμει, *honorauerαm*, vt ἐτετύφειν.
Aor. 1. ἐτιμησάμην, *honoraui*.
Aor. 2. ἐτιμόμην, *idem*, vt ἐτυπόμην.
Fut. 1. τιμήσομαι, *honorabo*.
Fut. 2. τιμοῦμαι, *idem*, vt τυποῦμαι.

IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τέτιμε, *honoraueris*, vt τέτυπε.

Aor.

Aor. 1. τίμησαι, *honorato tu vel honorabis*, τιμησάσθω.

Aor. 2. τιμοῦ, τιμέσθω, *idem*.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperf. τετίμοιμι *vtinam honorauerim vel honorauissem*, vt τετύποιμι.

Aor. 1. τιμησαίμην, *vtinam honorauerim*.

Aor. 2. τιμοίμην, τίμοιο, τίμοιτο, *idem*.

Fut. 1. τιμησοίμην, *vtinam honorem*.

Fut. 2. τιμοίμην, τιμοῖο, τιμοῖτο, *idem*.

CONIVNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τετίμω, *si honorauerim vel honorauissem*, vt τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν τιμήσωμαι, *si honorauero*.

Aor. 2. ἐὰν τίμωμαι, *idem*.

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμῆσθαι, *honorasse*.

Aor. 1. τιμήσασθαι, *idem*.

Aor. 2. τιμέσθαι, *idem*.

Fut. 1. τιμήσεσθαι, *honoraturum*.

Fut. 2. τιμεῖσθαι, *idem*.

PAR-

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμηκὼς, τετιμηκυῖα, τετιμηκὸς, *qui honorauit*.
Aor. 1. τιμησάμενος, *idem*.
Aor. 2. τιμόμενος, *idem*.
Fut. 1. τιμησόμενος, *honoraturus*.
Fut. 2. τιμούμενος, *idem*.

DIALECTI HVIVS coniugationis.

1 *Dores pro* τιμᾷς, τιμᾷ, *dicunt* τιμῆς, τιμῆ *per* η *vocale, sic* διψῆν, πεινῆν, *pro* διψᾷν, πεινᾷν. *Alij iota subscribunt* πεινῇν, διψῇν.

2 *Ex his transierunt quædam in linguam communem*, χρῆται *pro* χρᾶται, χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι, *a* χράομαι, vtor. ζῇ pro ζᾷ, viuit. ζῆ, viue, pro ζᾶ ex ζάε. ζήτω pro ζάτω, ex ζαέτω. viuat.

3 *Poetæ facta contractione in* α, *interserunt aliud* α: τιμάεσθε, τιμᾶσθε, τιμάασθε. μηχανάεσθαι, μηχανᾶσθαι, μηχανάασθαι, machinari: ἀγοράεσθαι, ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, concionari: μνάεσθαι, μνᾶσθαι, μνάασθαι, recordari. *Sic* τιμάει, τιμᾷ, τιμάᾳ, τιμάεται, τιμᾶται, τιμάαται: μηχανᾶται, μηχανάαται. *Et ita in cæteris quotiescunque est contractio in* α.

4 *Quando contractio facta est in* ω, *aliud* ω *interserunt*, πηδάω, πηδῶ, πηδώω, salio, salto.

5 *Si vocalis præcedens fuerit breuis, interponitur* ο. ὁράω, ὁρῶ, ὁρόω, video. *Hinc* ἀντιόωσα, *pro* ἀντιῶσα,

ab ἀπάω, occurro. ὑφόωσιν, pro ὑφῶσιν, ὑφάωσι, ab ὑφάω, texo. ἠγορόωντο, pro ἠγορῶντο, ἠγορέοντο, ab ἀγορέομαι, cōcionor. ἐπιχώωντο ibant; a στιχάομαι.

TERTIA CONIVGATIO circumflexorum.

Est hæc coniugatio verborum sextæ coniugationis in οω. Futurum ωσω, & interdum οσω. Præteritum ωκα & οκα, tum scilicet, cum futurum in οσω exit. δηλόω, δηλώσω, δεδήλωκα, declaro. ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, iuro. Præteritum medium, Aoristus secundus & futurum secundum hic penitus in omnibus generibus desiderantur.

INDICATIVI.

Præsens. Δηλόω δηλῶ, δηλόεις οῖς, δηλόει δηλοῖ, *declaro*.
D. δηλόετον οῦτον, δηλόετον οῦτον.
P. δηλόομεν οῦμεν, δηλόετε οῦτε, δηλόουσι οῦσι.

Imperfectum.

S. ἐδήλοον ἐδήλουν, ἐδήλοες ἐδήλους, ἐδήλοε ἐδήλου, *declarabam*.
D. ἐδηλόετον ἐδηλοῦτον, ἐδηλοέτην ἐδηλούτην.
P. ἐδηλόομεν οῦμεν, ἐδηλόετε οῦτε, ἐδήλοον ἐδήλουν.
Perfectum, δεδήλωκα, *declaraui*.

Plus-

Plusquamperfectum, ἐδεδηλώκειν, declaraueram.
Aor. 1. ἐδήλωσα, declaraui.
Fut. 1. δηλώσω, declarabo.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δήλοε δήλου, δηλοέτω ούτω, declara.
D. δηλόετον οῦτον, δηλοέτων ούτων.
P. δηλόετε οῦτε, δηλοέτωσαν ούτωσαν.
Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωκε, declaraueris.
Aor. 1. δήλωσον, declarato tu vel declarabis.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλόοιμι οῖμι, δηλόοις οῖς, δηλόοι οῖ, vtinam declararem.
D. δηλόοιτον οῖτον, δηλοοίτην οίτην.
P. δηλόοιμεν οῖμεν, δηλόοιτε οῖτε, δηλόοιεν οῖεν.
Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώκοιμι, vtinam declarauerim vel declarauissem.
Aor. 1. δηλώσαιμι, idem.
Fut. 1. δηλώσοιμι, vtinam declarem.

SVB-

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν δηλόω ῶ. δηλόῃς οῖς, δηλόῃ οῖ, *si declarem vel declararem.*

D. δηλόητον ῶτον, δηλόητον ῶτον.

P. δηλόωμεν ῶμεν, δηλόητε ῶτε, δηλόωσι ῶσι.

Perfectum & plusquàmperfectum, δεδηλώκω, *si declarauerim vel declarauissem.*

Aor. 1. δηλώσω, *si declarem.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόειν οῦν, *declarare.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωκέναι, *declarasse.*

Aor. 2. δηλῶσαι, *idem.*

Fut. 2. δηλώσειν, *declaraturum esse.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλόων ῶν, δηλόοντος οῦντος, *declarans.*

δηλόουσα ουσα, δηλοούσης ούσης:

δηλόον οῦν, δηλόοντος οῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωκώς. ῦα, ός, *qui declarauit.*

Aor.

*Aor.*1. δηλώσας, ασα, αν, *idem*.
*Fut.*1. δηλώσων, *declaraturus*.

VERBVM PASSIVVM.

INDICATIVI

Præsens.

S. δηλόομαι οῦμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόεται οῦται, *declaror*.
D. δηλοόμεθον ούμεθον, δηλόεσθον οῦσθον, δηλόεσθον οῦσθον.
P. δηλοόμεθα ούμεθα, δηλόεσθε οῦσθε, δηλόονται οῦνται.

Imperfectum.

S. ἐδηλοόμην ούμην, ἐδηλόου οῦ, ἐδηλόετο οῦτο, *declarabar*.
D, ἐδηλοόμεθον ούμεθον, ἐδηλόεσθον οῦσθον, ἐδηλοέσθην ούσθην.
P. ἐδηλοόμεθα ούμεθα, ἐδηλόεσθε οῦσθε, ἐδηλόοντο οῦντο.

Perfectum. δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, *declaratus sum vel fui*.
Plusquamperfectum, ἐδεδηλώμην, ἐδεδήλωσο, *declaratus eram vel fueram*.
*Aor.*1. ἐδηλώθην, *declaratus sum*.
*Fut.*1. δηλωθήσομαι, *declarabor*.
Paulo post futurũ, δεδηλώσομαι, *mox declarabor*.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δηλόου οῦ, δηλοέσθω ούσθω, *declarare.*

D. δηλόεσθον οῦσθον, δηλοέσθων ούσθων.

P. δηλόεσθε οῦσθε, δηλοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωσο, δεδηλώσθω, *declaratus sis vel fueris.*

Aor. 1. δηλώθητι, *declarator tu vel declaraberis.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δηλοοίμην οίμην, δηλόοιο οῖο, δηλόοιτο οῖτο, *utinam declararer.*

D. δηλοοίμεθον οίμεθον, δηλόοισθον οῖσθον, δηλοοίσθην λοίσθην.

P. δηλοοίμεθα οίμεθα, δηλόοισθε οῖσθε, δηλόοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε δεδηλώμην, δεδηλῷο, δεδηλῷτο, *utinā declaratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. δεδηλώμεθον, δεδηλῷσθον, δεδηλώσθην.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῷσθε, δεδηλῷντο.

Aor. 1. δηλωθείην, *idem.*

Fut. 1. δηλωθησοίμην, *utinam declarer.*

Paulo post futurum, δεδηλωσοίμην, *utinam mox declarer.*

SVB-

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν δηλόωμαι ῶμαι, δηλόῃ οῖ, δηλόηται ῶται, *si declarer vel declararer.*

D. δηλοώμεθον ώμεθον, δηλόησθον ῶσθον, δηλόησθον ῶσθον. (ῶνται.

P. δηλοώμεθα ώμεθα, δηλόησθε ῶσθε, δηλόωνται

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν δεδηλῶμαι, δεδηλᾷ, δεδηλῶται, *si declaratus sim vel fuerim, essem vel fuissem.*

D. δεδηλώμεθον, δεδηλῶσθον, δεδηλῶσθον.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλᾷσθε, δεδηλᾷνται.

Quidam volunt secundam personam esse δεδηλῇ.

Aor. I. ἐὰν δηλωθῶ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperf. δηλόεσθαι δηλοῦσθαι, *declarari.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλῶσθαι, *declaratum esse vel fuisse.*

Aor. I. δηλωθῆναι, *idem.*

Fut. I. δηλωθήσεσθαι, *declaratum iri.*

Paulo post futurum, δεδηλώσεσθαι, *mox declaratum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλοόμενος ούμενος, δηλοομένη ουμένη, *qui decla-*

ratur vel declarabatur.

δηλοομένη ουμένη, δηλοομένης ουμένης.

δηλοόμενον ούμενον, δηλοομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλωμένος, *declaratus.*

Aoristus primus, δηλωθεὶς, *idem.*

Futurum primum, δηλωθησόμενος, *declarãdus.*

Paulo post futurum, δεδηλωσόμενος, *mox declarandus.*

VERBVM MEDIVM.

Aoristus primus, ἐδηλωσάμην, *declaraui.*

Futurum primum, δηλώσομαι, *declarabo. Vtrũque per omnes modos inflectitur iuxta regulas Barytonorum.*

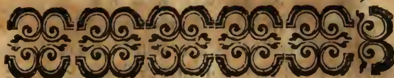
ANNOTAT.

1 *Crases igitur ita in his tribus contractorum coniugationibus fiũt. In prima ex* ε, *characteristica ante* ο, *fit* ου, ἐφίλεον, ουν. *Ante alterum* ε, *fit* ει, ἐφίλεες, εις. *Ante cæteras vocales, uel diphthongos, solum eliditur* ε, φιλέω, ῶ. έῃς, ῇς. έητον, ῆτον. έοιμι, οῖμι. έου, ου.

2 *In secunda crasis fit in* α *uel* ᾳ *nisi sequatur* ο, οι, ω, *uel* ῳ. *tunc enim fit in* ω, *uel* ῳ. *Ergo ex* α *ante* ε; & η *fit* α: ἐτίμαες, ἐτίμας. τιμάητον, ᾶτον. *Ex* α *ante* ει *uel* ῃ *fit* ᾳ: τιμάεις, ᾷς, άῃς, ᾷς. *Ex* α *ante* ω, ο, & ου, *fit* ῶ: τιμάω, ῶ. ἐτίμαον, ων. τιμάου, ῶ. *Ex* α *ante* οι, *fit* ῷ: άοιμι, ῷμι.

3 *In tertia ex* ο *ante* ω, & η, *fit in* ω: δηλόω, ῶ, δηλόητον, ῶτον. *Ex* ο *ante* ο, ε, ου, *fit in* ου, ἐδήλοον, ουν, ἐδήλοες, ους, δηλόου, οῦ. *Ex* οι, & ῃ *fit* οι: δηλόοιμι, οῖμι, όῃς, οῖς.

Caput

Caput XV.

DE VERBIS IN MI.

EX Verbis sextæ Coniugationis Barytonorum in *έω, άω, όω, ύω*, formantur verba desinentia in *μι*, ac pro numero vocalium figuratiuarum *α, ε, ο, υ*, quatuor sunt coniugationes: *θέω, τίθημι*, *pono*. *στάω, ἵστημι, sto*. *δόω, δίδωμι, do*. *δεικνύω, δείκνυμι, ostendo*.

ANNOTAT.

Deducunt Poëtæ verba in μι etiam ab aliis verbis Barytonis: *ἔχω, ἔχημι*, habeo: *φέρω, φέρημι*, fero: *βρίθω, βρίθημι*, ingrauesco, onustus sum.

II. Formantur verba in *μι* per reduplicationem: quæ duplex est. Altera propria, cum thematis consonans vel tenuis loco aspiratæ cum iota breui repetitur: *θέω, τιθέω*, *δόω, διδόω*.

III. Altera impropria, cum iota dumtaxat præfigitur: quod fit, quando thema a vo-

cali, aut στ inchoatur, στάω, ἱστάω, sto. ἕω, ἵεω.

IIII. Cæterum ω mutatur in μι, & breuis characteristica in longam, ε & α in η. θέω, τίθημι; στάω, ἵστημι. ο in ω, δόω, δίδωμι.

V. Quarta coniugatio caret reduplicatione, Idcirco ω tantum in μι conuertitur, cæteris saluis. δεικνύω, δείκνυμι. υ breue in Barytono, hic censetur longum.

VI. Reduplicatio seu propria seu impropria in solo præsenti & imperfecto per omnes tamen modos, & in ipsis quoque participijs inuenitur.

ANNOTAT.

1 *In his coniugationibus tantum habetur ratio præsentis, imperfecti & Aoristi secundi. Ac præsens quidem propriam habet inflexionem: Imperfectum & Aoristus secundus sequuntur terminationem Aoristorum Barytonorum passiuæ vocis: In reliquis temporibus seruantur leges Barytonorum & circumflexorum.*

2 *Futuro secundo & præterito medio carent, si circumflexa, a quibus fiunt, ijsdem careant.*

3 *Poëtæ non aliter agunt cum reduplicatione, atque cum verborum augmento syllabico & temporali. Modo enim addunt verbis reduplicationem, modo detrahunt. Propterea multa reperiuntur verba in μι sine ulla omnino reduplicatione, vt in prima coniugatione φιλέω,* φίλημι, amo: αἰνέω, αἴνημι, laudo: ὀνέω, *uel etiam* ὀνάω, ὄνημι, iuuo. *In secunda coniugatione* γηράω, senesco,

nescio, γήρημι: γελάω, rideo, γέλημι: νικάω, vinco, νίκημι: ἀειστάω, prandeo, ἀείστημι: κτάω pro κτείνω, occido, κτῆμι. *Hinc* κτάναι: *Aoristus secundus*, ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη. οὐτάω, οὔτημι, vulnero. *Infinitiuus* οὐτάναι. *In tertia* ἐλευθέρωμι *ab* ἐλευθερόω, libero. Δοκίμωμι *a* δοκιμόω, probo. *Quæ non tantum a Poëtis, sed ab alijs quoque subinde vsurpantur: præsertim illa quibus nihil est tritius:* ἵλημι, propitius sum: φημί, dico; γνῶμι, nosco.

4 *Interdum adhibetur quidem reduplicatio sed per* ε: θνάω *vel* θνέω, τέθνημι, morior: τλάω, τλῆμι, τέθλημι, fero, tolero: νοέω, νόημι, νενόημι, intelligo: τελέω, perficio, τέλημι, τετέλημι: *quod etiam accidit in quarta coniugatione aliquando; quæ alioquin reduplicationis expers est:* κέκλυθι, κέκλυτε, *a* κλῦμι, audio.

5 *Ipsum etiam* ἵστημι *reduplicatur nonnunquam per* ι, ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. *Hinc* ἱστάναι.

6 *In quibusdam verbis loco reduplicationis repetuntur duæ primæ literæ præsentis,* ἀλάω, erro, ἄλημι, ἀλάλημι. ἀλυκτέω, in angustias redigo, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι: ἀχέω, angor, ἄχημι, ἀκάχημι.

7 *Interdum uerba a vocali inchoata reduplicationem habent in secunda syllaba:* ὀνέω *seu* ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι, iuuo, prosum.

8 *Fit item vt reduplicatio quæ natura sua breuis est, (siue per* ι, *siue per* ε, *fiat) producatur inserto* μ: *vt* πρέω, πρῆμι, πίμπρημι comburo: πλάω *seu* πλέω, πλῆμι, πίμπλημι, impleo.

9 *Etsi autem reduplicatio plerumque tantum est in præsenti & imperfecto: quædam tamen etiam in futuro*

illam retinent. Hinc διδώσω *pro* δώσω, *&* διδρέσω *a* διδράσκω, fugio.

DIALECTI.

AEoles verborum in μι *præsentis temporis mutant* η *in* ε, *duplicato* μ: τίθημι, τίθεμμι: φίλημι, φίλεμμι. *Bœoti mutant* η *in* ει *facta reduplicatione per* ε: πεφίλειμι, πλέω, πεπλειμι, perficio, νοέω, νόημι, νενόειμι, intelligo.

PARADIGMA PRIMAE coniugationis.

I. Fit hæc coniugatio a verbis in εω, futurum in ησω. præteritum in κα, θέω, τίθημι, θήσω, τέθεικα: ἕω, ἵημι, *mitto, dimitto,* ἥσω, εἷκα.

INDICATIVI.

Præsens.

S. τίθημι, τίθης, τίθησι, *pono.*
D. τίθετον, τίθετον.
P. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, Ionice τιθέασι.
II. Tertia persona pluralis similis est datiuo plurali participij τιθέντος. τιθέντι, τιθεῖσι.
III. Sic in Barytonis τύπτουσι; & in futuro τύψουσι. Quocirca plane conueniunt cum datiuis participiorum eiusdem temporis.

DIA-

DIALECTI PRÆSENTIS.

PRo *τίθησι*, *Dores vſurpant τίθητι. ſic ἵστητι, δίδωτι, δείκνυτι, pro ἵστησι, δίδωσι, δείκνυσι.*

Imperfectum.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, *ponebam.*
D. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
P. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

IIII. Imperfectum ſingulare trium coniugationum non eſt admodum vſitatum. eius loco vtuntur Scriptores perſonis circũflexorum: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, a τιθέω: ab ἱστάω. ἵσταον, ἵστων, ἵστας, ἵστα: a διδόω, ἐδίδοον, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. In tertia plurali: ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν, *ponebant, ſtabant, dabant.*

V. In præſenti quoque reperire licet perſonas circumflexas cum reduplicatione, παρατιθεῖ, & poëtice παρτιθεῖ, a παρατιθέω, *appono*, pro παρατίθησι, διδοῖ pro δίδωσι.

DIALECTI IMPERFECTI.

I*Mperfecti tertia pluralis Dorice ἔτιθεν per ſyncopen vel per Dialectum Bœoticam pro ἐτίθεσαν, & in Aoriſto ſecundo, ἔθεν pro ἔθεσαν: ἔδον pro ἔδοσαν.*

Perfectum, τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε, *poſui*, vt τέτυφα.

VI. Habet huius verbi præteritum hoc, a

loco η, τέθεικα pro τέθηκα, more Bœotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item ἧκα ab ἴω, ἵημι, cætera habent η.

Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, ἐτεθείκεις, *posueram*, vt ἐτετύφειν.

Aor. 1. ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε, *posui*, vt ἔτυψα.

VII. Cur habeat κ sicut & ἔδωκα, diximus iam suo loco.

Aoristus secundus.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη, *posui*.

D. ἔθετον, ἐθέτην.

P. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

VIII. Fit ab imperfecto ablata reduplicatione ἐτίθην, ἔθην. Seruat hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris: ἔστην, *steti*, ἔστης, ἔστη, ἔστητον, ἐστήτην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, *cognouimus*. Excipiuntur hæc tria: ἔθην à τίθημι: ἧν ab ἵημι, *mitto*, *dimitto*: ἔδων a δίδωμι, *do*. quæ in duali & plurali corripiunt. ἔθετον, ἔδοτον, ἕτον.

Futurum primum.

Θήσω, θήσεις, θήσει, *ponam*, vt τύψω.

IX. Seruatur interdum reduplicatio in futuro τιμωρήσω, διδώσω, *vram*, *dabo*, pro ὠρήσω, δώσω.

IMPE-

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίθετι, τιθέτω, *pone*.

D. τίθετον, τιθέτων.

P. τίθετε, τιθέτωσαν.

X. Fit a prima plurali præsentis temporis mutādo μεν in θι, τίθεμεν, τίθετι, vbi τ est propter præcedentem aspiratam: ἵσταμεν, ἵσταθι, δίδομεν, δίδοθι.

XI. Hic etiam vsitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, τίθει, ἵστα, δίδου, pro τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι.

Præteritum perfectum, τέθεικε, τεθεικέτω, *posueris*.

Aoristus primus, θῆκον, θηκάτω; sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

S. θὲς, θέτω, *ponito tu vel pones*.

D. θέτον, θέτων.

P. θέτε, θέτωσαν.

ANNOTAT.

1 *Aoristus secundus exit plerunque in* θι, στῆθι, στήτω, *sed* θὲς *&* δὸς *excipiuntur: ad quorum similitudinem alia quædam formata reperies: vt* ἐνίσπες, dicito, refer, *ab* ἐνίσπω, *sed tanquam ab* ἐνίσπημι. *Sic* σχὲς, habeto, *à* σχῆμι, *quod fit ab inusitato* σχέω. *Sic* φρὲς, fer, *à* φρῆμι.

ἔρπημι. sic ἕς, mitte, *ab* ἵημι, *cum suis compositis.*

2 *Retinent quoque Aeoles & poëtæ metri causa in imperatiui præsenti vocalem longam Indicatiui. Vt in prima coniugatione:* φίληθι *pro* φίλεθι, ama, *a* φίλημι, νόηθι *pro* νόεθι, *a* νόημι, intelligo. *In secunda:* ἵληθι, propitius esto, *pro* ἵλαθι: πίμπληθι, *pro* πίμπλαθι, imple. *In tertia:* δίδωθι, *pro* δίδοθι, da.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείην, τιθείης, τιθείη, *vtinam ponerem.*
D. τιθείητον, τιθειήτην.
P. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

XII. Fit ab imperfecto Indicatiui, ablato augmento syllabico & interposita diphthõgo, quæ contineat characteristicam coniugationis ἐτίθην, τιθείην. ἵστην, ἱσταίην. ἐδίδων, διδοίην.

Perfectum & plusquamperfectum, εἴθε τεθείκοιμι, τεθείκοις, *vtinam posuerim vel posuissem.*

Aoristus primus, θήκαιμι. sed inusitatus est etiam in sequentibus modis.

Aoristus secundus.

S. εἴθε θείην, θείης, θείη, *vtinam posuerim.*
D. θείητον, θειήτην.
P. θείημεν, θείητε, θείησαν.

XIII. Fit a præsenti, ablata reduplicatione,

ne, quod hic & supra monuisse sit satis. Omnes enim Aoristi secundi formantur hoc modo.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, *si ponam vel ponerem.*

D. τιθῆτον, τιθῆτον.

P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τεθείκω, *si posuerim vel posuissem.*

Aoristus primus, ἐὰν θήκω.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ, *si posuero.*

D. θῆτον, θῆτον.

P. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

DIALECTI.

1 *Iones pro* τιθῶ *&* θῶ *dicunt* τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃ: θέω, θέῃς, θέῃ, θέητον, θέωμεν, θέητε, θέωσι.

2 *Addunt Poëtæ ad* ε *vocalem* ι *vt fiat diphthongus,* τιθείω, θείω, θείῃς, θείῃ. *Plurali* θείωμεν *&* θείομεν, ponamus. *Quæ systole Poëtis in his temporibus valde vsitata est:* βείομεν, eamus, *pro* βείωμεν, *a* βῆμι, vado. *In Coniunctiuo* βῶ, βέω, βείω.

3 *Hoc etiam fit in secunda coniugatione:* στῶ, στῇς, στῇ. *Ionice* στέω, στέῃς, στέῃ. *Poëtice* στείω, στείῃς, στείῃ, *&* *verso*

ει in

ει in η; στήω, στήῃς, στήῃ vel στῆ. Pluralis στήομεν pro στήωμεν. Sic in Barytonis tempora circumflexa in ω, τυφθῶ, τυπῶ, dissoluunt isti in έω, & poëtæ in είω; τραπῶ, versus fuero, a τρέπω, τραπέω, τραπείω, τραπείομεν, τραπείωμεν vel τραπείομεν. Atque ita quædam tempora mutant in ηω: τραπήω, τραπήῃς, τραπήῃ. Hinc φανῆ siue φανήῃ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιθέναι, *ponere*.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεικέναι, *posuisse*.

Aoristus primus, θῆκαι.

Aoristus secundus, θεῖναι, *posuisse*.

Futurum primum, θήσειν, *positurum*.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθεὶς, τιθέντος, *ponens*.

ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.

τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεικὼς, κυῖα, κός, *qui posuit*.

Aoristus primus, θήκας, θήκασα, θῆκαν.

Aoristus secundus.

ὁ θεὶς, τοῦ θέντος, *qui posuit*.

ἡ θεῖσα, τῆς θείσης.

τὸ θὲν, τοῦ θέντος.

Futu-

Futurum primum, θήσων, *positurus*, θήσουσα, θῆσον.

PARADIGMA VERBI PASSIVI.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, *ponor*.
D. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

I. Secunda persona præsentis exit in σαι, τίθεσαι, ἵστασαι: Attice τίθῃ, ἵστῃ, more barytonorum τύπτομαι, τύπτῃ.

II. Et sunt nonnulla in μι quæ communiter formant secundam personam in ῃ, κάθημαι, κάθῃ, *sedeo*: ἐπίσταμαι, *scio*, ἐπίστῃ: δύναμαι, *possum*, δύνῃ, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. quãquam hæ terminationes etiam reperiuntur.

DIALECTI.

Quædam more Attico, Ionico, & Aeolico retinent in passiua voce præsentis temporis vocalem longam Actiui: ὄνημαι, ὄνῃσαι, ὄνηται, fruor, fructum capio, *pro* ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται: κάλημαι, *pro* κάλεμαι, vocor, *cuius actiuum est* κάλημι, voco, *a* καλέω. δίζημαι, quæro, δίζῃαι, δίζηται, *pro* δίζεμαι, *a* δίζημι. *sic in*

secunda

secunda coniugatione, ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται, *pro* ὁρέομαι ab ὁρέω, video, ὄρημι.

Imperfectum.

S. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο, *ponebar.*
D. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Perfectum.

S. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται, *positus sum.*
D. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
P. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

III. Seruatur hic ει actiui. Secundum communem regulam, vt in actiuo τέθηκα, ita hic τέθημαι, dicendum erat.

Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο, *positus eram vel fueram.*

Aor. 1. ἐτέθην, ἐτέθης, *positus sum vel fui.*

IIII. Penultima Aoristi primi corripitur, à τέθειται, ἐτέθην, abiecta subiunctiua. θ quoque præteriti vertitur in tenuem τ.

V. Aoristo secundo carent verba pafsiua.

Futurum primum, τεθήσομαι, *ponar.*

Paulo post futurum, τεθείσομαι, *paulò post ponar.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίθεσο, τιθέσθω, *ponere.*

D. τί-

D. τίθεσθον, τιθέσθων.
P. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.
VI. Ablato σ fit crasis Attica τίθεσο, τίθεο, τίθου. ἵστασο, ἵσταο, ἵστω. δίδοσο, δίδοο, δίδου.
Perfectum & plusquamperfectum, τέθεισο, τεθείσθω, *positus sis vel fueris*.
Aor. I. τέθητι, τεθήτω, *ponitor vel poneris*.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, *vtinam ponerer*.
D. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
P. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, *vtinam positus fuerim vel fuissem*.
D. τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
P. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.
Aoristus primus, τεθείην, τεθείης, *idem*.
Futurum primum, τεθησοίμην, *vtinam ponar*.
Paulo post futurum, τεθεισοίμην, *vtinam mox ponar*.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, *si ponar vel ponerer*.

D. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

P. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται, *si positus fuerim vel fuißem.*

D. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.

P. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Aor. I. ἐὰν τεθῶ, τεθῇς, *si positus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι, *poni.*

Perfectum & plusquamperfectum, τεθεῖσθαι, *positum esse.*

Aor. I. τεθῆναι, *idem.*

Fut. I. τεθήσεσθαι, *positum iri.*

Paulo post futurum, τεθείσεσθαι, *mox positum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, *qui ponitur vel ponebatur.*

ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης.

τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθειμένος, τεθειμένη, τεθειμένον, *positus.*

Aor. I. τεθείς, τεθεῖσα, τεθέν, *idem.*

Fut.

Fut. I. τεθησόμενος, τεθησομένη, τεθησόμενον, *ponendus.*

Paulo post futurum, τεθείσόμενος, τεθεισομένη, τεθεισόμενον, *mox ponendus.*

VERBVM MEDIVM.

I. Præsens & imperfectum conueniunt cum passiuis. Perfectum & plusquamperfectum & futurum secundum tum demum hic quærenda sunt, cum verba circumflexa, a quibus verba in μι formantur, prædicta tempora habuerint.

II. Restant ergo tria tantum tempora, Aoristus primus, futurum primum, Aoristus secundus. Aoristus primus, ἐθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, vt ἐτυψάμην. Sed vix vllus est eius vsus, præsertim extra indicatiuum: vt supra etiam de actiuo Aoristo primo, extra indicatiuum diximus. Si quis tamen formare velit reliqua tempora, faciat id iuxta regulas Barytonorum.

Imperatiuus, θῆκαι, θηκάσθω.

Optatiuus, θηκαίμην.

Subiunctiuus, θήκωμαι.

Infinitiuus, θήκασθαι.

Participium, θηκάμενος.

Futurum primum.

In indicatiuo, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, *ponam*.

In optatiuo, θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο, *vtinam ponam*.

In infinitiuo, θήσεσθαι, *positurum*.

In participio, θησόμενος, θησομένη, θησόμενον, *positurus*.

Aoristus secundus Indicatiui.

S. ἐθέμην, ἔθου, ἔθετο, *posui*.

D. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.

P. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

III. Fit ab imperfecto passiuo, ablata reduplicatione, idque in omnibus modis, ἐτιθέμην, ἐθέμην. τίθεσο, θέσο.

Aoristus secundus Imperatiui.

S. θέσο, θέσθω, *pone vel posueris*.

D. θέσθον, θέσθων.

P. θέσθε, θέσθωσαν.

Aoristus secundus Optatiui.

S. εἴθε θείμην, θεῖο, θεῖτο, *vtinam posuerim*.

D. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.

P. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Aoristus secundus Coniunctiui.

S. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, *si posuerim vel posuero*.

D. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.

P. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Aori-

Aoristus secundus Infinitiui, θέσθαι, *ponere vel posuisse*.

Aoristus secundus participij, θέμενος, ένη, ενον, *qui posuit*.

PARADIGMA SECVNDAE coniugationis verborum in Mi.

I. Continet hæc coniugatio verba in μι, facta ex verbis in άω, futurum ήσω. Præteritnm κα, στάω, ἵστημι, στήσω, ἕστακα.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, *sisto vel statuo*.
D. ἵστατον, ἵστατον.
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

ANNOTAT.

1 *Verbum* ἵστημι, *propriè est* sisto, statuo, constituo, erigo. ἵσταμαι, *pasiiuum*, sto; *quamuis actiuum* ἔστην *&* ἕστακα, *standi quoque significationem habeat. cum igitur non habeat vnam significationem, satius visum est, nullam paradigmatis huius verbi adscribere.*

Imperfectum.

S. ἵστην, ἵστης, ἵστη.
D. ἵστατον, ἱστάτην.
P. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum.

S. ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε, *steti*, vt τέτυφα, &c.

1 Ἕστακα per α, pro ἕστηκα a futuro στήσω. Seruat autem ε asperum spiritum pręsentis. ἵστημι, ἕστακα.

Præteritum plusquamperfectum, ἑστάκειν, ἑστάκεις.

Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus secundus.

S. ἔστην, ἔστης, ἔστη.

D. ἔστητον, ἐστήτην.

S. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω, στήσεις, στήσει.

ANNOTAT.

1 *Tertia pluralis subit apud Poëtas syncopen*, ἔβαν *&* *ablato augmento* βάν, *pro* ἔβησαν, iuerunt. *sic* ἔσταν, steterunt, *pro* ἔστησαν.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἵσταθι, ἱστάτω.

D. ἵστατον, ἱστάτων.

P. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Perfectum & plusquamperf. ἕστακε, ἑστακέτω.

Aoristus primus, στῆσον, στησάτω.

Aoristus secundus.

S. στῆθι, στήτω.

D. στῆ-

D. στῆτον, στήτων.
P. στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
D. ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
P. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.
Perfectum & plusquamperf. ἑστάκοιμι, ἑστάκοις.
Aoristus primus, στήσαιμι.

Aoristus secundus.

S. εἴθε σταίην, σταίης σταίη.
D. σταίητον, σταιήτην.
P. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.
Futurum primum, στήσοιμι.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ.
D. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
P. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν ἑστάκω.
Aoristus primus, ἐὰν στήσω.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ.
D. στῆτον, στῆτον.
P. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

INFINITIVUS.

Præsens & imperfectum, ἱστάναι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστακέναι.
Aoristus primus, στῆσαι.
Aoristus secundus, στῆναι.
Futurum primum, στήσειν.

PARTICIPIUM.

Præsens & imperfectum.

ὁ ἱστὰς, ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστακὼς, ἑστακυῖα, ἑστακός.

DIALECTI.

2 ἑστακὼς *communiter, Ionicè* ἑσταὼς, *& facta crasi* ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστώς. *sic composita:* καθεστὼς, καθεστῶσα, καθεστὼς, constitutus. διεστὼς, διεστῶσα, διεστὼς, dissitus, *Scribitur ipsum quoque neutrum per* ω, *quod ex contractione veniat. Est autem proprium Ionum ex præteritis subtrahere* κ *correpta penultima.* ἕστακα, ἕσταα: μέμηκα, μέμαα, paratus sum. βέβηκα, *a* βάω *inusitato*, vado, βέβαα. *Participium* βεβαὼς. *hinc* βεβώς. *sic* μεμαὼς, μεμὼς, *a* μάω, cupio, quæro: *sic* γέγηκα, *a* γάω, nascor. γέγαα, γεγαὼς, γεγώς. *Interdum manet penultima longa*, κοτέω, irascor, κεκότηκα, κεκότηα, ὁ κεκοτηὼς, iratus: χαίρω, gaudeo, κεχάρηκα, κεχάρηα. *Hinc* κεχαρηὼς, gauisus, *à* χαίρω.

Aori-

Aoristus primus, στήσας, στήσασα, στῆσαν.

Aoristus secundus.

ὁ στάς, στάντος.
ἡ στᾶσα, στάσης.
τὸ στάν, στάντος.

Futurum primum, στήσων, στήσουσα, στῆσον.

VERBVM PASSIVVM.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
P, ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum.

S. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο.
D. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
P. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Plusquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Aoristus primus, ἑστάθην.
Futurum primum, σταθήσομαι.
Paulo post futurum, ἑστάσομαι.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἵστασο, ἱστάσθω.
D. ἵστασθον, ἱστάσθων.

P. ἵστα-

P. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Perfectum & plusquamperf. ἕστασο, ἑστάσθω.

Aoristus primus, στάθητι, σταθήτω.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.

D. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.

P. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

ANNOTAT.

3 *Secunda & tertia persona hic & in aliis coniugationibus circumflectuntur, si actiuum sit vsitatum:* τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο; διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.

4 *At si actiuum non sit in vsu; tunc est accentus in antepenultima* δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, *a* δύναμαι, possum. *Quippe actiuum* δύνημι *non est vsitatum.*

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.

D. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.

P. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Aoristus primus, σταθείην, σταθείης, σταθείη.

Futurum primum, σταθησοίμην.

Paulo post futurum, ἑστασοίμην.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστᾶται.

D. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.

P. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfe-

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.

D. ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.

P. ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

ANNOTAT.

5 *Alij præsens ita inflectunt*, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται. *Et similiter actiuum*, ἐὰν ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. *Si actiuum non sit in vsu; præsens erit proparoxytonum* ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, si possim.

Aoristus primus, ἐὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἑστᾶσθαι.

Aoristus primus, σταθῆναι.

Futurum primum, σταθήσεσθαι.

Paulo post futurum, ἑστάσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Perfectum & plusquamperfectum.

ἑσταμένος, ἑσταμένη, ἑσταμένον.

Aoristus primus, σταθείς, σταθεῖσα, σταθέν.

Futurum primum, σταθησόμενος, μένη, μενον.

Paulo post futurum, ἑστασόμενος.

VERBVM MEDIVM.

I. Tria huius verbi tempora formare licet,

Aoriſtum primum, futurum primum, Aoriſtum ſecundum.

II. Aoriſtus primus Indicatiui ſic habet; ἐστησάμην. Imperatiui, στῆσαι, στησάσθω. Optatiui, στησαίμην. Coniunctiui, στήσωμαι. Infinitiui, στήσασθαι. Participij, στησάμενος.

III. Futuri primi hæc ſunt tempora, στήσομαι. Optatiui, στησοίμην. Infinitiui, στήσεσθαι. Participij, στησόμενος.

Aoriſtus ſecundus Indicatiui.

S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.

D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην.

P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο.

IIII. Conuenit voce cum præterito pluſquamperfecto paſſiuo, licet ſpiritu differat, cum in illo ſit aſper, hic lenis. Vix eſt vſitatum hoc tempus, minime vero extra indicatiuum, στάσο, σταίμην, στῶμαι, στάσθαι, στάμενος.

PARADIGMA TERTIAE coniugationis verborum in Mi.

I. Continet hæc coniugatio verba in Mi, facta à circumflexis in οω, futurum ωσω, præteritum κα. δόω, δίδωμι, do, δώσω, δέδωκα, dedi.

INDICATIVVS

Præsens.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, do.
D. δίδοτον, δίδοτον.
P. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, Ionice, διδόασι.

Imperfectum.

S. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, dabam.
D. ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
P. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, *dedi.*
Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν, *dederam.*
Aoristus primus, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, *dedi.*

Aoristus secundus.

S. ἔδων, ἔδως, ἔδω, *dedi.*
D. ἔδοτον, ἐδότην.
P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω, δώσεις, *dabo.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδοθι, διδότω, *da.*
D. δίδοτον, διδότων.
P. δίδοτε, διδότωσαν.

Præteritum perfectum, δέδωκε, δεδωκέτω, *dederis.*
Aoristus primus, δῶκον, δωκέτω, *inusitatus.*

Aori-

Aoristus secundus.

S. δός, δότω, *da*.

D. δότον, δότων.

P. δότε, δότωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε διδοίην, διδοίης, διδοίη, *vtinam darem.*

D. διδοίητον, διδοιήτην.

P. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδώκοιμι, *vtinam dederim vel dedissem.*

Aoristus primus, δώκαιμι.

Aoristus secundus.

S. εἴθε δοίην, δοίης, δοίη, *vtinam dederim.*

D. δοίητον, δοιήτην.

P. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Atticè, δῴην, δῴης, δῴη.

Futurum primum, δώσοιμι, *vtinam dem.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ, *si dem vel darem.*

D. διδῶτον, διδῶτον.

P. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, δεδώκω, δεδώκῃς, *si dederim vel dedissem.*

Aoristus primus, ἐὰν δώκω.

Aori-

Aoristus secundus.

S. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ, *si dedero.*

D. δῶτον, δῶτον.

P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

DIALECTI HVIVS Aoristi.

1 *Tertia persona singularis Ionice* δῷσι. *Iones enim tertijs personis singularibus subiunctiuorum vocis actiuæ sæpe addunt syllabam* σι. *Quidam scribunt* δῶσι, *sine iota subscripto.*

2 *Tertia pluralis poëtice* δώωσι. *sic* γνώωσι, nouerint, à γνῶμι, *vt pro* δῶ, δῷς, δῷ, *dicatur,* δώω, δώῃς, δώῃ *&* *Ionice* δώησι.

INFINITIVVS.

Præsens, & imperfectum, διδόναι, *dare.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδωκέναι, *dedisse.*

Aoristus primus, δῶκαι.

Aoristus secundus, δοῦναι, *dedisse.*

Futurum primum, δώσειν, *daturum.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ διδοὺς, διδόντος, *qui dat vel dabat.*

ἡ διδοῦσα, διδούσης.

τὸ διδὸν, διδόντος.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδωκώς, *qui dedit*.

Aoristus primus, δώκας, δώκασα, δῶκαν.

Futurum primum, δώσων, *daturus*, δώσουσα, δῶσον.

Aoristus secundus.

ὁ δοὺς, δόντος, *qui dedit*.
ἡ δοῦσα, δούσης.
τὸ δόν, δόντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens.

S. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *tribuor*.
D. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
P. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

ANNOTAT.

1 *Passiua significatio huius verbi explicari potest, partim per verbum* tribuor, *partim per tempora passiua verbi* do, *vbi tamen illa habet*.

Imperfectum.

S. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο, *dabar*.
D. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
P. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, *datus sum*.

Plusquamperfectum, ἐδιδόμην, *datus eram*.

Aori-

Aoristus primus, ἐδόθην, *datus sum*.
Futurum primum, δοθήσομαι, *dabor*.
Paulo post futurum, δεδόσομαι, *mox dabor*.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδοσο, διδόσθω, *dare*.
D. δίδοσθον, διδόσθων.
P. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. δέδοσο, δεδόσθω, *datus sis vel fueris*.
D. δέδοσθον, δεδόσθων.
P. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.
Aor. 1. δόθητι, δοθήτω, *dare, vel dator*.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, *vtinam darer*.
D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.
Perfectum & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, *vtinam datus fuerim vel fuissem*.
Aoristus primus, εἴθε δοθείην, δοθείης, δοθείη, *vtinam datus fuerim*.
Futurum primum, εἴθε δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, *vtinam darer*.

Paulo post futurum, εἴθε δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, *vtinam mox darer.*

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, *si darer.*

D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.

P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum & plusquamperf. δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, *si datus fuerim vel fuissem.*

Aor. 1. ἐὰν δοθῶ, ῇς, ῇ, *si datus fuero.*

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δίδοσθαι, *dari.*

Perfectum & plusquamperfectum, δεδόσθαι, *datum esse.*

Aor. 1. δοθῆναι, *datum esse.*

Fut. 1. δοθήσεσθαι, *datum iri.*

Paulo post futurum, δεδόσεσθαι, *mox datum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον, *qui datur vel dabatur.*

Perfectum & plusquamperf. ὁ δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον, *datus.*

Aor. 1. ὁ δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθὲν, *idem.*

Fut. 1. ὁ δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον, *dandus.*

Paulo post futurum, δεδοσόμενος, mox dandus.

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus.
Aoristus verò secundus sic inflectitur.

INDICATIVVS.

S. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο, *dedi*.
D. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
P. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVVS.

S. δόσο, δόσθω, *dederis*.
D. δόσθον, δόσθων.
P. δόσθε, δόσθωσαν.

OPTATIVVS.

S. εἴθε δοίμην, δοῖο, δοῖτο, *utinam dederim*.
D. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
P. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, *si dedero*.
D. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
P. δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δεδωκέναι, *dedisse*.

Participium, ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκὸς, *qui dedit*.

Futurum primum per omnes modos, δώσομαι, *dabo*, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

PARADIGMA QVARTAE coniugationis verborum in Mi.

Continet hæc coniugatio verba in Mi, facta a circumflexis in νω: δεικνύω, δείκνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens.

S. δείκνυμι, δείκνυς, δείκνυσι, *ostendo*.
D. δείκνυτον, δείκνυτον.
P. δείκνυμεν, δείκνυτε, δεικνῦσι.

Imperfectum.

S. ἐδείκνυν, ἐδείκνυς, ἐδείκνυ, *ostendebam*.
D. ἐδείκνυτον, ἐδεικνύτην.
P. ἐδείκνυμεν, ἐδείκνυτε, ἐδείκνυσαν.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυθι, δεικνύτω, *ostende*.

D. δεί-

D. δείνυτον, δεικνύτων.
P. δείκνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δεικνύναι, *ostendere*.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ δεικνὺς, τοῦ δεικνύντος, *ostendens*.
ἡ δεικνῦσα, τῆς δεικνύσης.
τὸ δεικνὺν, τοῦ δεικνύντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens.

S. δείκνυμαι, δείκνυσαι, δείκνυται, *ostendor*.
D. δεικνύμεθον, δείκνυσθον, δείκνυσθον.
P. δεικνύμεθα, δείκνυσθε, δείκνυνται.

Imperfectum.

S. ἐδεικνύμην, ἐδείκνυσο, ἐδείκνυτο, *ostendebar*.
D. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυσθον, ἐδεικνύσθην.
P. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυσθε, ἐδείκνυντο.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δείκνυσο, δεικνύσθω, *ostendere*.

D. δείκνυσθον, δεικνύσθων.
P. δείκνυσθε, δεικνύσθωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δείκνυσθαι, *ostendi.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἡ δεικνυμένη, τὸ δεικνύμενον, *qui ostenditur, vel ostendebatur.*

Reliquis temporibus carent verba polysyllaba huius coniugationis. Disyllaba verò futurum & Aoristum secundum habent, κλῦμι, *audio*, κλύσω, ἔκλυν. δῦμι, *subeo, ingredior*, δύσω, ἔδυν. Possunt tamen pleraque, & præcipuè polysyllaba in Mi, defectum hunc temporum aliunde resarcire, vt δείκνυμι a δεικνύω vel δείκω, futurum, δείξω, Aoristus primus, ἔδειξα. Sic ζεύγνυμι, *iungo*, a ζευγνύω, ζεύγω, futurum, ζεύξω. Aoristus primus, ἔζευξα, Aoristus secundus, ἔζυγον.

Caput

Caput XVI.

DE MODO POTENTIALI ET CONCESSIVO seu Permiſsiuo.

Ræter modos verborum hactenus explicatos, vſurpantur tum a Græcis tum a Latinis modus potentialis, & permiſſiuus, ſeu conceſsiuus, qui multum elegantiæ ornatuſq. orationi conciliant, vt intelligere licet ex ijs, quæ de his modis fusè & erudite diſputat Emmanuel in ſua Grammatica, in ſcholijs primæ coniugationis. Licet autem voce & ſyllabis verba horum modorum non diſcrepent a verbis indicatiui: vel optatiui, vel ſubiunctiui: vt amem, amarem, amauerim, amauiſſem: *ſenſu tamen & vi multum diſcrepant, vt planum ſit ijs locis ueterum ſcriptorum, quos magno numero profert Emmanuel.*

2 *Cæterum quoniam iſti modi apud Græcos vſitatiſſimi ſunt, & in quouis ſcriptore frequentiſsime occurrunt; hic, explicatis iam alijs modis, breuiter natura illorum declaranda videtur, ducto initio à modo potentiali, quem ita nominant, quod potentiam, &, vt Priſcianus lib. 18. loquitur, poſsibilitatem ſignificet. ſolet.*

enim explicari verbo Possum, *apud Latinos & Græcos.* *Vt:* Quis Martem tunica tectum adamantina dignè scripserit? *id est,* scribere possit *vel* poterit. *Sic Græce:* τίς Ἄρην ἀδαμάντινον χιτῶνα ἠμφιεσμένον ἀξίως γέγραφεν ἄν; *hoc est,* γράφειν δύναιτο, ἢ δύνήσεται.

3 *Vtuntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium ferè aliorum modorum, siue potentia, siue dubitatio significetur, adhibita particula* ἄν & ἆρα: *quamuis hac rarius, & ferè tantùm in dubitatione: constatque his temporibus præsenti, imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, Aoristo, & futuro.*

POTENTIALIS MODI tempus Præsens, & Imperfectum.

1 τύπτοιμι, verberem *vel* verberarem, *id est,* verberare possim, si velim.

τύπτοιμι ἂν τὸν παῖδα, εἰ θέλω.

εὐχοίμην ἄν, optem, *id est,* optare possim, optare velim. *Sic Virgil 2. Æneid.*

Quis cladem illius noctis, quis funera fando,
Explicet? aut possit lachrymis æquare labores?

τίς τοὺς φόνους τῆς νυκτὸς ἐκείνης καταριθμήσειεν ἄν, καὶ δύναιτο τοὺς πόνους ἐξισώσειεν ἢ ἐξισοῦν δύναιτο;

2 *In his locis verba hæc præsens tempus modi potentialis significant, vel etiam imperfectum, vt apud Isocratem ad Demon.* τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν εὔξαιο περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σεαυτοῦ παῖδας, talis esto in parentes, quales optas vel optares tuos in te esse liberos.

Neque

3 *Neque tantum præsenti optatiui vel Aoristo Aeolico, vel Aoristo medio vtuntur pro præsenti & imperfecto modi potentialis, sed etiam aliis, vt Aoristo secundo,* οὐ καταθείην ἂν τοῦτο τὸ ἀγγεῖον, non deponam, vel non deponerem hoc vas.

4 *Item imperfecto vel Aoristo indicatiui, & quidem longe frequentissime atque elegantissime.* οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, Non dicerem hoc. ὧν οὐδὲν ἂν ἔπραξαν. *Quorum nihil fecissent.*

5 *Præterea coniunctiuo,* καλὸν ἂν ᾖ, pulchrum sit.

6 *Ad hæc futuro optatiui,* τί πράξοι ἂν ἐννοεῖν ἤρξατο, quid ageret, cogitare cœpit.

7 *Denique Aoristo indicatiui,* τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν; Quis tam agrestis est, qui hoc facere possit.

8 *Dubitationem vero significat modus hic in his locis. Virgilius* 1. *Aeneid.* O quam te memorem virgo, namque haud tibi vultus mortalis. Memorem, *præsens modi potentialis exprimitur Græcè,* εἴπωμι ἄρα. Eloquar an sileam? εἴπωμι ἢ ἄρα σιωπήσω; *vbi vides indicatiui futurum adhibitum, vt & in hoc, præsens:* λέγει ἄρα, *diceret, Virgil.* 6. Quem socium exanimem vates, quod corpus humādum, Diceret. *quamuis etiam per optatiuum exprimi possit:* λέγοι ἄρα.

9 *Præteritum perfectum & plusquamperfectum modi potentialis est* τετύφοιμι, verberauerim *vel* verberauissem. *Vtuntur etiam pro hoc tempore tum communibus Aoristis, tum Aeolico. Si quis Virgilianum illud Aeneid.* 9.

Vnus homo & veſtris o ciues vndique ſeptus
Aggeribus, tantas ſtrages impune per vrbem
Ediderit? Iuuenum primos tot miſerit orco?

Græce exprimere veiit, Aoriſtis tum communibus tum Aeolico vti licebit: εἷς ἀνὴρ καὶ τοῖς τείχεσιν ἡμῶν κεκλεισμένος, ὦ πολῖται, τοσοῦτον ὄλεθρον καὶ τοσαύτας σφαγὰς ἀδεῶς ἐν τῇ πόλει ἐξαπεργάσαιτο, καὶ πρώτους τῆς νεότητος εἰς ᾅδου καταπέμψαιτο, ἢ καταβάλοιτο; *vel præterito*: οὗτοσὶ τὴν μητέρα τετυφὼς ἂν εἴη; *vel ſine periphraſi*. τετύφοι: Hiccine matrem verberauerit?

10 *Pluſquamperfectum ſæpe exprimunt per Aoriſtos indicatiui*, ἐδίδαξα ἢ ἐδιδαξάμην ἄν, εἰ μαθεῖν ἠθέλησας, docuiſſem, *id eſt*, docere potuiſſem, *ſi diſcere voluiſſes*, ἔδωκεν ἂν τὸ γέρας τῷ ξένῳ. Dediſſet vtique munus hoſpiti. V*el etiam per imperfectum*, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀντιπαρατάττεσθαι. Non potuiſſem reſiſtere. *Vel pluſquamperfectum*: ἠκηκόειν ἂν νέον ἀκρόαμα ἢ νέου ἀκροάματος, εἰ παρεγενόμην, Audiuiſſem nouũ acroama ſi adfuiſſem. *Idem faciunt Latini interdum*. *Horatius*: Me truncus illapſus cerebro ſuſtulerat, *pro*, ſuſtuliſſet, *id eſt*, tollere potuiſſet. εἵλετο ἄν. *Et Quintil.* Excæcaueram, *pro*, excæcauiſſem, *dixit*.

11 *Dubitatio per pluſquamperfectum cum particula* ἄρα *exprimitur*. ἠρώτων εἰ ὁ ἀδελφὸς ἐν τῷ νυκτερινῷ συνεδρίῳ ἐγεγόνει ἄρα, Quærebam num frater in nocturno conuentu fuiſſet.

12 *Futurum modi huius eſt* τύψοιμι, verberauerim, οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο, Nõ crediderim hoc. οὐκ ἂν τύψοιμι τὸν εὐεργέτην, Nõ verberauerim bene de me meritum.

tum. *Recte tamen vsurpabimus quoque Aoristos pro hoc tempore, cum & ipsi sæpe futurum significent, vt suo loco docuimus. Et hæc de modo potentiali.*

1 *Modi permissiui seu concessiui præsens & imperfectum,* τύπτοιμι *vel* τύπτω, τύπτῃς, verberem *vel* verberarem. ὄλοιτο, pereat. οὐδὲν ἀλεγίζω, οὐδὲν μέλει μοι, Nihil laboro. vapulet. non prohibeo, τύπτοιτο, οὐ κωλύω, οὐδὲν πρὸς ἐμέ. *In imperfecto vix fingi potest exemplum, vbi mera sit & pura concessio siue permissio sine admista potentia; vt si dicas* ὄλοιτο ἄν, periret. οὐκ ἀλγήσω, non dolebo. *Habet tamen admistum hoc tempus concessionem, ratione cuius ad hoc tempus huius modi spectare potest, hoc scilicet sensu;* perire posset, esto, quid tum?

2 *Præteritum perfectum & plusquamperfectum,* τετύφοιμι, verberauerim *vel* verberauissem. *Possumus pro his temporibus vti optatiuo, & plusquamperfecto indicatiui,* τύψαιμι, τυψαίμην ἄν, verberauerim, τύψειεν ἄν, verberauerit quid tum? sit ita? ἐτετύφειν ἂν τὸν κακοῦργον. percussissem facinorosum. *Spectat huc illud Virgilij 4. Aeneid. Verum anceps pugnæ fuerat fortuna; fuisset.* εἴη ἄρα, ἐγρήγορει ἄρα.

3 *Futurum est* τύψοιμι, verberauero *vel* verberauerim. οὐκ ἀσφαλὲς ἐλθεῖν τὸν δοῦλον, ἵνα μὴ τυφθῇ ὑπ' ἐμοῦ. Non tutum est venire seruum, ne verberetur à me. ἐλθέτω, veniat. τύψοιμι ἂν αὐτὸν, verberauero illum. *quid tum postea? Pro concessione valde frequens est imperatiui vsus, vt supra in imperatiuo monuimus.*

4 *Omittitur autem interdum* ἄν, *cum in modo potentiali,*

tiali, tum in permissiuo, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. Processisset res vsque ad manus. *Vbi* ἂν *subintelligitur. Neque tamen vbicunque reperitur particula* ἂν*, ibi uel concessionem, vel potentiam significat: alia enim multa officia habet & munia, ut in Syntaxi explicabitur. Vsus vero sum in his modis declarandis, exemplis iis, quibus tota vis horum modorum, quorum tantus est vsus & decor in oratione, potissimum declarari videbatur. Diligentium præceptorum erit ea, quæ hic dicta sunt, & alia, quæ prætermissa, in explicatione Græcorum librorum iuuentuti sedulò demonstrare. Id quod facile erit, perlectis prius etiam illis, quæ de his modis accurate tradit Emmanuel: & quæ de particula* ἂν *doctè scribit Matthæus Deuarius in libro de particulis linguæ Græcæ cap. 3.*

5 *Illud ad extremum sedulo obseruetur, Græcos non esse tam religiosos in obseruandis verbi actiui & passiui discriminibus & diuersis significationibus, quam Latinos. Sæpe enim verbum passiuum accipiunt actiue; & contra verbum actiuum sæpe accipiunt passiue:* μετέβαλεν, μεταβαλὼν, καθεστῶται, ἥλων, ἑάλων, ἁλοὺς, ἁλῶναι, ab ἁλῶμαι, capior.

Caput

Caput XVII.

DE VERBALIBVS.

Vnc tandem explicatis omnibus verbis, eorumq. temporibus, dicendum est de nominibus verbalibus sic appellatis, quod a verbis formentur. a quibus autem & quomodo; sic habeto.

II. A prima persona perfecti actiui, fiunt finita in μα, μος, μων, ablato augmento, & μαι in μα, vel μος, vel μων converso: πράττω, πράξω, πέπραξα, πέπραγμαι, *facio*. πρᾶγμα, *res*. ἔψαλμαι, a ψάλλω, *cano*, ψαλμὸς, *Psalmus*, μέμνημαι, *memini*, μνήμων, *memor*. νενόημαι a νοέω, *intelligo*, νοήμων, *intelligens*.

ANNOTAT.

1 *Solent tum in hac, tum in aliis personis nonnullæ interdum literæ, quæ* μαι *antecedunt, vel omnino abiici, vel in alias mutari. Non enim ab* ἔσπαρμαι, satus sum, σπάρμα *deducitur, sed* σπέρμα, semen. *Neque a* τέθεμαι, θῆμα, *sed* θέμα; *neque a secunda,* τέθεσαι, θῆσις;

sed

ſed θέσις. Neque a tertia, τέθειται, θεῖτης, ſed θέτης, poſitor. *Sic ab eodem diuerſo reſpectu ad præteritum, fit ἀνάθεμα,* deuotus diris, *ſeu κατάρατος, & ἀνάθημα,* donum in loco ſacro ſuſpenſum: *Illud a præterito ἀνατέθειμαι, ablato iota, ex ει: hoc quaſi ab ἀνατέθημαι, quod eſt regulare præteritum, niſi Bœoticum illud præualuiſſet. Sic σχῆμα,* figura, habitus, *fit ab ἔσχημαι, σχέσις uero ab ἔσχεμαι, ἔσχεσαι.*

III. A ſecunda perſona præteriti paſsiui formantur verbalia in ις, λέλεγμαι, λέλεξαι, λέξις, *dictio.*

Et in ία, ſed fere cum particulis α, ευ, δυς, κέκρισαι, ἀκρισία, *iudicandi imperitia, τέταξαι, ἀταξία, confuſio, πέπραξαι, εὐπραξία, felicitas, δυσπραξία, infelicitas.* Et ſine his particulis; φλέγμανσις, φλεγμασία, *inflammatio,* a φλεγμαίνω, *inflammo, ξήρανσις, arefactio, ξηρασία,* a *ξηραίνω, arefacio, exſicco. ὕγρανσις,* & ὑγρασία, *humectatio,* ab ὑγραίνω, *humecto.*

IIII. A tertia perſona verbalia in της, τος, κος, τωρ, τηρ, τηριον, τρον, πεποίημαι, ποίημα, *poëma, πεποίησαι, ποίησις, poëſis, πεποίηται, ποιητὴς, poëta.* ἔφθαρμαι, a φθείρω, *corruptus ſum, ἔφθαρται, φθαρτὸς, corruptioni obnoxius.* Hinc φθαρτικός. ſic διάλεκτος, διαλεκτικός, *κεχάρακται,* a *χαράττω, inſculpo, ſigno, χαρακτὴρ, nota, inſigne. κέκτηται,* a *κτάομαι, poſsideo, κτήτωρ, poſſeſſor,*

ſeſſor, ἔκτισαι, *creatus eſt*, a κτίζομαι, κτίστωρ, *creator*. πέπωται a πόω, ſeu πίνω, *poto*, ποτήριον, *poculum*. δεδίδακται, a διδάσκω, *doceo*, δίδακτρον, *merces docendi*.

V. Formantur etiam ab hac perſona verbalia in τέον: τέτυπται, τυπτέον, *verberandum eſt*; γέγραπται, γραπτέον, *ſcribendum eſt*, quæ ſi tribus generibus varientur, loco gerundiuorum erunt: ὁ τυπτέος, γραπτέος, *verberandus*, *ſcribendus*, ἡ τυπτέα, γραπτέα, *verberanda*, *ſcribenda*, τὸ τυπτέον, γραπτέον, *verberandum*, *ſcribendum*.

VI. Formantur præterea a verbalibus primæ perſonæ alia in κός: vt μνήμων, *memor*, μνημονικὸς, ἁμάρτημα μνημονικὸν, *lapſus memoria*. πρᾶγμα, *res*, *negotium*. πραγματικὸς, *negotioſus*, γράμμα, *litera*, γραμματικὸς, & ſimilia.

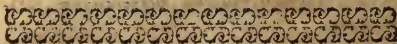
VII. A præterito medio deducuntur verbalia maſculina in ος: λέγω, *dico*, λέλογα, λόγος, *oratio*, τέμνω, *ſeco*, τέτομα, τόμος, *ſectio*, & in ευς, τίκτω, τέτοκα, *genui*, *peperi*, τοκεὺς, *genitor*, *parens*. Sic γέγονα, γονεὺς, *parens*.

VIII. Item feminina in η, τρέπω, *verto*, τέτροπα. Inde fit non tantum τρόπος, ſed & τροπὴ, *verſio*, *conuerſio*. Sic τρέφω, *nutrio*, τέτροφα, τροφή.

τροφή, alimentum. τροφός, nutrix, φεύγω, fugio, πέφευγα, φυγή, fuga.

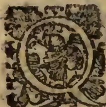
ANNOTAT.

2 *Formant nonnulli a præsenti quoque uerbalia: βασιλεύω,* regno, *βασιλεία,* regnum; *δουλεύω,* seruio, *δουλεία,* seruitus. *Verum hæc & similia æque commode formari possunt aliunde, ut suo loco dictum est. Plurimum porro ad copiam uerborum conducit, præcepta hæc formandi uerbalia in promptu habere: Vix enim ullum uerbum inuenies, quod saltem unum tibi uerbale ab aliquo tempore non suppeditet.*

Caput XVIII.

DE VERBIS ANOMALIS ET DEFECTIVIS IN Ω.

Vodnam sit inter hæc duo uerborum genera discrimen, notum est ex Grammatica Latina. Nam defectiuum illud dicitur, quod aliquibus personis uel temporibus caret. Anomalum proprie illud est, quod cum fere coniugetur per omnia tempora, non tamen coniugatur æqualiter: cum a varijs uerbis, ueluti subsidium petat, ut omnia sua tempora expleat; sicut fero, *apud Latinos & Græcos. Nos hic omnia*

huius

huius classis verba, anomalorum nomine complectemur, siue proprie sint anomala, siue impersonalia, siue defectiua, siue vtrumque simul.

2 *Anomalorum igitur duo sunt genera, quædam in ω, quædam vero in μι: sub quibus etiam intelligi volo impersonalia. quorum non est vna terminatio, sed varia.*

3 *De Anomalis in μι agemus capite sequenti. Nunc de prioribus: in quorum numero ponimus illa omnia verba, quæ præsens & imperfectum habent; reliqua verò tempora vel omnino non habent, vel aliunde mutuantur. quo fit, vt nunquam regulariter vltra imperfectum coniugentur.*

4 *Ex quibus primum occurrunt verba in άνω & άνομαι:* λαμβάνω, accipio: λαγχάνω, sortior: λανθάνω, lateo: μανθάνω, disco: τυγχάνω, inuenio: αἰσθάνομαι, sentio: *quæ omnia deriuata sunt, & partim quidem fiunt a verbis inusitatis circumflexis in έω & έομαι, mutato ε in α, & interposito ν,* τυχέω, τυγχάνω: αὐξέω, αὐξάνω, augeo, cresco: ἁμαρτέω, ἁμαρτάνω, pecco: βλαστέω, βλαστάνω, germino: αἰσθέομαι, αἰσθάνομαι, sentio: ἀπεχθέομαι, ἀπεχθάνομαι, inuisus sum. *Hæc autem verba accipiunt sua tempora omnia præter præsens & imperfectum a suis primitiuis:* βλαστάνω, ἔβλαστον, βλαστήσω, ἐβλάστηκα: αὐξάνω, αὐξήσω, ηὔξησα. αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ᾔσθημαι, ᾔσθησαι, ᾔσθηται: ἁμαρτάνω, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι. *Aor. 2. actiuus,* ἥμαρτον.

5 *Partim uero fiunt verba in άνω a Barytonis inusitatis, verso ω in άνω, & alijs mutationibus factis:* λήθω, λανθάνω, lateo: λήβω, λαμβάνω, accipio: λήχω, λαγχάνω,

χάνω, fortior: μήθω, μανθάνω, disco. *tametsi hoc potius a circumflexo* μαθέω, *sit formandum, cum futurum eius sit* μαθήσω, *praeterit.* μεμάθηκα. φθάνω *tamen fit a* φθάω, praeuenio, κλαίνω, frango, *a* κλάω: *Porro haec sua tempora accipiunt a suis primitiuis*: λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, λήψομαι, ἔληψα, ἔλαβον, λέληφα, *vel* εἴληφα, λέλημμαι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio: λαγχάνω, fortior, ἐλάγχανον, λήξω, ἔληξα, *Aor. 2.* ἔλαχον, *med.* ἐλαχόμην.

6 *Alia in* ανω *fiunt ab vsitatis in praesenti, vt* ἁνδάνω, placeo, *ab* ἅδω. *Sic* τυγχάνω, sum, consequor, *a* τεύχω: πυνθάνομαι, interrogo, *a poëtico* πεύθομαι; φυγγάνω, *a* φεύγω, fugio.

7 *Secundo, non coniugantur vltra imperfectum verba in* εινω *hyperdissyllaba*, φαείνω, luceo appareo, ἐρεείνω, interrogo, ἀλεείνω, vito. *quorum defectum resarcire possunt verba*, φαίνω, ἐρωτάω, *vel* ἔρομαι, ἀλεύω.

8 *Dissyllaba, quorum pauca admodum reperias, legitime coniugantur.* θείνω, percutio: κτείνω, occido: στείνω, arcto; τείνω, tendo, extendo.

9 *Excipit Antesignanus haec tria*: ζείνω, εἴνω, tego, vestio, *&* στείνομαι, laedo.

10 Tertio, *verba in* σειω, *a futuro plerumque formata, latinisq. desideratiuis respondentia*: γαμησείω, nupturio, γαμέω, γαμήσω, γαμησείω: πολεμέω, πολεμήσω, bellabo, πολεμησείω, bellaturio: βρόω, *seu* βρώσκω, βρώσω, edo, βρωσείω, esurio: ὄπτω, *seu* ὄπτομαι, video, ὄψω, ὀψείω, videre cupio.

11 *Quaedam huius generis formantur a praesenti,*

κεντῶ,

κρατῶ, κρατείω, teneo, vinco: τελῶ, perficio, τελείω. *Magis tamen desideratiua sunt, quæ a futuro fiunt. Nam illa a præsenti fere habent eandem significationem quam primitiua. imo passim uerba circumflexa, in ειω efferunt Poëtæ per ειω, ἐρείω, pro ἐρέω,* dico, interrogo, *ἐρείομεν, pro ἐρέομεν,* interrogamus, *ῥείω,* fluo, *pro ῥέω, νεικείω, pro νεικέω,* iurgor.

12 *Mutuantur autem hæc & similia sua tempora a primitiuis, ut apud Latinos verba inchoatiua,* calesco, frigesco, floresco, a caleo, frigeo, floreo, *licet appetentiam & desiderium significare non uideantur, nisi in præsenti & imperfecto.*

13 *Porro uerba in ειω, quæ aliunde non formantur, legitime per omnes modos & tempora coniugantur,* κλείω, κλείσω, κέκλεικα, claudo: σείω, moueo, quatio, σείσω, σέσεικα.

14 *Quarto, desideratiua in αω. μαθητιάω,* discere cupio: στρατηγιάω, exercitum ductare cupio: θανατιάω *seu* θανατάω, mori cupio: βασιλειάω, regnaturio. *Et frequentatiua in αω,* πνευστιάω, crebro anhelitum duco: *ἱκτάω*, ventito, *μητιάω*, consulto, φυσιάω, anhelo, *a quo tamen Aoristus*, ἐφυσίασε. *Adde his imitatiua:* κελαινιάω, nigrico, χιάω, niueus sum. *Et poëtica*, ἐσχανόω, cohibeo, ἰσχανάω, detineo.

15 *Quinto, uerba in αθω, αζω, εθω, υθω, ut ἀμυνάθω, ab ἀμύνω,* defendo, vlciscor; *διωκάθω, a διώκω,* persequor: *εἰργάθω, ab εἴργω,* arceo: *κιάθω a κίω,* vado: τρέχω, curro, τροχάζω. κύπτω, κυπτάζω, inclino me, cunctor. φλεγέθω, uro, *a* φλέγω: χέθω *a* χέω, habeo:

beo: φθινύθω, a φθινύω, corrumpo. μινύθω, a μινύω, minuo.

16 *Sexto, uerba in γω:* ὀπυίω, vxorem habeo: ἀγυίω, per viam officiosè deduco, *seu* eo per plateas. ἀλύω, in angustijs versor. *Licet enim a priori Grammatici, cum dant exempla sextæ coniugationis Barytonæ, deducere soleant futurum & præteritum; id tamen tantum eo fit, ut ostendant, quo pacto essent horum uerborum tempora formanda, si essent usitata. Reperitur tamen apud Aristoph. in Acarn.* ὀπυίσει *reiecta subiunctiua diphthongi.*

17 *His adde uerba polysyllaba in* νω, δεικνύω, ostendo: πηγνύω, compingo: ὀμνύω, iuro: ῥηγνύω, rumpo: σβεννύω, extinguo: ζευγνύω, iungo, *& similia, ex quibus uerba in* μι *formantur,* δείκνυμι, πήγνυμι, ὄμνυμι.

18 *Sumunt autem sua tempora a Barytonis fere inusitatis,* δείκω, δείξω, ἔδειξα: πήγω, πήξω, ἔπηξα. *Aorist. 2.* ἔπαγον. ὀμόω, ὀμόσω: ῥήγω, ῥήξω, ἔρρηξα. *Aorist. 2.* ἔρραγον.

19 *Septimo, uerba in* σκω, ξω, χθω: *& illa quidem in* σκω *fere sunt deriuata a uerbis in* εω, αω, οω, *a quibus etiam sumunt sua tempora:* ἀρέω, ἀρέσκω, placeo: εὑρέω, εὑρίσκω, inuenio: στερέω, στερίσκω, priuo, τελέω, τελίσκω, perficio: μολέω, μολίσκω, venio. *In his enim postremis* ε *simplicis mutatur in iota.* γηράω, γηράσκω, senesco, φάω, φάσκω, *& addita reduplicatione* πιφάσκω, *uel* πιφαύσκω, dico. ἡβάω, ἡβάσκω, iuuenesco, pubesco: βιόω, viuo, βιώσκω: βρόω *uel* βρώω, βρώσκω, edo. *& addita reduplicatione* βιβρώσκω. *Sic* τρώω, τρώσω,

πτρώ-

πιτρώσκω, vulnero. *Et in secunda coniugatione,* δράω, διδράσκω, fugio, *& in futuro* διδράσω. *manet enim nonnunquam reduplicatio in futuro.*

20 *Aptius uerò formantur illa uerba in* σκω, *quæ* ω *aut* η *in præsenti habent, a futuro, quàm a præsenti simplici: ut* βρώσκω *a* βρώσω; κικλήσκω, voco, *a futuro* καλέσω, καλήσω, κλήσω, κλήσκω, *& cum reduplicatione*, κικλήσκω, voco. *Sic a* μνάω, μνήσω, μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, ἀναμιμνήσκομαι, recordor, in memoriam reuoco. *Sic* θνάω, *seu* θνέω, θνήσω, θνήσκω, morior: γνόω, γνώσω, γιγνώσκω, cognosco. *Adde prædictis, quæ* υ *habent*, ἀλύσκω, vito, *ab* ἀλύω, erro. πινύσκω, *uel* πινύσκομαι, dirigo, accurate collimo; *quamuis* θνήσκω *&* ἀλύσκω, *uideantur regularia* θνήξομαι, ἀλύξω.

21 *Nonnulla in* σκω, *a præsenti Barytono fiunt: Vt* ῥίπτω, ῥιπτάσκω, proijcio. *Facile autem erit internoscere unde uerbum in* σκω *sua tempora petat. Nam si in præsenti habet* ε *aut* ι, *sumet a uerbo quopiam in* εω, ἁλίσκω *tamen ab* ἁλόω, ἁλώσω, capio.

22 *Si* α, *sumet a uerbo in* αω, *nisi fiat a præsenti alicuius Barytoni: si* ω, *sumet a uerbo in* οω: *si* η, *sumet uel a uerbis in* εω *uel* αω. *Sic* ὀλίσκω, pereo, *ab inusitato* ὀλέω, ὀλέσω.

23 *Si habeat* υ *a uerbo in* υω, *uel simili, ut* ῥύσκομαι, *a* ῥύω, libero; μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκομαι, inebrior.

24 *At uerba in* ξω *&* ψω, αὔξω, cresco, ἀλέξω, arceo, iuuo, ἕψω, concoquo, *a circumflexis*, αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω, *facta sunt. ac proinde ab illis quoque tempora sumunt*, αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω. *Quod in alijs plurimis accidit*: βέλομαι, βελήσομαι, volo: οἴομαι, οἰή-

 σομαι,

σομαι, puto: οἴχομαι, abeo: οἰχήσομαι: μάχομαι, pugno, μαχήσομαι uel μαχέσομαι: ἄχθομαι, grauor, ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι.

24 *His annumerabis uerba in* ιζω *a circumflexis ducta, eadem significatione seruata*, προκαλέω, προκαλῶ, προκαλίζω, voco, prouoco: νεμεσάω indignor: νεμεσίζω: πολεμέω, πολεμίζω, bello: στεναχέω, στεναχίζω, gemo, & *similia*.

25 *Spectant huc etiam uerba quæ ab aliorum futuris fiunt*: ἄξω, duco: ὄρσω, concito: δύσω, ingredior: *fiunt enim præsentia ex futuris uerborum*, ἄγω, ὄρω, δύω.

26 *Octauo, uerba in* λδω, νδω, ἐμβω, ρβω & έβω: μέλδω, ἔμελδον, elixo: σπένδω, ἔσπενδον, libo. κυλίνδω, κυλινδήσω, *a* κυλινδῶ *uel* κυλίσω, *a* κυλίω: ῥέμβω, circumago: φέρβω, pasco: σέβω, colo.

27 *Nono, uerba quorum reduplicatio desinit in liquidam*, φαίνω, luceo, πεμφαίνω, pelluceo, totus luceo: μαίρω, μαρμαίρω, rutilo. splendeo: καρκαίρω, vibro: μερίζω, diuido: μερμηρίζω, solicitè cogito. *Legitur tamen* μερμήριξε, μορμύρω, murmuro. βαίνω, βαμβαίνω, inarticulatè loquor, balbutio.

28 *Decimo, ultra imperfectum non coniugantur, uerba, quæ ante* ω, *mutam cum liquida habent*, δάκνω, mordeo: ὄφλω, debeo; & *quæ per pleonasmum sunt facta, cuiuscunque literæ additione*. τίκτω, pario, *a* τέκω: μίμνω *seu* μέμνω, maneo, *a* μένω: ἵκω, venio, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι: ἕπομαι, ἕσπομαι, sequor: ἐνέπω, dico, ἐνίσπω: ἔπω dico, ἔσπω. *Hinc* ἔσπετε, dicite: ἔχω, habeo, ἴσχω, & *similia quorum nonnulla* ε *simplicis retinent; nonnulla*

nulla mutant in iota, vt in exemplis patet. Sic αἴρω, tollo, ἀρῶ, tollam. *Hinc* ἄρνω, ἄρνυμι.

29 *Defectiua itidem sunt quæ bis, ter, quaterue deriuantur:* ἐρύω, ἐρύσω, traho. *Inde fiunt defect.ua,* ἐρύκω, ἐρυκάκω, ἐρυκακέω.

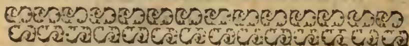
30 *Vndecimo, quædam in* αινω*: ut* βαίνω, vado. *Futurum* βήσω, *a* βάω. *Sic* ἐειδαίνω, contendo, πταίνω tendo, λυσσαίνω, rabie æstuo. ὀλισθαίνω, labor: ὀσφραίνομαι, odoror, *a* λυσσάω, ὀλισθέω, ὀσφρέομαι.

31 *Duodecimo, uerba quæ fiunt a præteritis:* φρίττω, horreo. cohorreo, πέφρικα. *Hinc* πεφρίκω, horresco. πείθω, persuadeo, *præterit. med.* πέποιθα. *Hinc præsens*, πεποιθέω, confido, *&* πεπίθω. γρηγορέω, vigilo, ἐγρήγορα. *Hinc præsens*, ἐγρηγορῶ. *Id tamen non est perpetuum. Nam a* κράζω, clamo, *fit præterit. med.* κέκραγα. *Hinc uerbum* κεκράγω, clamo. *Aoristus primus*, ἐκέκραξα. *Sic a præterito* ἕστηκα *fit præsens* ἑστήκω, sto, *cuius plusquamperfectum medium est* εἱστήκειν, steteram.

32 *Sunt & alia anomala, quæ cum primo aspectu non uideantur esse anomala, plus tamen anomaliæ, quam ulla alia habent. Cuiusmodi est* φέρω, *uerbi gratia quod ab* οἴω, ἐνέγκω *&* ἐνέχω *tempora mutuatur, ita ut hæc tria uerba unum integrum uerbum constituant.* φέρω, ἔφερον, *futurum*, οἴσω, *Aorist.* ἤνεγκα, *Aorist. 2.* ἤνεγκον. *præterit. med.* ἤνοχα *& Attica repetitione*, ἐνήνοχα, *Aorist. 1. pasiui.* ἠνέχθην, *futurum*, ἐνεχθήσομαι.

33 *Quædam licet regulariter coniugentur in nonnullis temporibus ultra imperfectum, in aliis tamen aliquid peculiare habent* γαμέω, γαμήσω, ἔγημα, *pro* ἐγάμησα. *Sed*

horum notitiam usus potius quam præceptio confirmabit.

Caput XIX.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

MVlta fiunt anomala ab ἔω, quod vario ſpiritu varia ſignificat. Interdum ſpiritu tenui idem eſt, quod ὑπάρχω; qua notione fit ab illo verbum ſubſtantiuum, εἰμὶ, *ſum*, abſque reduplicatione; ε non mutatur in η, ſed adſciſcit ſibi iota, vt differat εἰμὶ, *ſum*, ab ἠμὶ, *dico*. Acuitur vltima, vt differat ab εἶμι, quod eſt, *vado*. Nam iuxta communem regulam dicendum eſſet εἶμι, vt γνῶμι, *cognoſco*, κλῦμι, *audio*. Coniugatur autem hoc modo.

Indicatiui præſens.

S. εἰμὶ, *ſum*, εἶ, *es*, ἐςὶ, *eſt*.
D. ἐςὸν, *eſtis vos duo*, ἐςὸν, *ſunt illi duo*.
P. ἐσμὲν, *ſumus*, ἐςὲ, *eſtis*, εἰσὶ, *ſunt*.

DIA-

DIALECTI PRÆSENTIS.

DOrice ἐμμὶ, & *Aeolice* ἦμι. *Secunda persona fit ab* ἔσμαι, ἔσει & ἔσῃ: & *per crasin*, εἶ. *Prima pluralis poëtice* εἰμὲν & εἰμὲν, *Dorice* εἰμές. *Secunda poëtice* ἐστέ. *Tertia Dorice* ἐντὶ, *Aeolice* ἔντι, *Ionice* ἔασι. *Poetice* ἔασι.

Imperfectum.

S. ἦν, *eram*, ἦς, ἦν.
D. ἦτον, ἤτην.
P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

DIALECTI IMPERFECTI.

PRima persona *Ionice* ἔα, *poëtice* ἦα. *Vnde etiam tertia*, ἦε, erat. *Attice uero*, ἦ, *crasi facta, ex* ἔα. *Poëtice quoque* ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, eram, eras, erat, *ut* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, verberabam. *Item* ἔην & ἔον, ἔες, *per crasin*, ἦς, & *Ionica dialysi*, ἔεις. *Præterea* ἔην & ἤην. *Tertia persona usitatior est* ἦν *communiter & Attice: ut nihil omnino differat a prima.* ἦ *enim quæ regulariter esse debuit, non est usitata. Dorice* ἦς. *Poëtice* ἔην & ἤην. *Secundæ* ἦς *addita syllaba* θα, ἦσθα, *poëtice* ἔησθα. *Nam personis in* σ *addunt Aeoles* θα, ἔφησθα, εἴπησθα, dixeris: πίησθα, biberis.

2 *Duali per pleonasmum fit* ἦστον, ἤστην, *item* ἔτον & ἔστον.

3 *Prima pluralis Dorice* ἦμες. *Tertia per systolen*, ἔσαν & ἔασαν; & *aliquando per syncopen* ἦν, *ut docet interpres Hesiodi.*

Plus-

Plusquamperfectum.

S. ἤμην, *fueram*, ἦσο, ἦτο.

D. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην.

P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

S. ἔσομαι, *ero*, ἔσῃ, ἔσεται & ἔσται.

D. ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.

P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.

DIALECTI FVTVRI.

Poëtice, ἔσσομαι, ἔσσῃ, ἔσσεται. *Dorice*, ἐσοῦμαι & ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, & *poëtice* ἐσσεῖται. *Secūda persona Ionice*, ἔσσεαι, *a tertia* ἔσσεται, *sublato* τ.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἴσθι vel ἔσο, *es vel esto*, ἔστω, *sit vel esto*.

D. ἔστον, *este uel estote uos duo*, ἔστων, *sint illi duo*.

P. ἔστε, *este vel estote*, ἔστωσαν, *sint*.

DIALECTI IMPERATIVI.

Poetice ἔσσο, *pro* ἔσο, & ἤτω, *pro* ἔστω. *a Barytono* ἔω, *sum*, *in imperatiuo* ἔε, & *crasi* εἶ. (*hinc* πάρει, *ades.*) *In tertia persona* εέτω, & *crasi duorum* εε *in* ειήτω.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε εἴην, *vtinam essem*, εἴης, εἴη.

D. εἴη-

D. εἴητον, εἰήτην.

P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

DIALECTI HVIVS
Temporis.

Poëtice ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, a Barytono ἔω. Tertia pluralis εἶεν, per syncopen, a prima plurali εἴημεν, de qua syncope diximus in uerbis Barytonis.

Futurum.

S. ἐσοίμην, sim, ἔσοιο, ἔσοιτο.

D. ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.

P. ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

DIALECTI FVTVRI.

Poëtice ἐσσοίμην, ἔσσοιο, ἔσσοιτο, sicut & in participio ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον.

CONIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ὦ, cum sim, ᾖς, ᾖ.

D. ἦτον, ἦτον.

P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

DIALECTI HVIVS
Temporis.

Ionice ἔω, ἔῃς, ἔῃ. Poetice, εἴω, εἴῃς, εἴῃ. Plurali εἴωμεν, & per systolen poëtis usitatam, εἴομεν. Tertia

persona

persona singularis ἦ, *dicunt etiam Iones* ἦσι *uel* ἔησι.
Aeolice secunda persona, ἦσθα.

2 *Nonnulli tribuunt coniunctiuo Aoristum primum medium*, ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται.

Infinitiuus.

Præsens & imperfectum, εἶναι, *esse*.
Futurum, ἔσεσθαι, *fore uel futurum esse*.

DIALECTI.

Dorice pro εἶναι, ἦμεν & ἦμης. Et more aliorum uerborum, ἔμεν, ἔμεναι ἔμμεναι, εἴμεναι.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, *qui est*.
Fœm. ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. Neut. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

DIALECTI.

Ionice ἐών, ἐόντος: ἐοῦσα, ἐούσης: ἐόν, ἐόντος. Dorice ἔασσα, pro οὖσα & εὖσα, pro οὖσα & εὖντα, pro ὄντα. Aeolice εἶς, ἔντος. εἶσα, εἴσης. ἔν, ἔντος. Hinc παρεὶς, παρέντος, præsens, τῶν παρέντων, pro παρόντων, præsentium.

Futurum.

ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον, *futurus*.

Inflectuntur autem eodem modo, eademque dialectorum varietate composita ab εἰμί, ἔνειμι, *insum*. πάρειμι, *adsum*, & similia.

εἶμι à verbo, ἴω, id est, πορεύομαι, *vado.*

Indicatiuus actiuus.

S. *εἶμι, eo seu vado,* εἶς vel εἶ, εἶσι.
D. ἴτον, ἴτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι.

DIALECTI.

Fit εἶμι ab ἔω, εἴω, & subtracto ε, ἴω, ἴμι & ἵημι. si η interponas, a quo tertia singularis, ἵησι, it, vadit. *Tertia pluralis Ionice ἴασι, hinc προσίασι,* adeunt, εἰσίασι, ineunt: ἐξίασι, exeunt, *a* πρόσειμι, εἴσειμι, ἔξειμι, *Aliqui tertiam pluralem aiunt esse ἴσι.*

Imperfectum.

S. εἶν, *ibam*, εἶς, εἶ. D. ἴτον, ἴτην.
P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum, εἶκα.

Plusquamperfectum, εἴκειν, *iueram.* Attice ᾔκειν.

Aor. 1. *inusitatus*, εἶσα, εἶσας, εἶσε. Inde fit tertia pluralis vsitata εἶσαν. Attice, ᾖσαν & ἤισαν. & tertia dualis, εἰσάτην, & præposito Attico ἐεισάτην, & in Aoristo medio ἐεισάτην.

Aoristus secundus.

S. ἴον, *iui*, ἴες, ἴε. D. ἴετον, ἰέτον.
P. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

2 Formatur ab εἴω abiecto ε, vt fit in λείπω, *relinquo*, ἔλιπον, & flectitur per omnes modos, ut

ἔτυ-

ἴυπον. Aoriſtus ἦν, iui, potius eſt ab ἵημι. Vnde ἄπιω, abij. Dicitur etiam ᾖον, ᾖες, ᾖε, ab ἤω, & Attice ἤιον, ἤιες, ἤιε.

3 Futurum, εἴσω, εἴσεις, inuſitatum eſt, & pro eo vtimur ipſo præſenti. Inuenitur tamen ἥσω ab ἕω, & medium εἴσομαι, ab illo inuſitato εἴσω.

IMPERATIVI.

Præſens & imperfectum.

S. ἴθι, ἴ, ἴτω. D. ἴτον, ἴτων. P. ἴτε, ἴτωσαν.

4 Dicitur etiam εἶ, pro ἴθι, ab ἔω. Imperatiuo ἔε, craſi εἶ. Hinc ἔξει exi. διεῖ tranſi. ἰέτω, εἴτω, ito.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἴε, vade. ἔξιε, exi, ἰέτω.

D. ἴετον, ἰέτων. P. ἴετε, ἰέτωσαν.

5 Fit ab Aoriſto ſecundo indicatiui, ἴον: ἴε.

OPTATIVI.

Præſens & imperfectum eſſet, εἴην, εἴης, εἴη: ſed non eſt in vſu.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι. Vix eſt in vſu.

SVBIVNCTIVI.

Præſens & imperfectum non eſt vſitatum.

Aoriſtus ſecundus ſic habet.

S. ἐὰν ἴω, ἴῃς, ἴῃ, *eam, uel iuero.*

D. ἴητον, ἴητον. P. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

IN-

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum.

ἴναι & εἶναι. Dorice ἴμεναι. Ionice ἴμεν, *ire*, & ἰέναι ab ἴημι. Hinc ἀπεῖναι, *abscedere*, παρεῖναι, *accedere*.

Participij Aoristus secundus.

ἰὼν ἰόντος, *iens*. ἰοῦσα, σης. ἰὸν, ἰόντος.

5 Alij uolunt esse præsentis temporis, sed uidetur esse Aoristi ab Aoristo indicatiui ἶον. quãuis habeat sæpe significationem præsentis. Coniugantur autem eodem modo uerba ab εἶμι composita.

Vox media uerbi εἶμι, *vado*.

6 Adfertur tantum præteritum medium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, *iui*, & Attice ᾔα, & facta diæresi, ἤϊα, ἤϊας, ἤϊε, pluralis ᾔαμεν, & per syncopen, ᾖμεν, *iuimus*.

Plusquamperfectum.

S. ᾔειν, Ionice ᾔεα, *iueram*, ᾔεις, ᾔει.
D. ᾔειτον, ᾐήτην.
P. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, & ᾔεσαν.

Sic ἀνῄεσαν & ἐξῄεσαν, *redierant*, *exierant*.

ἴημι, *vado*.

7 Formatur regulariter ab ἕω, præposita reduplicatione impropria. Eius tertia persona singularis est ἴησι, *vadit*. Aoristus secundus ἦν, hinc παρῆν *adueni* uel *adueniebam*. Et infinitiuus ἰέναι,

vt τιθέναι. Præsens medium, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην, ibam, ἵεσο, ἵετο.
Imperatiuus, ἵεσο, ἱέσθω. Plurali ἵεσθε, *ite*.
Participium, ἱέμενος.

ἵημι ab ἕω *mitto*.

Coniugatur ut τίθημι.

Indicatiuus actiuus.

S. ἵημι, *mitto*, ἵης, ἵησι. D. ἵετον, ἵετον.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἱᾶσι. Ionice ἱέασι.

Imperfectum.

S. ἵην, *mittebam*, ἵης, ἵη. D. ἵετον, ἱέτην.
P. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

Vel

S. ἵεον, *mittebam*, ἵουν, ἵεες, ἵεις, ἵεε, ἵει, a circumflexo ἱέω, ut ἐτίθουν, a τιθέω, sic in præsenti tertia pluralis ἱέουσι, ἱοῦσι. pro ἱᾶσι.

Perfectum.

S. εἷκα, *misi*, εἷκας, εἷκε, vt τέθεικα.

Habet Bœoticum illud ει, ut differat ab Aoristo primo ἧκα, *misi*. sic compositum ἀφεῖκα *dimisi*. Attice ἀφέωκα, tollendo subiunctiuam præteriti, & ω interposito.

Plusquamperfectum, εἵκειν, *miseram*, εἵκεις, &c.

Aoristus primus., ἧκα, ἧκας, ἧκε. de quo diximus in Barytonis.

Aoristus secundus.

S. ἧν, ἧς, ἧ, *misi*. D. ἕτον, ἕτην.

 P. ἕμεν,

P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν

Futurum, ἥσω, *mittam*. ficut θήσω.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἵεθι, ἱέτω, *mitte*. D. ἵετον, ἱέτων.

P. ἵετε, ἱέτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, ἕικε, ἑιέτω. inusitatum, vt & Aoristus primus ἧκον, ἡκέτω, in omnibus modis.

Aoristus secundus.

S. ἕς, *mitte, vel miseris*, ἕτω.

D. ἕτον, ἕτων. P. ἕτε, ἕτωσαν.

2 Sic composita ἄφες, ἀφέτω, dimitte: κάθες, καθέτω, *demitte*: ἄνες, ἀνέτω, *remitte*.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum.

S. ἱείην, ἱείης, ἱείη, vt τιθείην,

Aoristus secundus.

S. εἵην, εἵης, εἵη. D. εἵητον, εἱήτην.

P. εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfectum, ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ, vt τιθῶ.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ, *si misero*.

D. ἧτον, ἧτον. P. ὧμεν, ἧτε, ὧσι.

3 Ionica dialysis est ἑὼ ἕω ἕῃς, ἕῃ. Et poëtice εἵω, εἵῃς, εἵῃ. Vnde ἀφείω, dimisero.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum ἱέναι, *mittere.*
Aoristus secundus, εἶναι, *misisse.*

PARTICIPII

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ἱεὶς, ἱέντος, *mittens.*
ἡ ἱεῖσα, ἱείσης. τὸ ἱὲν, ἱέντος.

Aoristus secundus.

Masc. ὁ εἷς, ἕντος, *qui misit.*
ἡ εἷσα, εἵσης. τὸ ἓν, ἕντος.

INDICATIVVS PASSIVVS

Præsens.

S. ἵεμαι, mittor. ἵεσαι, ἵεται, vt τίθεμαι.

Imperfectum.

S. ἱέμην, mittebar. ἵεσο, ἵετο, vt ἐτιθέμην.

Perfectum.

S. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, vt τέθειμαι. Tertia plurali εἷνται, vnde ἀφεῖνται. Et Attice ἀφέωνται, *dimissi sunt.*

Plusquamperfectum.

S. εἵμην, *missus fueram,* εἷσο, εἷτο.

Aoristus primus.

S. ἕθην, ἕθης, ἕθη & εἵθην quoque. Vnde ἀφείθην & ἀφέθην. Eodemq. modo reliqua tempora formabis iuxta normam verbi passiui τίθεμαι.

VER-

VERBVM MEDIVM.

Præsens & imperfectum vt in passiuo.
Perfecto & plusquamperfecto caret.
Aoristus primus, ἡκάμην, *misi,* ἥκω, ἥκατο.

Extra indicatiuum non est vsitatus Aoristus primus.

Aoristus secundus.

S. ἕμην, ἕσο, ἕτο. D. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην.
P. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

Futurum primum, ἥσομαι, *mittam.*

4 In Aoristo secundo imperatiui, ἕσο, οὗ & οὖ. Hinc κάθου, *demittito:* πρόσου, *admittito:* πρόου, *præmittito,* pro κάθεσο, πρόσεσο, quæ contractio etiam vsitata est in secunda persona imperfecti.

Aoristus secundus optatiui, εἵμην, εἷο, εἷτο.
Subiunctiui ἐὰν ὧμαι. *Infinitiui* ἕσθαι. *Participij* ἕμενος.

5 Est autem eadem omnino ratio compositorum ab hoc verbo, καθίημι, *demitto:* ἀφίημι, *dimitto:* μεθίημι, *prætermitto:* ἀνίημι, *remitto:* ἐνίημι, *immitto:* διίημι, *transmitto:* προΐημι, *præmitto:* συνίημι, *intelligo.* Coniugantur enim sicut ipsum simplex.

ἵημι, id est, ἐπιθυμέω, *cupio, desidero.*

Formatur regulariter ab ἕω, sicut ἵημι, *mitto.* In actiuo non est vsitatum. In passiuo autem vsitatum tantummodo est in præsenti & in imperfecto, coniugaturq. sicut τίθεμαι.

ἵεμαι, *desidero;* ἵεσαι, ἵεται. Imperfectum ἱέμην.

ἵεσο, ἵετο. Sic compositum ἐφίεμαι, ἐφίεσθαι. Participium ἐφιέμενος, *desiderans*.

ἧμαι, *sedeo*.

Formatur ab ἕω, ἕημι, reduplicatione Ionica per ε: passiuum ἕεμαι, & per crasin ἧμαι.

Præsens.

S. ἧμαι, *sedeo*, ἧσαι, ἧται. D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Ionice, ἕαται, & poetice εἵαται.

Imperfectum.

S. ἥμην, ἧσο, ἧτο, *sedebam*, Poëtæ pro ἧτο, vsurpant ἧστο. Compositum καθῆστο.
D. ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.
P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ionice, ἕατο. Poëtice, εἵατο vel ἥατο. vnde καθήατο, *sedebant*.

Imperatiuus.

S. ἧσο, ἥσθω, *sede*. D. ἧσθον, ἥσθων. P. ἧσθε, ἥσθωσαν.
Infinitiuus, ἧσθαι, *sedere*.
Participium, ἥμενος, *sedens*.

Eodem modo coniugatur compositum eius κάθημαι, κάθῃ, pro κάθησαι, (quamuis & hoc reperiatur) κάθηται.
Imperfectum, ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. & καθῆτο, *sedebat*. vnde tertia plur. καθῆντο, *sedebant*.
In imperatiuo: κάθησο, & κάθου, καθήσθω, *sede*.
Infinitiuo: καθῆσθαι, *sedere*. *Partic*. καθήμενος, *sedens*.

κεῖμαι,

κεῖμαι, iaceo.

1 Formatur a κίω & κιέω, κίημι, reduplicatione in medio posita, passiuum κίεμαι, & crasi facta, κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.
Imperfectum, ἐκείμην, iacebam, ἔκεισο, ἔκειτο.
D. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην.
P. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο.
Infinitiuo: κεῖσθαι, iacere. Partic. κείμενος, η, ον.
2 Composita huius sunt, *ἀνάκειμαι, recumbo, ἐπίκειμαι, incumbo: διάκειμαι, affectus sum.*

ἵσημι, cognosco.

Formatur ab ἰσάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. *ἵσημι, scio,* ἵσης, ἵσησι. D. ἵσατον, ἵσατον.
P. ἵσαμεν vel ἵσμεν, ἵσατε vel ἴστε, ἵσασι non ἰσᾶσι.

Imperfectum.

S. *ἵσην, ἵσης, ἵση, sciebam.*
D. *ἵσατον, ἰσάτην.*
P. *ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσασαν,* & per syncopen *ἴσαν.*

Imperatiui præsens & imperfectum.

S. ἵσαθι, ἰσάτω. D. ἵσατον, ἰσάτων.
P. ἵσατε, ἰσάτωσαν.

Per syncopen:

S. ἴσθι, ἴστω. D. ἴστον, ἴστων. P. ἴστε, ἴστωσαν.
Participium, ἱσάς, ἱσάντος, ἱσᾶσα, ἱσάν.

PASSIVVM.

S. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, & interpoſito τ, ἵσταμαι, cum ἐπὶ, ἐπίσταμαι, ſcio, ἐπίστῃ vel ἐπίστασαι, ἐπίσταται.

Imperfectum.

S. ἐπιστάμην, *ſciebam*, ἐπίστασο. (Ionice ἐπίσταο per craſin ἐπίστω) ἐπίστατο.

D. ἐπιστάμεθον, ἐπίστασθον, ἐπιστάσθην.

P. ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθε, ἐπίσταντο.

Futurum, ἐπιστήσομαι.

φημὶ, *dico*.

Fit a φάω ſine reduplicatione. Cæterum flectitur vt ἵστημι.

Præſens.

S. φημὶ, φῂς, φησὶ, *dico*.

D. φατὸν, φατόν. P. φαμὲν, φατὲ, φασί.

Imperfectum.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dicebam*.

D. ἔφατον, ἐφάτην. P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

1 Imperfectum ſine augmento φῆν, φῆς, φῆ. Et per aphæreſin, ἦν, ἦς, ἦ. ſic in præſenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, pro φημὶ, φῂς, φησί.

Aoriſtus primus.

S. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, *dixi*.

Aoriſtus ſecundus.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, *dixi*.

D. ἔφητον, ἐφήτην. P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

OPTATIVVS.

S. φαίην, φαίης, φαίη, ut σταίην, σταίης, &c.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐὰν φῶ, φῇς, φῇ.

Infinitiuus, φάναι, per α acutum. Nam φᾶναι per α circumflexum, est Aoristus primus a φαίνω, *appareo*.

Participium, φάμενος, *dicens*, φαμένη, φάμενον.

Aoristus secundus medius.

S. ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, *dixi*.

Vt apud Latinos, sic & apud Græcos varia sunt impersonalium genera. Ex quibus nonnulla hic retulisse sit satis.

1 Ἀνήκει & προσήκει, *conuenit*. ἀνῆκε & προσῆκε, *conueniebat*. προσήκειν, *conuenire*.

2 Ἀρέσκει, *placet*. ἤρεσκε, *placebat*. ἀρέσει, *placebit*. ἤρεσε, *placuit*.

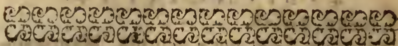
3 Δεῖ, *oportet*. ἔδει, *oportebat*. δεήσει, *oportebit*. ἐδέησε, *oportuit*. Infinitiuus δεῖν, *oportere*. Participium δέον, *quod oportet*.

4 Δοκεῖ, *videtur*. ἐδόκει, *videbatur*. δόξει, *videbitur*. ἔδοξε, *visum est*. δοκεῖν, *videri*.

5 Μέλει, *curæ est*. ἔμελε, *curæ erat*. μελήσει, *curæ erit*. ἐμέλησε, *curæ fuit*.

6 Χρή, *oportet*. ἐχρῆν, *oportebat*. χρήσει, *oportebit*.

bit. χρῆναι, *oportere*. Compositum ἀπόχρη, *satis est*. ἀπέχρη. Futurum ἀποχρήσει. Aoristus ἀπέχρησε. Infinitiuus ἀποχρῆν.

Caput XX.

DE ADVERBIO.

Duerbiorum tot sunt species, & significationes, quot apud Latinos. imò plures: cum Græci interiectiones aduerbiis annumerent, φεῦ, *heu*, ἰώ, *io*, ἰοὺ, &c. quod Latini non faciunt. Facilè autem ex significatione quiuis intelliget, quonã quod occurrit aduerbium, sit referendum, vtrum videlicet ad temporis aduerbia: Vt νῦν, *nunc*: πότε, *tunc*: χθὲς, *heri*: σήμερον, *hodie*: αὔριον, *cras*: μεταύριον, *perendie*; an qualitatis, εὖ, *bene*: καλῶς, *pulchre*: ὀρθῶς, *recte*: σοφῶς, *sapienter*: δικαίως, *iuste*; ἀληθῶς, *vere*. an quantitatis, δὶς, *bis*, τρὶς, *ter*, τετράκις, *quater*, πεντάκις, *quinquies*, πολλάκις, *sæpe*; an loci, ἐνταῦθα, *hic*: δεῦρο, *huc*: ἐκεῖθεν, *illinc*: & sic de cæteris.

ANNOTAT.

Itaque operæ pretium non est longos aduerbiorum Catalogos iuuentuti edis̄cendos proponere.

II. Terminatio aduerbiorum est uaria: etiam eorum, quæ ad eandem pertinent speciem, ut loci,

loci, verbi gratia, quæ pro terminationis varietate significationem mutant. Nam localia in σι, θι, χοῦ & χῆ significant in loco Ἀθήνησι, *Athenis*, οὐρανόθι, *in cælo*, πανταχόθι, πανταχοῦ, πανταχῆ, *vbique, vbiuis.*

III LOCALIA in θε seu θεν, significant de loco, οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cælo.*

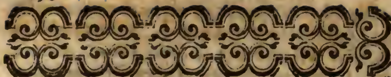
IIII LOCALIA in δε, σε, ζε, ad locum, οὐρανόνδε, οὐρανόσε, *in cælum*, Ἀθήναζε, *Athenas.*

V PONVNTVR nomina adiectiua neutra tum singularia tum pluralia, loco aduerbiorum: ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*: ἄλλα pro ἄλλως, *aliter*: τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum*, τὸ πλεῖστον, *plurimum*, ut apud Latinos: *torua tuens, acerba fremens*, & similia.

VI ALIÆ itidem orationis partes sæpe aduerbia fiunt: vt articulus, ᾗ, *quà*, τῇ δὲ, *partim* τὸ ἀνθρώπειον γένος τῇ μὲν ἀγαθὸν, τῇ δὲ φαῦλον, *humanum quidem genus partim bonum est, partim malum.*

VII. Aduerbium cum articulo habet vim nominis, ὁ πέλας, ὁ πλησίον, *vicinus, proximus*: ὁ χθὲς, *hesternus*. οἱ ἄνω, *superi*. οἱ κάτω, *inferi*.

VIII. Comparantur quædam aduerbia vt apud Latinos: μάλα, *valde*, μᾶλλον, *magis*, μάλιστα, *maxime*. ῥαδίως, *facile*, ῥᾶον, *facilius*, ῥᾷστα vel ῥᾷστον, *facillime*. Πόῤῥω, *longe*, ποῤῥωτέρω, *longius*, ποῤῥωτάτω, *longissime*. Πολλάκις, *sæpe*, πλεονάκις, *sæpius*, πλειστάκις, *sæpissime*. Σοφῶς, *sapienter*, σοφωτέρως, *sapiẽtius*, σοφωτάτως, *sapientissime*.

Caput XXI.

DE CONIVNCTIONE ET PRÆPOSITIONE.

Oniunctionum apud Græcos tot sunt genera, quot apud Latinos.

I. Copulatiuæ, καὶ, *&* μὲν, *quidem* : δὲ *vero, autem*, τε, *que*. Disiunctiuæ, ἢ, *vel*, ἤτοι, *siue*. Continuatiuæ, εἰ, *si* : εἴπερ : *siquidem*. Dubitatiuæ, ἆρα, *an* : μῶν, *num* : μὴ, *nunquid*. Collectiuæ, ἄρα, *ergo* : οὖν, *itaque* : τοίνυν, *igitur* : τοιγαροῦν, *quocirca*. Caussales, ἵνα, *vt* : ὅπως, *quo* : γὰρ, *enim* : ἐπειδὴ, *postquam* : ἐπειδήπερ, *quandoquidem* : ὅτι *quod* διότι *propterea quod*, & apud Poetas ὄφρα, *vt*. Expletiuæ, quæ nihil ferme significare, sed vsurpari dicuntur vel versus, vel hiatus explendi gratia, δὴ, νὺ, περ, ῥὰ, τοι, & similes.

II Præpositiones monosyllabæ sunt sex ἐν, εἰς, uel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν.

III Præpositio ἐκ præcedit consonantem, ἐκ τείχους, *ex muro*. ἐξ præcedit vocalem aut diphthongum, ἐξ ἀρχῆς, *ab initio*.

IIII Præpositiones disyllabæ sunt duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

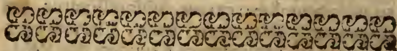
qua-

quarum omnium uis, & significatio declaranda est in Syntaxi.

DIALECTI PRAEPOSITIONVM.

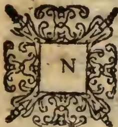
PRo ἐν, dicunt Poëtæ, εἰν & ἐνὶ, pro σὺν, Attici ξὺν, etiam in compositione, ξυμφέρον, pro συμφέρον. Pro πρὸς, Dorice, ποτὶ, & Attice ὡς, ὡς ἡμᾶς, ad nos. *pro παρὰ interdum παραὶ, addito iota. sic καταὶ pro κατὰ, & ὑπαὶ pro ὑπό Interdum per apocopen sumuntur pro verbis, πάρα pro πάρεστι,* adest, *vel πάρεισι,* adsunt: *ἔνι pro ἔνεστι,* inest, licet. *tunc autem accentum habent in priore syllaba, ut etiam quando suis casibus postponuntur. γήρως πέρι,* de senectute.

II. De mutationibus quas subeunt præpositiones in compositione, dictum est in uerbis Barytonis.

Caput XXII.

DE ACCENTIBVS.

Nunc tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratius de accentuum ratione agendum est: quos quidem obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attigimus. Est autem accentuum cognitio cùm ad lectio-

neni

nem & pronunciationem, tum ad ſcriptionem Græcorũ vocabulorum, inprimis neceſſaria. ad illam, quia Græci ſuis in vocabulis pronunciandis non tam quantitatis, vt fere Latini, quam vnius accentus rationem habent; ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus vnum ſaltem accentum notãt & exprimunt Græci; quod apud Latinos non ſolet fieri. Quare ne quis erret in ſcribendo, ſcire oportet regulis partim generalibus, partim præcipuis, partim etiam vſu (nam & hic accentuum Magiſter optimus eſt) quo quodque vocabulum accentu ſit notandum.

I. Accentus igitur tres ſunt, Acutus, Grauis, Circumflexus.

II. Acutus afficit vltimam ſyllabam, penultimam, & antepenultimam: Grauis in vltima tantum ponitur, quamuis in omni ſyllaba, quæ acuto aut circumflexo careat, ſubintelligatur. quã ob cauſam ſyllabicus dici ſolet. Circumflexus ultimam aut penultimam, & quidem non niſi natura tantum, uel natura ſimul & poſitione longam occupat.

E X C E P T I O.

Excipe tamen compoſita ex ſubiunctiuo articulo, & infinito τὶς. *Hæc enim, ſicut & poëtica,* τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, *circumflexum in antepenultima habent:* ὅστις, *qui,* οὗτινος, ἧστινος, ᾧτινι, ᾗτινι.

III. Formas, & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θεός, ποιῶ.
λόγος, βοᾶτε.
τύπτομαι, τιμὴ

IIII. Vocabulum, quod acutum in ultima habet, uocatur oxytonum; quod in penultima, paroxytonum; quod in antepenultima, proparoxytonum. Quod graui notatur in ultima, Barytonum uulgo dicitur, quamuis illa omnia, quæ neque contracta sunt, neque acutum in ultima habent, grauitona dici soleant.

V. Vocabulum, quod in ultima circumflexum habet, perispomenon est: quod in penultima, properispomenon.

VI. Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in graue. tū vero dicuntur ἐγκλινόμενα, id est, *inclinata*, θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*, pro θεός.

VII. Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsa orationis serie & consequentia, si sequatur dictio enclitica, θεός σου, *Deus tuus*: θεός ἐστι, *Deus est*, quod ipsum quoque fit in fine periodi, πάντα βλέπει ὁ θεός. *omnia videt Deus*.

VIII. Interrogatiuum τίς, retinet ubique suum accentum acutum, τίς ἦλθε; *quis venit?*

ANNOTAT.

1 *Sunt qui Clenardum reprehendant, quod accentum in uocabulo* τιμὴ, *vocet grauem, & ipsum vocabulum grauitonum. Sed facilis est responsio. nam si quis à signo, nou & figura accentui illi nomen imponere uelit, grauis*

uocabitur, & dictio ipsa grauitona, quia grauis accentus est uirgula seu lineola à sinistra dextrorsum descendens, qualis in illa uocula τιμὴ. si autem spectemus uim energiam, pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Siue igitur oxytona voces siue Barytona huiusmodi nomina, rectè feceris: quamuis rectius Clenardus & alij, docendi causa Barytona nominent; appellatione petita ex grauis accentus figura qua in cõtextu insigniuntur. Quod si, vt quibusdã placet, & rectè, in contextu & consequentia orationis legamus & pronunciemus non vt acutum, sed vt grauem; tũc multo magis Barytonam eiusmodi dictionem uocaueris; cum signo, vi & potestate grauis sit accentus. Neque alia supererit ratio, cur uocetur oxytona, nisi quia dictio in illa syllaba accentum acutũ naturâ sua habere potest.
2 Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi notant, & in his etiam Guilhelmus Baillius noster in erudito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsa verò orationis consecutione & serie minime, nisi dictio sequatur Enclitica. Ideo legendum non est θεὸς ἡμῶν, elata vltima syllaba in nomine θεὸς, quasi esset θεός, sed depressa. At in his orationibus: θεός ἐστιν ἵλεως, Deus est propitius, ἵλεως ἐστι θεός. vltima syllaba in θεός tollẽda; quia in altera sequitur enclitica, in altera terminat periodũ. Illud etiam nobis probatur acutum ex enclitica natum pronunciandum esse acute & elate, licet prior dictio alium acutum aut circumflexum habeat, vt in illo ipso exemplo: ἵλεώς ἐστι θεός. & in hoc; σῶμά σου, σώματός σου. Ideo enim in prius vocabulum reiicitur, & acuta quo-
que

que figura pingitur ille accentus;ut acute & elate pronuncietur: cum in omni dictione accentus tantummodo sint propter pronunciationem: quemadmodum & in consequentia orationis accentus oxytonorum inclinatur, ut depresse syllabam efferendam esse intelligamus.

VIII. Cum vocalis accentu graui vel acuto notata per apostrophum abijcitur; transfertur accentus, in partibus quidem declinabilibus, in priorem syllabam, καλὰ, κάλ', πολλὰ, πόλλ', χαλεπὰ, χαλέπ'. in cæteris partibus, accentus vna cum vocali abijcitur: παρ' ἐμοὶ, pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me.*

IX. Compositio plerumque retrahit accentum, καλὸς, *pulcher.* φιλόκαλος, *studiosus honesti:* σοφὸς, *sapiens*, φιλόσοφος. Hoc in particulis α, ευ, δυς, & nominibus monosyllabis, quando componuntur, fere perpetuum est, κινητὸς, *mobilis*, ἀκίνητος, *immobilis*, εὐκίνητος, *facile mobilis*, δυσκίνητος, *difficulter mobilis*: παῖς, *puer*: εὔπαις, *bonos habens liberos*, πούς, *pes*, τρίπους, *tripes*, δίπους, *bipes*: χθὼν, *terra*, αὐτόχθων, *indigena*: χεὶρ, *manus*, ἀντίχειρ, *pollex*.

X. Apocope, & paragoge non mutant accentum, τυπτέμεν pro τυπτέμεναι, *verberare*: καλοῖς, καλοῖσι.

XI. Excipe pronomina, quæ in fine iota adsciscunt, οὗτος, οὑτοσὶ, *hic*: ἐκεῖνος, ἐκεινοσὶ, *ille*. Item ἔγωγε ἔμοιγε, & illa τοιουτοσὶ, τηλικουτοσὶ, τοσουτοσὶ, aut cum ε præcedit syllabam finalem, quæ per paragogen adijcitur. in his enim semper est accentus in penultima, vt πάντοσε, πορτόφιν, κοτυληδὼν, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι, ἐμέθεν pro ἐμοῦ.

Mono-

XII. Monoſyllaba longa relicta poſt apocopen, aliquando acuuntur, vt κρῆμα, κρή. aliquando circumflectuntur, vt ἧλ pro ἧλος, *clauus*, κρῖ pro κριθὴ, *bordeum*, vel pro κείμιον, quod ſignificat *farinam, quæ per cribrum laxiora habens foramina, tranſmiſſa eſt*.

XIII. At monoſyllaba longa poſt aphæreſin relicta circumflectuntur, ut ἔφλω, ἔφης, ἔφη: φλῶ, φῆς, φῆ. ἦν, ἦς, ἦ. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ: φῦν, φῦς, φῦ.

DE ACCENTV ACVTO.

I. Vltima ſi fuerit longa; nunquam eſt in antepenultima accentus acutus, Αἰνείας, Αἰνείου, *Aeneas*: ἀνθρώπου, *hominis*: σωμάτων, *corporum*.

II. Propter hanc regulam mutandus eſt aliquando accentus obliquorum in polyſyllabis dictionibus proparoxytonis, ἄνθρωπος, *homo*, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ: σῶμα, *corpus*, σώματος, σωμάτων.

EXCEPTIONES.

1 Excipe primū genitiuos Ionicos primæ ſimplicium αἰνείεω, πηληϊάδεω.

2 *Deinde omnes caſus quartæ declinationis ſimpliciū* μενέλεως, μενέλεω, μενέλεων.

3 *Tum Genitiuos Atticos omnium numerorum ſecundæ declinationis contractæ*, πόλεως, πόλεων, πόλεων.

4 *Demum Vocabula in* αι *&* οι. *Nam iſtæ diphthongi habentur in accentibus breues*, ἄνθρωποι, τύπτονται.

5 *Si tamen in eadem dictione ſequatur aliqua conſonans, longæ cenſebuntur*, ἀνθρώποις.

Ex

III. Ex graui & acuto in contractione fit acutus, ἑσαὼς, ἑςώς, *stans*: γεγαὼς, γεγώς, *natus*.

DE ACCENTV CIRCVMFLEXO.

I. Longa non sola positione, sed ex naturā sua, ante finalem breuem, (si accentu notetur) circumflexo notabitur, σῶμα, *corpus*: ποῦ, *grex*: μοῦσα, μοῦσαι: οἶκος, οἶκοι, *ædes*. Nam & hic αι & οι breues habentur.

II. At τύπτε τύψον paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

EXCEPTIONES.

1 *Excipe aduerbium* οἴκοι, *domi, ad distinctionem pluralis* οἶκοι *ab* οἶκος, *domus: & tertiam personam Aoristi primi actiui optatiui modi*, ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, *ad distinctionem infinitiui* ποιῆσαι. *At* ποίησαι, *fac, est Aoristus primus imperatiui verbi medij, sicut* τύψαι.

2 *Excipe etiam tertias personas optatiui actiui desinētes in* οι. *in his enim censetur hæc diphthongus longa*, φεύγοιμι, φεύγοις, φεύγοι. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. εὕροιμι, εὕροις, εὕροι.

3 *Interdum penultima circumflectitur, licet vltima longa sit sola positione*: χοῖνιξ, *chœnix*: αὖλαξ, *sulcus*. *Id tamen non obseruatur ab omnibus.*

III. Ex acuto & graui fit in contractione circumflexus, βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum grauē accentum habebat, sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite*.

Excipe τὴν λητόα, λητώ, *non* λητῶ, latonam : αἰδόα ; αἰδώ, verecundiam,pudorem, *quamuis aliqui circũflectant*, τὴν αἰδῶ, *quibus adde*, τὸ νόα, νῶ, *a* νόος, mens.

DE ACCENTIBVS declinationum.

I. Qualis accentus eſt in recto,talis fere eſt in obliquis, niſi obſtet aliqua regula ex prædictis , λόγος, λόγου, λόγῳ, λόγον : Αἰνείας , αἰνείου, αἰνείᾳ : Μενέλεως, μενέλεω.

II. In declinationibus pariſyllabis,ſi rectus ſit oxytonus ; genitiui & datiui circumflectuntur in omnibus numeris : ὁ ποιητὴς, poeta, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. ἡ τιμὴ, *honor*, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς : καλὸς, *pulcher*, τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ.

Excipe, λεὼς, τοῦ λεώ, populus : νεὼς, templum , τοῦ νεώ.

III. Genitiuus pluralis ſubſtantiuorum primæ & ſecundæ declinationis circumflectitur, qualiſcunque ſit nominatiuus : αἰνείας, τῶν αἰνειῶν : ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν.

Excipiuntur a nonnullis ὁ χλούνης, aper, τῶν χλούνων : ὁ χρήστης, fænerator, τῶν χρήστων : ὁ ἐτησίας, Eteſias ventus, τῶν ἐτησίων : ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, apua, genus piſcis.

IIII. Adiectiua feminina a maſculinis tertiæ declinationis eundem habent accentum in genitiuo plurali , quem maſculina : ὁ ἅγιος, *ſanctus*, τῶν ἁγίων : ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

In

V. In nominatiuo plurali conueniunt quoque cum masculino singulari, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἅγιαι. ἡμέτερος, *noster*, ἡμετέρα, ἡμέτεραι. σοφώτερος, *sapientior*; ἡ σοφωτέρα, αἱ σοφώτεραι.

VI. Si masculinum sit quintæ declinationis; genitiuus feminini circumflectitur. τύπτων, *verberans*, τύπτοντος, τύπτουσα, τυπτουσῶν: μέλας, *niger*, μέλανος, μέλαινα, μελαινῶν. Est enim secundæ simplicium.

VII. Genitiui & datiui disyllabi quintæ declinationis, accentum habent in vltima, reliqui casus in penultima, ἡ χεὶρ, *manus*, χειρὸς, χειρὶ, χεῖρα: τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν: τῶν χειρῶν, ταῖς χερσί. excipe, τὶς, τινὸς, *quispiam* infinitum. habet enim accentum in vltima in omnibus casibus.

VIII. Idem porro iudicium est de genitiuis & datiuis disyllabis natis per syncopen ex prioribus syllabis, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρὸς, *vir*.

EXCEPTIONES.

1 *Excipe participia*, θεὶς, qui posuit, θέντος: στὰς, στάντος, qui stetit: δοὺς, δόντος; qui dedit: ὢν, ὄντος, qui est: τίς, τίνος, *interrogatiuum, & alia huius generis in nominatiuo monosyllaba.*

2 *Excipe secundo nomina sequentia, quæ genitiuum pluralem non circumflectunt*, πάντων, omnium, *a* πᾶς, *cuius datiuus pluralis est* πᾶσι: τῶν παίδων, puerorum, *a* παῖς: τῶν Τρώων, Troianorum, *a recto* Τρὼς: τῶν δᾴδων, δμώων, φώτων, κράτων, θώων, φῴδων, a nominatiuis, ἡ δᾲς, fax: ὁ δμὼς, famulus: ὁ θὼς, lupus ceruarius. τὸ

κρὰς, caput: ὁ φὼς, vir: ἡ φῴς, inustio facta ab igne in cruribus. *At κῆρος, ἦρος contracta sunt ex κέαρος, ἔαρος. κηρὸς & ἠρὸς regulariter fiunt a rectis τὸ κὴρ & ἦρ.*

IX. Polysyllaba quintæ simplicium, quæ accentum in vltima habent, retinent illum in penultima obliquorum, quæ acuitur, si breuis sit, λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas*: ποιμὴν, ποιμένος, *pastor*.

X. Si vero longa sit; circumflectitur, nisi obstet aliqua regula generalis, σωτὴρ, *Saluator*, σωτῆρος. ἀγὼν, ἀγῶνος, *certamen*.

XI. Diphthongi ευ & ου finales circumflectuntur, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, *vbique*.

XII. Excipe aduerbium ἰδοὺ, vt differat ab imperatiuo ἰδοῦ, *vide*, vt τυποῦ.

XIII. Vocatiuus in ες, a propriis in ης, est proparoxytonus, ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες. σωκράτης, ὦ σώκρατες.

XIIII. Irregularia sunt μία, *vna*, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. μηδεμία, μηδεμιᾶς. ἄμφω, *ambo*, ἀμφοῖν: δύο, *duo*: δυοῖν: μήτηρ, *mater*, Δημήτηρ, *Ceres*, θυγάτηρ, *filia*, quæ in obliquis paroxytona sunt, τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item in vocatiuo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ, a rectis, σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατὴρ.

DE ACCENTIBVS quorundam nominum.

I. Composita a κτείνω, *occido*, τρέφω, *nutrio*, φθείρω, *corrumpo*, cum actiue capiuntur, sunt paroxytona, πατροκτόνος, *parricida*, θηροτρόφος, *qui feras nutrit*:

λαο-

λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*. Si uero passiue vsurpentur; προπαροξύτονα sunt, πατρόκτονος, *a patre interfectus*, θηρότροφος, *a feris nutritus*: λαόφθορος, *a populo corruptus*.

II. Composita a χέω, *fundo*: βάλλω, *iacio*: πολῶ, *verto*: λέγω vel λόγος, cum habent præpositionem, προπαροξύτονα sunt, πρόχοος, *æqualis*: σύμβολος, *omen*: περίπολος, *qui circumit*: κατάλογος, *catalogus*. Cum vero aliam particulam præpositam gerunt, παροξύτονα sunt, οἰνοχόος, *pincerna*: ἑκηβόλος, *eminus iaculans*: ὑμνοπόλος, *qui hymnos tractat*: θεολόγος, *Theologus*.

II. Proparoxytona sunt substantiua in εια, ab adiectiuis primæ contractæ, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀλήθεια, *veritas*. εὐσεβὴς, εὐσέβεια, *pietas*. ἀσεβὴς, ἀσέβεια, *impietas*.

IIII. Similiter nomina in οια a νοῦς, εὔνους, εὔνοια, *beneuolentia*: ἄνους, ἄνοια, *stultitia*. διάνοια, *intelligentia*.

V. Item in ια & εια a substantiuis masculinis, ὁ ψάλτης, ψάλτρια, ὁ ποιητὴς, ποιήτρια, ὁ δοτὴρ, seu δωτὴρ, ἡ δότειρα, seu δώτειρα.

DE ACCENTIBVS verborum.

1 Accentus verborum & participiorum obseruandi sunt in verborum coniugationibus, τύπτω, φιλέω, τιμάω, δηλόω, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, δείκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur. quod si quid proprium in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis coniugationibus.

2 Accentus aliarum partium orationis vſu obſeruandi ac diſcendi ſunt.

DE ENCLITICIS.

1 Enclitica dicuntur illa, quæ proprium accẽtum in contextu orationis vel omnino amittũt, vel ad vltimam ſyllabam præcedentis dictionis remittunt, vel certè ex vno loco in alium transferunt, vt *εἰπέ μοι, dic mihi. εἴ τις, ſi quis. ἔστι πόλις, eſt ciuitas,* quamuis interdum ſuum quoque accẽtum retineant.

2 Reperiuntur Enclitica in ſequentibus partibus orationis.

3 In articulo, τοῦ & poëtice τεῦ, pro indefinito *τινὸς, alicuius,* & τῲ pro *τινὶ, alicui.*

4 In nomine encliticum eſt indefinitum τις, cũ omnibus ſuis caſibus. At *τίς, τί, quis, quæ, quod,* interrogatiuum, non eſt encliticum. Nuſquam enim ſuum accentum amittit.

5 In pronomine primæ perſonæ enclitica ſunt tantũ: μοῦ, & huius dialectus μεῦ: & μοὶ, μέ. non autem ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, vt neque dialecti inde natæ.

6 Secũdæ perſonæ enclitica hæc ſunt, σοῦ & eius dialecti τεῦ & σεῦ, σοὶ, cum dialecto τοὶ: σὲ, eiuſq. dialectus τὺ & τέ.

7 Tertiæ perſonæ enclitica ſunt οὗ cum dialectis ἑῦ, & ἕθεν, & ἕο, vt quibuſdam placet, οἷ, ἕ.

8 In duali eiuſdem perſonæ encliticum eſt σφὲ, & σφὼ ſeu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ perſo-

personæ.nam σφῶ secundæ personæ non est encliticum.

9 In plurali eiusdem personæ encliticum est σφίσι,& σφὶν seu σφὶ pro σφίσι,vt & σφέας pro σφᾶς.& σφὲ pro σφὲ seu σφέας. His adde poëtica pronomina μὶν & νὶν pro ἓ, de quibus supra cap.12.

10 Ex verbis duo sunt enclitica, εἰμὶ, *sum*, & φημὶ, *dico*, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicatiui modi, exceptis secundis singularibus, φῂς & εἶ, quæ non inclinantur, licet alii qui contrarium asserant saltem de εἶ. Neque.n. de encliticis idem omnes sentiunt. nam quasdã voces habent nonnulli pro encliticis, quas alij ab encliticis excludunt. Cæterum εἷς acutum pro εἶ plerique encliticis annumerant.

11 Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti, vt ἐσσὶ, *es*, ἐντὶ, *est*, item φατὶ pro φησὶ, & φαντὶ, pro φασί.

12 Ex aduerbijs enclitica sunt ποθὲν, ποθὲ, *alicunde*, ποθὶ, *alicubi*, ποτὲ, *aliquando*, πῶς, *quodammodo*, πῶ, *adhuc, dum*, πῆ, *alicubi*, πῶ, *vspiam*, & similia, cum non pro interrogatione, sed infinitè accipiuntur.

13 Ex coniunctionibus multæ sunt encliticæ, γὲ, κὲ, τὲ, κὰν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, & similes.

REGVLAE DE ENCLITICIS.

1 Si dictionem encliticam præcedat uocabulum proparoxytonum, aut properispomenon,

accentus encliticæ migrat in vltimam ſyllabam ἤκουσέ μου, *audiuit me*, ἤκουσέ τινος, *audiuit aliquem*, ἄνθρωπός ἐστι, *homo eſt*, σῶμά σου, *corpus tuum*. Verūtamen ſi vltima producatur poſitione, nō recipiet acutum encliticæ, κῆρυξ ἐστι, non κῆρύξ ἐστι. αὖλαξ ἐστι.

2 Excipe pronomina enclitica quando ponuntur cum particulis, ἕνεκα, εἵνεκα, οὕνεκα, *propterea, eius rei gratia*, ἕνεκα μου, *propter me*. ἕνεκα σου, *propter te*.

3 Si encliticam dictionem præcedat uox paroxytona; enclitica, ſi ſit monoſyllaba, ſuum accentum omnino perdit. Ἀριθμήτις, λόγος μου, *ſermo meus.*

4 At ſi diſyllaba ſit enclitica; ſeruat accentum: λόγος ἐστι, *ſermo eſt*, Πέτρος φησὶ, *Petrus dicit*.

5 Quod ſi præcedens dictio penultimam ſola poſitione longam habeat ultimamque breuem; enclitica ſequens remittit accentum ſuum in præcedentis vltimam, non ſecus, quàm ſi vocabulum properiſpomenon præcederet, ut quibuſdam placet: ἄνδρά μοι ἔννεπε. *Dic mihi uirum.* ἄνδρά τινα, *quendam virum*. Alij tamen fortaſſe probabilius cenſent, accentum non remitti, ſed amitti, ſi dictio enclitica ſit monoſyllaba: retineri autem ſi ſit diſyllaba, ἄνδρα μου. ἄνδρα τινά.

6 Si dictio præcedens encliticam, ſit oxytona aut periſpomena; enclitica ſuum accentum amittit, ſiue ſit monoſyllaba, ſiue polyſyllaba,

πατήρ

πατήρ μου, pater meus. ὁρᾷ με, videt me. ὁρῶ τινας, video quosdam.

7 Retinetur tamen tunc in præcedenti dictione accentus acutus, qui in contextu orationis mutandus erat in grauem, *πατρός ἐστι. patris est, θεός σου, Deus tuus.*

8 Plerique docti volunt Pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctionibus, *διὰ σέ, propter te. περὶ σοῦ de te. κατὰ μὲ ἢ σέ, secundum me aut te. μετὰ σοῦ, tecum.*

9 Cum plura enclitica concurrunt; prius posterioris accentum recipit, dicunturq. Synenclitica, *τύπτουσί τινές με, verberant me quidam.*

10 Persona ἐστι, cum principium orationis est, aut subdita post οὐκ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τοῦτο: remittit accentum in priorem suam syllabam: *ἔστι πόλις, est ciuitas: καὶ ἔστιν, & est: οὐκ ἔστιν, non est: ὡς ἔστι, vt est: εἰ ἔστι, si est: τοῦτ' ἔστι, hoc est.* Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem reiicit, vel in vltima sua retinet, iuxta regulas supra præscriptas.

11 Quædam dictiones omni prorsus accentu carent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, οὐ, οὐκ. verumtamen recipiunt accentum dictionum encliticarum, si illas in oratione præcedant, *οὔ μοι, ἤ μοι, οὔ μοι ἀνδάνει, non placet mihi.*

12 Οὐ tamen etiam cum periodum claudit, acutum accentum recipit, hoc modo οὔ. similiter & præpositio ἐξ cum aut in fine uersus, apud

apud Poëtas, aut in fine periodi apud oratores collocatur ἐξ.

13 Porrò quæ hactenus de encliticis tradidimus, clarius fortaſſis ex ſubiecta tabella intelligentur.

DICTIONES ENCLITICAE
Monoſyllabæ.

Articul.	τοῦ, τεῦ, τῷ pro indefinito τινός, τινί.
Nom.	τὶς, τὶ indefinitum.
	μοῦ, μεῦ, μοί, μέ.
Pronom.	σοῦ, σεῦ, τεῦ, σοί, τοί. σέ, τύ, τέ.
	οὗ, εὗ, οἷ, ἕ, σφέ, σφώ, ψέ.
	σφίν, σφί, μίν, νίν.
Verb.	εἰς acutum.
	πώς, πώ, πή, πού, & alia.
Aduerb.	τέ, γέ, τοί, πού, πέρ, νύν, κέ, κέν, νύ, νῶν,
Coniũct.	θήν, ῥά, & harum ſimiles.

Ponuntur vocabula loco regularum. Itaq; ſi occurrat dictio cuiuſcunq; partis accentũ habens, vt hæc

ἄνθρω-πος, ἄνδρα, σῶμα	transferũt.	ἄνθρωπός τις. ἄνδρά σε. σῶμά σου.
ζώων, λέγειν, λόγος	amittunt.	ζώων μου. λέγειν σε. λόγος σου.

no-

nomina posita, encliticæ suũ accentũ vel trãsferũt, vel amittũt, vel retinent, vt in tabella vides.

{ ἀγαθὸν, ὁρῶ } amittunt. { ἀγαθόν τι. ὁρῶ σε. }

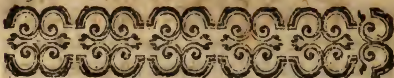
Retinent aliquando cum ponuntur ἐμφατικῶς, vt ἤκουσα σοῦ, *audiui te, non alium.*

DISYLLABAE.

Nom.	τινός, τινί per omnes casus & numeros.
Pronom.	ἕθεν, ἕο, σφωέ, σφίσι, σφέας.
Verb.	εἰμί, ἐστί, ἐσί, ἐντί, ἐστόν, ἐσμὲν, εἰμέν, ἐστέ, εἰσί. φημί, φησί, φατί, φατόν, φαμέν, φατέ, φασί, φαντί.
Aduerb.	ποθέν, ποτέ, ποθί, πῄ, & si qua sunt alia.

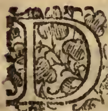
ἄνθρωποι, σῶμα	transferũt	ἄνθρωποί τινες. σῶμά τινος.
ἀγαθὸν, ὁρῶ	amittunt	ἀγαθόν τινα. ὁρῶ τινας.
ζώων, λέγειν, λόγος, ἄνδρα	retinent	ζώων ἐστί. λέγειν τινά. λόγος τινός. ἄνδρα τινός.

προπερισπώμενον, vltima longa positione, vt κῆρυξ ἐστίν.

Caput XXIII.

DE RATIONE INVESTIGANDI THEMATA.

Iximus cap. 18. generatim de verbis defe ctiuis & anomalis. Nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam inuentutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, rationemq. thematis vel inuestigandi, vel in sua tempora diducendi ostendat. quod vt legitime fiat, primũ necesse est, vt paradigmata omnium coniugationum probe perspecta, animoq. comprehensa habeantur. Deinde vero, si offeratur vocabulum, dubitesque, num sit anomalum; ad leges supra generatim de anomalis traditas, confugiendum erit. Vt si quis hæreat, vtrum ἄχθομαι, λαμβάνω, ἀρέσκω, πλεμικτέω, & similia sint anomala; facile omnem dubitationem eximet caput modo nominatum de anomalis.

2 *Quod si quis non in ipsum thema, sed in tempus à præsenti distinctũ incidat; considerandæ diligenter erunt syllabæ illius dictionis, quæ, qualesq. sint. Ex harũ enim accurata inspectione thema vel sine lexico, vel opera lexici facile deprehendetur. Vt si occurrat, verbi gratia,*

parti-

participium passiuum, ὀφθησόμενος, futurum illius passiuum indicatiui modi, necessariò erit, ὀφθήσομαι, & Aoristus primus, ὤφθην, ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascendendo ad præteritum, inuenies iuxta regulas traditas in uerbis, tertiam personam præteriti, esse ὦπται. Nam π & τ tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit, ὦμμαι. Præteritum actiuum ὦφα, siue sit usitatum, siue non: de hoc enim sollicitus nō erit qui thema indagabit. Futurum Actiuum ὄψω, siquidem ω præteriti fuit augmentum temporale. Thema igitur erit uel ὄβω, vel ὄπω, vel ὄφω, vel ὄππω, vel si actiua vsitata non sint, Thema erit ὄβομαι, vel ὄφομαι, vel ὄπτομαι. Adhibe tandem lexicon, si aliter te expedire ne quiueris. reperies ὄπτομαι.

3 *Vt autem apud Latinos ex or finitis actiuam fingere vocem fas est, quo facilius deponentia & communia, quæ sub passiua tantummodo terminatione vsurpantur, tempora formemus; ita & multo magis apud Græcos cōfugiendum est ad actiua, etiamsi sint obsoleta, & inaudita, vt eo promptius ad illa tempora, quæ sub passiua voce tantum reperiuntur, formanda ascendamus, ut in hoc exemplo uides. βούλομαι, sua tempora sumit à βουλέομαι. Accipe ergo inusitatum βουλέω, futurum erit, βουλήσω, Præteritum βεβούληκα. Paß. βεβούλημαι,* volui, *βεβούλησαι,* voluisti, *βεβούληται,* voluit. *Hinc Aor. 1. ἐβουλήθην, ἐβουλήθης, ἐβουλήθη. Fut. 1. βουληθήσομαι. Fut. med. βουλήσομαι, atque ita deinceps per alios modos.*

4 *Quod si offeratur futurum in ήσω vel Aoristus participij in ησας; noueris tempus illud plerunq. à verbo in εω vel in αω deriuari; licet fieri possit, vt tempus hoc in*

præsenti non sit amplius vsitatum cum sæpe ex circumflexis præsentibus facta sint Barytona, ut αὔξω *ab* αὐξέω, augeo, cresco, *& horum similia.*

5 *Si uero futurum in* ασω *exeat, thema erit verbum in* αω *vel* αζω. *si in* ωσω *vel* οσω, *thema erit* οω *vel* ωω. *quod si futurum desinat in* ισω *per iota; thema plerumque erit verbum in* ιζω *aut* ιω. *Si uero in* υσω, *thema erit verbum in* υζω, *vel* υω, *vel* υμι.

6 *Multum quoq. conducit ad expeditam temporum formationem, thematisque inquisitionem, vt quis ex compositis abiiciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionem facit. Ita enim multo certius thema indagabis, aut indagatum per sua tempora deduces. Vt si incidas in Aor. 1. passiuum* κατελείφθην, relictus sum, *statim animaduertes esse compositum ex* κατά. *abiice ergo præpositionem: remanebit* ἐλείφθην. *tunc adhibitis præceptis, hic & alias passim traditis, inuenies tandem thema* λείπω, relinquo, λείψω, λέλειφα, λέλειμμαι, λέλειπται, ἐλείφθην, ἐλείφθης, λειφθήσομαι, *cum* κατὰ, καταλείπω, καταλείψω, καταλέλειφα. *Nam in formatione temporum recta ad futurum, & inde ad præteritum actiuum, hinc ad passiuum. ab hoc ad Aoristum primum, ac tandem ad futurum primum veniendum est. Hæc enim tēpora ex sese valde concinne apta sunt, & ab exercitatis, momento pæne tēporis percurruntur. Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subiungamus, ut uerba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrūt, hinc studiosa iuuentus sine magno labore petere possit.*

Ἄγαμαι

A.

1 Ἄγαμαι, miror, ſuſpicio, laudo, probo. *Futur. med.* ἀγάσομαι. *Aor.* 1. *med.* ἠγασάμην. *Aor. paſſ.* ἠγάσθην *ab* ἀγάζομαι, admiror, veneror: *quod itidem in vſu eſt. Poëtæ pro* ἄγαμαι *dicunt interdum,* ἀγάαμαι, *interpoſito* α.

2 Ἄγω, duco. *Futurum* ἄξω. *Præteritum* ἦχα. *Attice,* ἀγήοχα *pro* ἄγηχα, *interiecto* ο. *Præteritum paſſiuum* ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται. *Aoriſtus primus* ἤχθην. *Futurum primum* ἀχθήσομαι. *Aoriſtus ſecundus actiuus eſt,* ἦγον, *& addito* γα, ἤγαγον. *Hinc* ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἀγάγω, ἀγαγεῖν, ἀγαγών, Ionice, ἀγάγας. *Futurum* ἄξω: *vnde præſens* ἄξω, *& in præſenti imperatiui,* ἄξε, ἀξέτω: *Nam ſupra cap.* 18. *diximus, futurum quorundam verborum pro præſenti vſurpari,* ὄρω, concito, ὀρῶ, *& Aeolice* ὄρσω. *Hinc præſens* ὄρσω. *Paſſ.* ὄρσομαι. *Imperfect,* ὠρσόμην. *Imperat.* ὄρσε, expergiſcete, *Ionice,* ὄρσεο. Sic δύσω, οἴσω, βήσω, λέξω, *pro* δύω, ſubeo: βάω *ſeu* βαίνω, eo: οἴω *ſeu* φέρω, fero: λέγω, dico. *Sic* τέρσω *a* τείρω, attero: δοάσω *vel* δοιάσω, delibero: *a* δοάζω *vel* δοιάζω. *Quædam tamen ex his poëtica ſunt.*

3 Ἄγνυμι, frango. *Futur.* ἄξω, *Aor.* 1. ἦξα, *& diæreſi* ἔαξα; *quæ diæreſis aliis quoque temporibus familiaris eſt:* ἦχα, ἔαχα. *Paſſ.* ἦγμαι, ἔαγμαι, ἔαξαι, ἔακται. *Aoriſt.* 2. ἦγον, ἔαγον. *Præt. med.* ἦγα, ἔαγα, κατέαγα, fractus ſum. *Aor.* 2. *paſſ.* ἤγην, ἐάγην, κατεάγην.

4 *Obſeruandum porro eſt, verba quæ in præſenti* γνύω *&* γνυμι *habent, formare ſua tempora, quæ vltra*

imper-

imperfectum sunt, a verbis in γω: ζεύγνύω, ζεύγνυμι, iungo. Futur. ζεύξω. Præt. ἔζευξα, ἔζευγμαι. Hinc ζεῦγμα, iunctura. Aor. 1. ἐζεύχθην. Aor. 2. Act. ἔζυγον. Paß. ἐζύγην. Præt. med. ἔζευγα. omnia ab inusitato ζεύγω. Sic μιγνύω, μίγνυμι, misceo, a verbo μίγω Fut. μίξω, ἔμιξα, μέμιχα, μέμιγμαι: μοργνύω, μόργνυμι, abstergo, μόρξω, ἔμορξα. a μόργω: πηγνύω, πήγνυμι, coalesco, compingo, πήξω, ἔπηξα. Aor. 2. ἔπαγον. Paß. ἐπάγην. ῥηγνύω, ῥήγνυμι, ῥήξω, ἔρρηξα, ἔρραγον, ἐρράγην. Porro eadem est ratio compositorum: quibus adde ὀμόργνυμι, abstergo: ὀρέγνυμι, appeto: ὀμόρξω, ὤμορξα. ὀρέξω, ὤρεξα, ὤρεχα, ὤρεγμαι, ὠρέχθην.

5 Ἅδω, placeo. Præter. med. ἧδα, diæresi, ἕαδα. Participium. ἑαδώς.

6 Αἱρέω & αἱρέομαι, eligo, capio, sumo. Fut. med. αἱρήσομαι. Præter. paß. ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται. Acrist. 1. ᾑρέθην. Aor. 2. med. εἱλόμην, ab ἕλω. Aor. 2. Act. εἷλον: eademq. est ratio compositorum, καθαιρέομαι, ἀφαιρέομαι, occidor, perdor, auferor, & horum similium.

7 Αἰσθάνομαι, sentio. Fut. αἰσθήσομαι ab αἰσθέομαι. Vnde vero verba in ανω & ανομαι sua tempora sumant, dictum est cap. 18.

8 Ἀλέξω, iuuo, ἀλεξήσω ab ἀλεξέω.

9 Ἀλάλημαι, erro, ab ἀλάω, ἄλημι, ἄλημαι & cum reduplicatione ἀλάλημαι.

10 Αἴρω, tollo. Fut. ἀρῶ. Aor. 1. ἦρα vel ἧρα. In Aoristis primis extra indicatiuum habet α futuri, ἆρον, tolle, ἄραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, cum ἀπὸ, ἀπάρας. Quod etiam in Aoristis secundis fit ἦρον, ἠρόμην, ἀροίμην, ἄρωμαι. Præter. ἦρκα. Paß. ἦρμαι. Plusquamperf. ἤρμην,

ἦρσο,

ᾔρτο, ἤρτο. Hinc ἄωρτο, pependerat. Aor. 1. ἤρθην. Imperat. ἄρθητι, tollere. Præter. med. ἦρα, & repetitione Attica, ἄρηρα.

11 Ἁλίσκομαι, capior. Fut. ἁλώσομαι. Præterit. ἥλωκα, ἑάλωκα. Paſſ. ἑάλομαι. Aoriſt. 2. ἥλων, ἑάλων. Infinit. ἁλῶναι. Part. ἁλοὺς, ἁλόντος, ab ἅλωμι, tertiæ coniugationis verborum in μι, abſque reduplicatione. Omnia ſignificationis paſſiuæ ſub actiua terminatione.

12 Ἀναλίσκω, conſumo. Fut. ἀναλώσω. Præt. ἀνήλωκα & ἀνάλωκα, ſine augmento, & ἀνάλωκα, & in paſſiuo, ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι, ἀναλώμην.

13 Ἁμαρτάνω, pecco, ἁμαρτήσω, ἡμάρτηκα, ἡμάρτημαι, Aor. 2. ἥμαρτον, Poëtice ἤμβροτον, peccaui, tanquam ab ἀμβροτέω.

14 Ἀμφιέννυμι & ἀμφιέμαι, induo. Futur. ἀμφιέσω, & Poëtice, ἀμφιέσσω, induam. Eſt autem compoſitum ab ἀμφὶ & ἕω, ſeu ἵεω. Hinc ἕμαι, & compoſitum ἀμφιέμαι, & per quartam coniugationem ἀμφιέννυμι ab ἀμφιεννύω; quæ omnia ab ἕω, tanquam ab origine manant. Præter. paſſ. ἀμφίεσμαι, indutus ſum, & ἠμφίεσμαι, cum duplici augmento. ἕω, ἕσω, εἷσα, εἷκα. Paſſ. εἷμαι, augetur enim per ει. Hinc cum ἀμφὶ, ἠμφίεσμαι, εἱμφιεσμένος, indutus & ἠμφιεσμένος.

15 Obſeruandum eſt autem verba in νυω & ννυμι, ſumere ſua tempora à uerbis in εω, vel αω, vel οω, quod cognoſcere poteris ex vocali proximè antecedente duplex illud νν: κορεννύω, κορέννυμι, ſaturo, à κορέω: στορεννύω, στορέννυμι, à στορέω, ſterno: quia in bis ante duplex illud ν, reperitur ε. At πεταννύω, expando, πετάννυμι, à πετάω, πετάσω, ἐπέτασα. κεραννύω, miſceo, κεράννυμι, à κεράω,

ρώω, κεράσω, ἐκέρασα, & per syncopen κράσω. Præterit. κέκρακα. Pass. κέκραμαι, & sine syncope κεκέρασμαι, addito σ. hinc verbale κρᾶσις, mistio, temperies. Sumunt hæc tempora à verbis in αω, quia α habēt ante νν duplex. At sequentia à verbis in οω, quia ω habent, ζωννύω, ζώννυμι, cingo, à ζώω, ζώσω, ἔζωσα, Præterit. ἔζωκα. Pass. ἔζωσμαι, cinctus sum. Hinc verbale ζῶσμα, & abiecto σ, ζῶμα, cingulum. Aorist. 1. ἐζώσθην, ἐζώσθης, ἐζώσθη: στρωννύω, στρώννυμι, à στρώω, sterno, στρώσω, ἔστρωσα, ἔστρωκα, ἔστρωμαι, stratus sum, ἐστρώθην. ῥωννύω, ῥώννυμι valeo, à ῥώω, ῥώσω, ἔρρωσα, ἔρρωκα, ἔρρωμαι. Aorist. ἐρρώσθην: χωννύω, χώννυμι, fodio, aggerem facio, à χώω, χώσω, ἔχωσα, κέχωκα, κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται; χρωννύω, χρώννυμι, à χρώω, coloro, χρώσω, ἔχρωσα, κέχρωσμαι. Hinc χρῶμα, color, abiecto σ præteriti, & χρῶσις, coloratio. Eadem est ratio compositorum.

16 Ἀναίνομαι, renuo, recuso. Perfect. ἀνήνημαι, ἀνήνησαι, ἀνήνηται, quasi ab ἀναινέω ex ἀνὰ & αἰνέω. Hinc Aorist. 1. med. ἠνηνάμην, repudiaui, cum duplici augmento.

17 Ἀνοίγω, aperio, ab ἀνὰ & οἴγω. Futur. οἴξω, ἀνοίξω, Aor. 1. ᾦξα, Attice ἔῳξα, ἀνέῳξα. Præt. ἀνέῳχα. Pass. ἀνέῳγμαι. Aor. 1. ἀνεῴχθην & ἠνεῴχθην, & per syncopen ἀνῴχθην, apertus sum, Poëtice, ἀνοίχθην. Præter. med. ἀνέῳγα, ἀνῷγα & ἠνέῳγα, cum augmento triplici.

18 Ἀπολλύω, ἀπόλλυμι, pereo, perdo. Fut. ἀπολῶ vel ἀπολέσω: hoc ab ἀπολέω, illud ab ἀπόλλω, composito ex ἀπὸ & ὄλλω. Fut. ὀλῶ, perdam. Præt. med. ὦλα, & repetitione Attica, ὄλωλα, cum ἀπὸ, ἀπόλωλα, ὀλωλώς, ἀπολωλώς.

vel in Præt. act. ἀπώλεκα, ἀπολώλεκα. Aor. 2. med. ὠλόμην, ἀπωλόμην.

19 Ἀπέσκληκα, indurui, ἀπεσκληκώς, ἀπεσκληκέναι, ab inusitato ἀποσκλάω. Optat. ἀποσκλαίην, ab ἀπόσκλημι, præteritum simplex est ἔσκληκα. Aor. 2. ἔσκλην, a σκλῆμι. Thema vsitatum est σκέλλω seu σκάλλω, exsicco, arefacio. Fut. σκαλῶ Aor. 1. ἔσκαλα & ἔσκηλα. Hinc Aoristus Aeolicus σκήλειε, σκήλειας, σκήλειε, arefecerim, induruerim.

20 Ἀρέσκω. Fut. ἀρέσω ab ἀρέω, placeo. Aor. 1. ἤρεσα.

21 Ἄυξω, αὐξάνω, cresco, augeo, αὐξήσω.

22 Ἀπόχρη, satis est, impersonale per apocopen pro ἀπόχρησι, a verbo inusitato ἀπόχρημι. Imperfect. ἀπέχρη, satis erat. Futur. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησε.

B.

1 Βαίνω, vado, βήσω, βέβηκα, a βάω. Aor. 2. ἔβην a βῆμι. Sic καταβαίνω, κατέβην, descendo; ἀναβαίνω, ascendo, ἀνέβην. Imperat. βῆθι, vade. κατάβαθι, descende, ἀνάβαθι, ascende. per systolen pro κατάβηθι: per apocopen κατάβα, ἀνάβα: ut ἀνάστα, resurge. pro ἀνάστηθι.

2 Βάλλω, iacio, βαλῶ, & Poëtice, βαλλήσω, quasi a βαλέω, geminato λ, metri gratia. Præt. βέβληκα, quasi a βλέω, βέβλημαι, ἐβλήθην, iactus, proiectus sum, vel per syncopen pro βεβάληκα.

3 Βρώσκω seu βιβρώσκω, edo, βρώσω, ἔβρωσα, edo. Nam quædam Barytona reduplicationem habent, vt in cap. 18. dictum est.

4 Βιόω, viuo, βιώσομαι. Aor. 2. ἐβίων a βίωμι. Imperat.

βίωθι, viue. *Optat.* βιοίην, vt ζοίην, & βιῴην, vt ζῴην. *Infinit.* βιῶναι. *Part.* βιὲς βιόντος.

5 Βέλομαι, volo, βωλήσομαι, βεβέλημαι, a βελέομαι.

6 Βλαστάνω, germino, βλαστήσω, ἐβλάστησα. *Aor.* 2. ἔβλαστον, à βλαστέω.

Γ.

1 Γαμέω, vxorem duco. *Fut.* γαμήσω. *Aor.* 1. ἔγημα. *Infinit.* γῆμαι, a γάμω. *dicitur etiam* ἐγάμησα, *perfect.* γεγάμηκα, γεγάμημαι, ἐγαμήθην, nupta sum.

2 Γηράσκω, senesco, γηράσω a γηράω.

3 Γίνομαι & γίγνομαι, fio, sum. *Fut.* γενήσομαι. *Præt.* γεγένημαι. *Aor.* 1. ἐγενήθην. *Aor.* 1. *med.* ἐγενησάμην. *Aor.* 2. ἐγενόμην, ἐγένε ἐγένετο, & *syncope* ἔγεντο & γέντο *sine augmento.* *Præt. med.* γέγονα, γέγονας, a γένω. & *Aor.* 1. *med.* ἐγεινάμην. *Particip.* γεινάμενος. *Fut.* 1. *med.* γενῦμαι. *Dicitur etiam* γεννάω, *per duplex* νν. gigno. *Hinc Aorist.* 1. ἐγέννησα. *med.* ἐγεννησάμην, ἐγεννήσατο, & *facta syncope*, ἐγένατο, & γένατο, *ablato augmento.* *Sumit igitur* γίγνομαι *sua tempora a tribus*: γενάομαι, γείνω, γενάω.

4 Γινώσκω, cognosco. *Fut.* γνώσομαι. *Præt.* ἔγνωκα, a γνόω. *Aor.* 2. ἔγνων. *tanquam à* γνῶμι. *Imperat.* γνῶθι, nosce. *Infin.* γνῶναι. *Part.* γνὲς. *Sic* ἀναγινώσκω, lego, ἀναγνώσω, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων. *Præt. pass.* ἀνέγνωσμαι. *Sic* καταγινώσκω, condemno, improbo.

Δ.

1 Δαίω, scio, diuido, depascor, δαήσω, a δαέω. *Pass.* δεδάη-

δεδάημαι, & δέδασμαι a δάζομαι. *Aor.* 2. ἐδάην. *Præter. med.* δέδηα.

2 Δάκνω, mordeo *Fut.* δήξω. *Aor.* 2. ἔδακον. *Aor.* 1. ἔδηξα. *Paſſ.* δέδηγμαι, ἐδήχθην.

3 Δεικνύω & δείκνυμι, oſtendo. *Fut* δείξω, *tanquam a* δείκω. ἔδειξα, & *ita deinceps etiam in compoſitis,* καταδείκνυμι, demonſtro, ἐπιδείκνυμι, indico, ὑποδείκνυμι. ſuggero.

4 Δαρθάνω, dormio. *Fut.* δαρθήσομαι. *uelut a* δαρθέω.

5 Δέω, ligo *Fut.* δέσω & δήσω. *Aor.* 1 ἔδησα δέδεκα, ligaui. & δέδηκα. *Paſſ.* δέδεμαι. *Hinc* ἐδέθην, ligatus ſum. & δέδημαι. ἀναδέδημαι, à quo verbale ἀνάδημα, redimiculum, διαδέδημαι, διάδημα, diadema, corona.

6 Δέομαι, rogo, δεήσομαι. *Perf.* δεδέημαι. *Aor.* 1. ἐδεήθην, a δέομαι.

7 Δείδω, timeo, *Perf* δέδοικα. *Med* δέδια, pro δέδοια, *euphoniæ cauſa Ionice.* δέδια. *Nam Iones ex communi præterito auferunt* κ, & *penultimmam corripiunt.* δέδοικα, timui, δέδια: βαίνω, βάω, vado, βέβηκα, βέβαα. *Part.* βεβαώς. *Qua de re dictum eſt cap.* 15. *Aor. paſſ. Imp.* δείδιθι & δέδιθι *pro* δεδίγηθι a δεδίττομαι, territo *ſeu* territor, attonitus ſum.

8 Διδάσκω, doceo. *Fut.* διδάξω, *a* διδάχω. *Aor.* 1. ἐδίδαξα, δεδίδαχα, δεδίδαγμαι, ἐδιδάχθην.

9 Διδράσκω fugio. *Fut* διδράσω *a* διδράω. *Aor.* 2. ἔδραν, fugi, pro ἔδρην, ἔδρησαν, fugerunt, δράς, δράντος, a διάδρημι.

10 Δοκέω, videor, puto. *Fut.* δοκήσω: & δόξω, a δόκω, ἔδοξα, δέδογμαι. *Hinc* δόγμα, ſententia.

11 Δύνω seu Δύω, ſubeo, ingredior. *Fut.* δύσω. *Aoriſt.* 2. ἔδυν a δῦμι.

E.

1 Ἔδω, edo. *Perf.* ἦκα. *Attice,* ἔδηκα, *& per pleonaſmum,* ἐδήδοκα. *Præt. med.* ἦδα. *Attice,* ἔδηδα. *Part.* ἐδηδὼς, qui edit. *Fut. med.* ἔδομαι, edam, *pro* ἐδοῦμαι, *vt* φάγομαι, edam, πίομαι, bibam.

2 Ἐθέλω, volo. *Fut.* ἐθελήσω, *ab* ἐθελέω.

3 Ἔθω, aſſueſio. *Præt. med.* εἴωθα, ſolitus ſum, conſueui, *pro* εἶθα.

4 Εἴδω, ſcio, video. *Fut.* εἴσομαι *vel* ἴσομαι *remoto* ε. *Fut. act. eſſet* εἴσω *vel* ἴσω, ſciam. *Hinc præſens* εἰσκω *ſeu* ἴσκω, ſcio. *Aor.* 1. εἶσα, *med.* εἰσάμην, *& Attice* ἐεισάμην. *Hinc* ἐεισάμενος. *Præt. med.* οἶδα. *Nam* ει *mutatur in illo præterito in* οι. *Aor.* 2. εἶδον, *Poëtice,* ἴδον, *etiam extra indicatiuum,* ἴδε, vide, ἴδοιμι, ἴδω, ἰδεῖν, ἰδών. *Opt. præſ.* εἰδείην. *Infin.* εἰδέναι *ab* εἴδημι. *Alind quoque futurum eſt viſitatum* εἰδήσω *ab* εἰδέω. *Perfect.* εἴδηκα. *Pluſquamperf.* εἰδήκειν. *Part.* εἰδηκὼς, *& ſyncope* εἶδα, εἴδειν, *Attice* ᾔδειν *mutato* ει *in* η, *Attice. Part.* εἰδὼς, εἰδότος.

5 Ἐλαύνω, impello, ago, agito, abigo. *Fut.* ἐλάσω *ab* ἐλάω. *Aor.* 1. ἤλασα. *tertia plural.* ἤλασαν, *ſine augmento,* ἔλασαν, *ſyncope,* ἔλσαν. *Sic infinit.* ἔλσαι *pro* ἐλάσαι. *Particip.* ἔλσας *pro* ἐλάσας. *Præt. perfect.* ἤλακα. *Attice* ἐλήλακα. *Præt. paſſ.* ἤλαμαι, ἤλασαι, ἤλαται. *Attice,* ἐλήλαμαι. *Aor.* 1. ἠλάθην. *Aoriſt.* 1. *particip.* ἐλαθείς.

6 Ἔρομαι, interrogo. *Futur.* ἐρήσομαι *ab* ἐρέομαι. *Aoriſt.* 2. ἠρόμην.

7 Ἔρχομαι, venio, accedo. *Fut. med.* ἐλεύσομαι, veniam. *Particip.* ἐλευσόμενος, *ab* ἐλεύθω. *Aorist. 2.* ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθε, *& syncope:* ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε. *Infinit.* ἐλθεῖν. *Perfect. act.* ἤλευκα. *Med.* ἤλευθα. *Attice,* ἐλήλυκα, ἐλήλυθα. *Plusquamperfect.* ἐληλύκειν, ἐληλύθειν.

8 Εὑρίσκω, inuenio. *Fut.* εὑρήσω, *ab* εὑρέω. *Aorist. 2.* εὗρον. *Præterit.* εὕρηκα, εὕρημαι. *Aor. 1.* εὑρέθην, inuentus sum.

9 Ἔχω, habeo. *Fut.* ἕξω, *aspero spiritu. Præterit.* ἔσχηκα, *a* σχέω. *Aor. 2.* εἶχον *&* ἔσχον. ἔσχες *Aor. 2. Imperat.* σχές, habe, ἐπέχω, inhibeo, ἐπίσχες, *a* σχῆμι. *Cuius præter. pass. est.* ἔσχημαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, *a quo regulariter formatur Aoristus* ἐσχέθην; *de quo in Barytonis.* ἔσχημαι *verò fit ab* ἔσχηκα.

10 Ἕω, induo *vel* colloco. *Aor. 1.* εἷσα. *augetur enim per* ει. *Præter.* εἷμαι. *Hinc* εἷμα, vestis, *& reiecto* ει, ἱμάτιον, vestimentum, *de quo supra in* ἀμφιέννυμι.

H.

1 ἦν, dicebam. *Imperf. a* φημὶ, dico. *In imperfecto,* ἔφην, *ablatoq. augmento &* φ, ἦν, ἦς, ἦ, dicebam.

Θ.

1 Θάπτω, sepelio. *Fut.* θάψω. *Aor. 2.* ἔταφον. *Pass.* ἐτάφην, *quasi a* τάφω.

2 Θέλω, volo, θελήσω, ἐθέλησα, *tanquam a* θελέω.

3 Θνήσκω, morior, *sumit sua tempora a* θείνω, θνάω. τέθνημι, *&* θνέω. *Fut. med.* θανοῦμαι. *Aor. 2.* ἔθανον. *Aor. 1.*

med. ἐθανόμην, a θείνω. Præt. τέθνηκα, mortuus sum, a θνάω, Ionice τεθνάα, vt βέβηκα, βέβαα, de quo supra. Imper. τέθναθι, morere, τεθνάτω, moriatur. Optat. τεθναίην. Infinit. τεθνάναι. Part. τεθνὰς, a τέθνημι verbo reduplicato per ε. Præteritum Boeoticum est τέθνεικα, vt τέθεικα, a θέω, τίθημι, primæ coniugationis verborum in μι. Ionicè τέθνεια. Partic. τεθνειὼς, & ablato ι τεθνεὼς, pro quo vsurpant etiam Poëtæ τεθνηὼς, mortuus. Inuenitur etiam τεθνήξομαι, morior.

I.

1 ἱκνοῦμαι, venio. Fut. ἵξομαι, a quo fit præsens ἵξω, venio. Imperf. ἶξον. Aor. 2. med. ἱκόμην. Præt. ἶγμαι. vnde ἀφῖγμαι ab ἀφικνοῦμαι, venio, peruenio. Omnia ab ἵκω.

2 ἱλάσκομαι, placo. Fut. ἱλάσομαι, ab ἱλάω, ἵλαθι, propitius esto, placare. Poëtice, ἵληθι, tanquam ab ἱλημι, ut ἵστημι. Aor. 1. med. ἱλασάμην. Perfect. pass. ἱλασμαι. Imper. ἱλασο, venerare, placa. Aor. 1. ἱλάσθην. Imper. ἱλάσθητι.

3 ἵπταμαι, volo, volas. Fut. πτήσομαι, a πτάω. Aor. 2. ἔπτην, volaui. Aor. 2. med. ἐπτάμην. Part. πτάμενος, ἀποπτάμενος, auolans. Infinit. πτάσθαι & πτέσθαι, a in ε conuerso: ἐπιπτέσθαι a πτέω. Hinc πτῆμι, & cum reduplicatione, ἵπτημι: ἵπταμαι, volo.

K.

1 Καθίζομαι, sedeo. Fut. καθεδοῦμαι, iuxta regulam

de

de aoristo & futuro secundo quartæ coniugationis traditam.

2 Κάθημαι, ſedeo. *Fut.* καθήσομαι. *Imperf.* ἐκαθήμην. *Imperat.* κάθησο & κάθου, a κάθησο. *Ionice,* κάθηο. & *systole* κάθεο. *crasi* κάθου, ſede.

3 Καίω vel κάω, vro. καύσω. *Aor.* 2 *paſſ.* ἐκάην vſtus ſum.

4 Κάμνω, laboro. *Perfect.* κέκμηκα pro κεκάμηκα. *Aor.* 2. ἔκαμον.

5 Κλάζω, clango. *Fut.* κλάγξω a κλάγγω: *Poëtice* κεκλάγξω. *Perf.* κέκλαγγα. *Aoriſt.* 2. ἔκλαγον. *Præt. med.* κέκληγα pro κέκλαγα. *Part.* κεκληγὼς, κεκληγότος.

6 Καλέω, voco. *Fut.* καλέσω, καλήσω. *Perf.* κεκάλεκα, & *syncope,* κέκληκα. *Paſſ.* κέκλημαι κέκλησαι, κέκληται, vocatus eſt. *Aor.* 1. ἐκλήθην.

7 Κραίνω, perficio, κρανῶ. *Aor.* 1. ἔκρανα. *Attice,* ἔκρηνα. *Imper.* κρῆνον, κρηνάτω, perfice, exequere, & *Poëtice* κρήηνον, *quasi a* κραιαίνω.

8 Κλαίω, vel κλάω, κλαύσω, fleo. *tanquam a* κλαύω.

9 Κρέμαμαι, pendeo. *Fut.* κρεμάσομαι, a κρεμάομαι.

10 Κρύπτω, abſcondo. κρύψω. *Aor.* 2. ἔκρυβον. *Paſſ.* ἐκρύβην, abſconditus ſum, *quaſi a* κρύβω.

Λ.

1 λαμβάνω, capio: λανθάνω, lateo: λαγχάνω, ſor-

M.

1 Μανθάνω, disco, μαθήσω, ἐμάθησα, ἔμαθον, μεμάθηκα, *tanquam a* μαθέω.

2 Μάθομαι, pugno, μαχέσομαι & μαχήσομαι, μεμάχημαι, pugnaui.

3 Μείρω, diuido, partior, μερίζω, Item particeps sum, sortior. *Præt. med.* ἔμμορα *factum per metathesin, pro* μέμορα, ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est. *Paß.* μέμαρμαι, & εἵμαρμαι, εἵμαρται, fato decretum est. *Hinc* εἱμαρμένη, fatum.

4 Μέλει, *impersonale*, curæ est. *Fut.* μελήσει. *Aor.* 1. ἐμέλησε, curæ fuit.

5 Μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, in memoriam reuoco. *Futur.* μνήσω, μνήσομαι. *Præt.* μέμνημαι. *Aor.* 1. ἐμνήσθην, *tanquam a* μνάομαι. *Sic* ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, ἀναμνήσομαι.

O.

1 Οἴομαι vel οἶμαι, puto. *Imper.* ᾠόμην & ᾤμην. *Fut.* οἰήσομαι. *Perf.* ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται. *Aor.* 1. ᾠήθην, ᾠήθης, *vt ab* οἰέομαι.

2 Οἴχομαι, abeo. *Fut.* οἰχήσομαι, *ab* οἰχέομαι. *Aor.* 2. *med.* ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο.

3 Ὀμνύω, vel ὄμνυμι, iuro. *Fut.* ὀμόσω.

4 Ὀπτάνομαι & ὄπτομαι, video. *Fut.* ὄψομαι. *Aor.* 1. ὤφθην, ὤφθης, ὤφθη.

5 Ὄρω, moueo, concito. *Futur.* ὀρῶ, *Aeolice*, ὀρσω. *Præt. med.* ὦρα, *Attice*, ὄρωρα.

Ὀρεί-

6 Ὀφείλω, debeo, & *per syncopen* ὄφλω. *Fut.* ὀφειλήσω, ὀφλήσω. *Præter.* ὠφείληκα & ὤφληκα, *ab* ὀφειλέω & ὀφλέω. *Aor.* 2. ὤφειλον *ab* ὀφειλέω, & ὤφελον & ὦφλον *ab* ὀφείλω. *Sumitur etiam pro aduerbio* ὤφελον *seu* ὄφελον, vtinam ego: ὤφελε, vtinam ille.

Π.

1 Πάσχω, patior. *Fut.* πείσομαι *pro* πήσομαι, *ab inusitato* πήθω. *Aor.* 2. ἔπαθον, ἀ πήθω. *Præt.med.* πέπονθα, *a* πονέω, *per pleonasmum pro* πέπονα. *Part.* πεπονθὼς, πεπονθότος....

2 Πεταννύω, extendo. *Fut.* πετάσω. *Part.* πεπέτακα, & πέπτακα, πέπταμαι, ἀ πετάω: *dicitur etiam* πετάζω, πετάζομαι, expando.

3 Πίνω, bibo. *Fut.* πώσω. *Præt.* πέπωκα, ἀ πόω. *Aor.* 2. ἔπιον, ἀ πίω. *Fut.* 2. πίομαι, *pro* πιοῦμαι. *Aorist. imperat.* πῖθι, bibe. *Nam* πίε *adsciscit syllabam* θι, πίεθι, *hinc per crasin*, πῖθι: *dicitur etiam* πῶθι ἀ πῶμι, & *per apocopen*, πῶ, bibe.

4 Πίπτω, cado, πτώσω, ἔπτωσα, πέπτωκα, πεπτωκὼς: & *crasi facta*, πεπτὼς, πεπτῶτος, πεπτῶσα, τὸν πεπτῶτα, & *interposito* ε, τὸν πεπτεῶτα. *Aor.* 2. ἔπεσον, ἀ πεσέω. *Et Aorist.* 1. ἐπέσησα. *Hinc* ἔπεσαν, ceciderunt, *tertia pluralis, pro* ἐπέσησαν. *Futur.* πεσοῦμαι, *doricum, vsitatum est pro* πέσομαι ἀ πέτω.

6 Πρέττω, ago, πρέξω· πρέττω vel πιπράσκω, vendo. *Fut.* πράσω, πέπραγα.

P.

1 Ῥέω, fluo. *Fut.* ῥεύσω & ῥυήσω à ῥέω & ῥυέω. *Perfect.* ἐῤῥύηκα. *Aor.* 2. *paß.* ἐῤῥύην, *ab actiuo* ἔῤῥυον, à ῥέω. *Eadem est ratio compositorum* ἐπιῤῥέω, influo. διαῤῥέω, diffluo, *per geminum* ρρ.

2 Ῥηγνύω, ῥήγνυμι, rumpo. *Fut.* ῥήξω à ῥήγω. *Aor.* 2. ἔῤῥαγον. *Paß.* ἐῤῥάγην, *Præter med.* ἔῤῥωγα, ruptus sum, *pro* ἔῤῥηγα: *Sic* διέῤῥωγα, diruptus sum, ἐῤῥωγὼς, διεῤῥωγώς. & *Aor.* 2. διεῤῥάγην. *Opt.* διαῤῥαγείης, dirumparis.

3 Ῥωννύω. ῥώννυμι. *Fut.* ῥώσω, *de quo iam supra.*

Σ.

1 Σβεννύω, σβέννυμι, à σβέω, extinguo. *Fut.* σβέσω, σβέσομαι. *Aorist.* ἔσβην à σβῆμι, *vel paßiuus à* σβέω. *Aor.* 2. *act.* ἔσβον, extinxi. *Dicitur etiam* σβήσω, *pro* σβέσω, *hinc* ἔσβησα, ἐσβηκώς.

2 Σέω, concito, fugo. *Aor.* 1. ἔσσευα, *pro* ἔσευσα. *Aorist.* 1. *paß.* ἐσύθην, *pro* ἐσεύθην. *Præt.* ἔσσυμαι.

3 Σπένδω, libo. *Fut.* σπείσω, à σπείδω. *Nam Aeolice pro vocali postpositiua diphthongi, ponitur consonans.* σπείδω, σπένδω. σπείρω, σπέῤῥω, semino.

4 Στερίσκω. *Fut.* στερήσω, à στερέω, priuo.

5 Σχέω *inusitatum vide in* ἔχω.

T.

1 Τέμνω, seco. *Fut.* τμήξω à τμήγω, vel τμήσω à τμέω, vel

vel τεμῶ, *regulare. Perf.* τετέμηκα, *per syncopen* τέτμηκα. *Pass.* τέτμημαι. *Aor.* 1. ἐτμήθην, sectus sum. *Part.* τμηθεὶς. *Aor.* 2. ἔταμον & ἔτεμον. *Praeterea* ἔτμηγον & ἔτμαγον. *Fut.* 2. ταμῶ.

2 Τίκτω, pario. *Fut.* τέξω, ἀ τέκω. *Praet.med.* τέτοκα. *Vnde* τοκεὺς, genitor, τόκος, fœtus. & cõpositum Θεοτόκος, Deipara: *Aor.* 2. ἔτεκον. *Inde* τέκος, fœtus, natus.

3 Τίνω, soluo. *Fut.* τίσω, ἀ τίω.

4 Τιβώσκω, vulnero. *Fut.* τρώσω. *Praet.* τέτρωκα, *tanquam* ἀ τρώω.

5 Τρέχω, curro. *Fut.* θρέξω *per* θ. *Praet.* δεδράμηκα, ἀ δραμέω. *Aor.* 2. ἔδραμον. *Fut.* 2. *med.* δραμοῦμαι, curram. *Praet. med.* δέδρομα, cucurri, ἀ δρέμω. *Inde* δρόμος, cursus. δρομεὺς, cursor.

6 Τρώγω, comedo. *Aor.* 2. ἔφαγον, a φήγω. *Fut.* 2. *med.* φάγομαι, *sine circumflexo, vt* τ' ἴομαι, ἔδομαι. *Habet tamen verbum hoc suum quoq; Aoristum*, ἔτραγον, τραγεῖν.

7 Τυγχάνω, sum, adipiscor. *Fut.* τεύξομαι. *Aor.* 2. ἔτυχον. *Praet.* τετύχηκα, a τυχέω, & τεύχω. *Tertia persona praeteriti perfecti*, τέτυκται, est, paratus est, pro τέτευκται, *ablato* ε. *Plusquamperf.* ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο.

8 Τλῆμι & τέτλημι, a τλάω, tolero, sustineo. *Fut.* τλήσω. *Aor.* 2. ἔτλην, ἔτλης ἔτλη, toleraui. *Imper.* τέτλαθι, tolera. *Aor.* 2. τλῆθι. *Opt.* τετλαίην. *Aor.* 2. τλαίην. *Part.* τλὰς, τλάντος.

Φ.

1 Φέρω, fero. *Fut.* οἴσω, ab οἴω. *Aor.* 1. ἤνεγκα. *Aor.* 2. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. *Præter. med. Atticum,* ἐνήνοχα, ab ἐνέχω. *Aor.* 1. *Paß.* ἠνέχθην. *Eadem est ratio compositorum,* ἀναφέρω, effero, refero, καταφέρω, defero, μεταφέρω, transfero. *A* φέρω *fit* φρέω, *hinc* φρῆμι, φρήσω, ἔφρησα. *Aor.* 2. *Imper.* φρὲς, fer, εἴσφρες, infer, admitte. ἔκφρες, effer.

2 Φάσκω, dico, à φάω, φήσω. *Imp.* ἔφασκον, dicebam.

3 Φθάνω, præuenio, anteuerto. *Fut.* φθάσω, à φθάω. *Aor.* 2. ἔφθην, á verbo φθῆμι. *Optat.* φθαίην.

4 Φθίνω, tabesco. *Fut.* φθίσω, a φθίω. *Aor.* 1. ἔφθισα. *Præt.* ἔφθικα. *Paß.* ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔφθιται. *hinc* φθίσις, tabes. ἄφθιτος, immortalis.

X.

1 Χαίρω, gaudeo. *Fut.* χαρήσω vel χαρήσομαι, à χαρέω. *Aor.* 2. ἔχαρον. *Paß.* ἐχάρην. *Med.* ἐχαρόμην. *Perfect. med.* κέχαρα.

2 Χάσκω, dehisco. *Fut.* χανοῦμαι. *Præt. med.* κέχηνα. *Aor.* 2. ἔχανον, á χαίνω.

3 Χέω, fundo. *Fut.* χεύσω. *Aor.* 1. ἔχεα. *Imper.* χέον, ἔκχεον, effunde. *Infin.* χέαι, ἐκχέαι, effudisse. *Aor.* 2. ἔχεον. *Fut.* 2. χεῶ, ἐκχεῶ, effundam.

Ω.

1 Ὠθέω, pello, ὠθήσω καὶ ὤσω. *Aorist.* 1. ὦσα. *Attice.* ἔωσα. *Paß.* ἔωσμαι, ab ὤθω.

Finis Primi Libri.

Laus Deo Virginiq. Matri.

Errata ita corriges.

Prior numerus paginam: posterior lineam indicat.

Pagina 7. linea 8. cum vtraque. 19.16. suis quamque locis. 22. vltima. pro Αἰνείυ. fit 23.15. βωκόλος pro βυκ- & lin. 26. ὥρεα pro ὄρ & 27. ὤνεκα pro ἕν- 47.3. πυθὲν, 61. 3. dele illa ὁ καὶ ἡ παῖς &c. vsque ad ANNOTAT. lin. 16. addenda quę sequuntur ὁ καὶ ἡ παῖς, puer, puella. ὦ παῖ. quod fit a πάϊς. ὦ πάϊ 72.8. ὦ βασι- lin. 14. vbi ε com- 74. 12. τῇ λητοῖ. 75.7. τῷ καὶ ὦ κρέ- 78.5. ἁπλόη. 107.10. δεκατέσσαρα. lin. 13. πεντήκοντα. 114.13. ταῦτας. 126.16. veluti. 154.12. τὸν Πλάτωνα. 156.11. interpretere. lin. 15. passiui. lin. 25. τετύφοιμι. 135. lin. vlt. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. 140.24. δεδέμηκα. 199.2. φιλῦμεν. 216.6. Fut. 1. τιμηθήσομαι. 217.4. τετιμήμέιω: lin. 20. τιμάηθε, ᾶθε. 220.3. τιμοῦ. lin. 13. τετύπτω. 228. lin. vlt. Ex ο ante ει, οι, & η fit οι: δηλόεις, οῖς. δηλόοιμι, οῖμι, όης, οῖς. Nam in Infinito act. primum eliditur subiunctiua, deinde fit contractio. δηλόειν δηλόειν, οῦν. 265. 6. dele illa verba, vel Aoristo.
Item illa lin. 8. & 9. ὧν οὐδὲν αὖ ἔπραξαν:
quorum nihil fecissent. 275. 22.
ἐφυσίασα. 293.11. ἴσημι, scio.
299.9. πάρεχ pro Ibidē.
vel pro πάρεσι.

Errata leuiora facile prudens Lector animaduertes.

REGESTVM.

A B C D E F G H I K L M
N O P Q R S T V X Y.

Omnia sunt integra folia.

SVPERIORVM PERMISSV.

ROMAE, Apud Aloysium Zannettum.
M D X C V I I.